

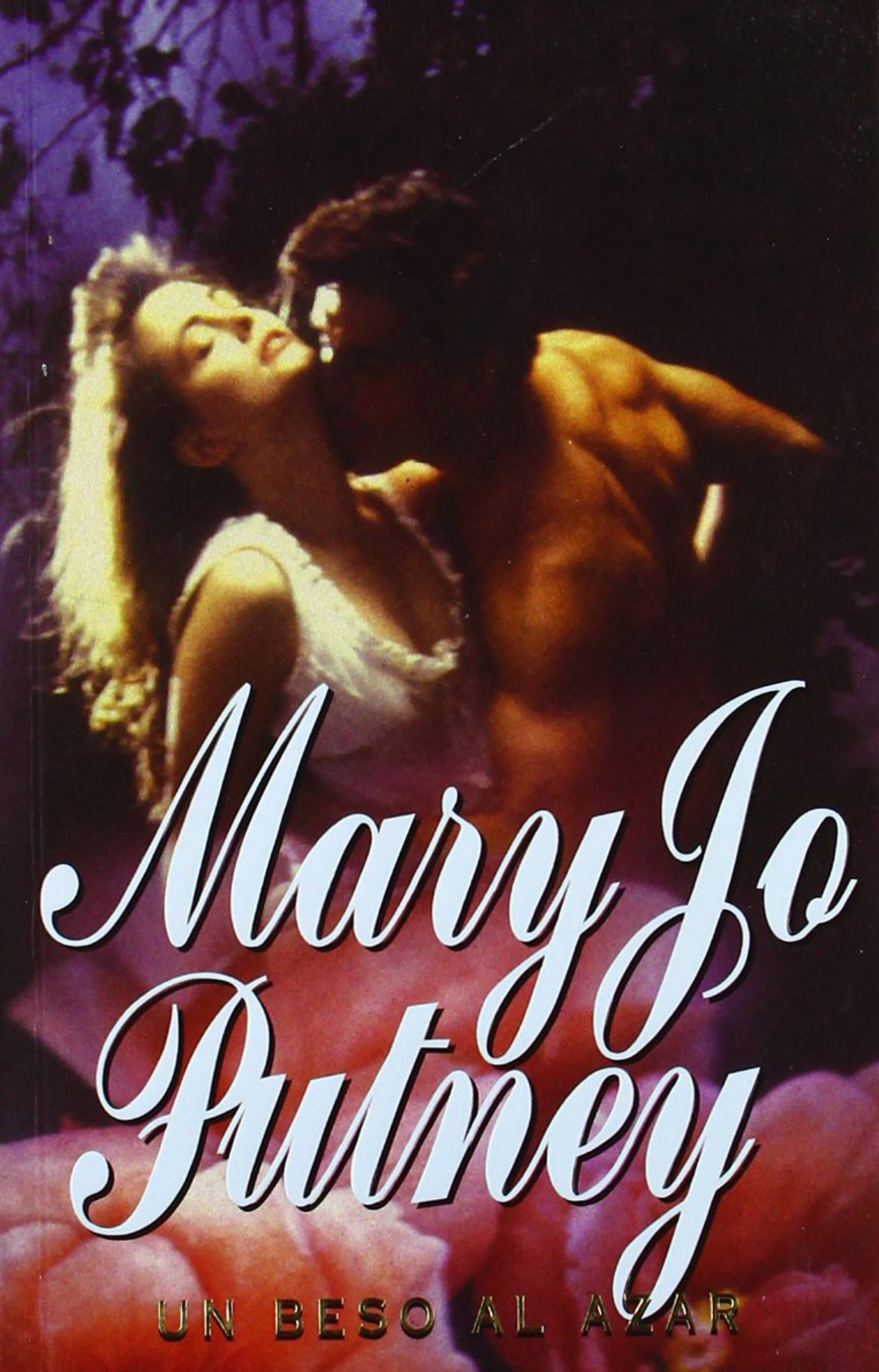
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARY JO PUTNEY

"An exciting debut...
fresh and
memorable."
—*Romantic Times*

The
**Diabolical
Baron**

*Mary Jo
Putney*

UN BESO AL AZAR

I ROMANZI

1056

Classic

Mary Jo Putney

Scherzi
del destino

MONDADORI

MARY JO PUTNEY

*O alegere
dificilă*

MARY JO PUTNEY

O alegere dificilă

Traducere din limba engleză

Oana Cristina Butta

Lira

*Dedicat lui Eileen Nauman, pentru ajutorul
pe care mi l-a oferit cu atâta generozitate și
peștișorul meu John, pentru căldură și sprijin*

capitolul 1

-Lord Radford, anunță valetul cu o voce a cărei perfecțiune distantă se potrivea întru totul salonului elegant în care lordul tocmai intra.

Jason Kincaid, baron de Radford, ar fi putut fi caracterizat și prin cuvintele „perfecțiune distantă“. Înfașurarea lui se apropia pe cât e omenește posibil de acest statut. Era înalt, lat în umeri și purta un costum croit impecabil. Întreaga lui înfașurare, de la cizmele care străluceau ca oglinda la părul brunet, aranjat cu stil, era a unui bărbat modern și stilat.

Un privitor atent ar fi observat și mușchii atletici care se conturau sub materialul subțire, albastru. Detașarea se vedea și-n ochii lui cinici și întunecați. Deși cândva fusese pasional, temperamentul lui fusese schimbat de nenumărații oameni care căutaseră să se folosească de averea și de influența lui. Foarte puțini fuseseră interesați de „Jason“, nu de „Lord Radford.“

Chipul lui impasibil ascundea de data aceasta o oarecare neliniște. Honoria, văduva Lady Edgeware, îi intimidă pe ceilalți încă din timpul domniei regelui George al II-lea, așa că neliniștea lui nu era ceva surprinzător. Jason bănuia deja motivul care stătea în spațele chemării atât de imperative a mătușii lui. Probabil că toanele ei nu se schimbaseră prea mult în ultimele trei zile în care o lăsase să-l aștepte.

Lui Lady Edgeware nu-i prea plăceau politețurile. Își fixă ținta cu ochii ei negri și atacă atât de direct, că până și Napoleon ar fi fost invidios:

-Săptămâna trecută a fost ziua ta de naștere, Radford.

-Într-adevăr, mătușă Honoria. E luna aprilie, așa că nu mă surprinde să aflu asta. Cred că toate zilele mele de naștere de până acum au fost în aprilie.

-Nu să-ți tolerez neobrăzarea! Din câte am calculat, ai treizeci și cinci de ani. Cum plănuiești să-ți asiguri succesiunea?

Lord Radford zâmbi trist în sinea lui. Căsătoria dintre onorabila Honoria Kinkaid și Lord Edgeware de acum cincizeci și ceva de ani nu o făcuse să-și renege loialitatea față de familia Kinkaid.

Dimpotrivă, toate rudele ei susțineau că Honoriei îi făcea plăcere să-și terorizeze cele două familii. Având în vedere cât de important era pentru ea titlul de Radford, nu era surprinzător decât faptul că așteptase atât de mult până să-l abordeze.

Lord Radford ar fi fost surprins să afle că el era singurul membru al celor două familii în viața căruia Honoria ezita să se amestece. Alte rude ar fi înțeles motivul: se spunea că Lord Radford și Lady Edgeware semănau ca două picături de apă, de la toanele care nu cedau la nimic, până la ochii negri, sardonici, și ridurile fine de la colțurile gurii, care le stricau perfecțiunea feței.

-Nu să rămânem fără membri în familia Kinkaid prea curând, mătușă dragă. Vărul Oliver are deja doi sau trei posibili moștenitori, nu-i așa?

-La naiba, duhnesc a magazine de la o poștă! scuipe Lady Edgeware.

Nu vedea cu ochi buni familia nepotului ei Oliver, care se făcea vinovat de a se fi însurat cu o domnișoară al cărei bunic își făcuse averea din comerț. Nu conta că Oliver și familia lui în continuă creștere păreau mult mai fericiți decât toate celelalte rude la un loc.

-Desigur, nu tu ești întâiul născut, dar fratele tău Robert a murit acum mai bine de cinci ani. Îți cunoști deja îndatoririle față de familie, dar până acum n-am auzit să te fi interesat vreo domnișoară potrivită. Poți să ai câte amante măritate vrei, dar a venit vremea să-ți găsești o soție care să-ți nască un moștenitor.

-Ești atât de directă, mătușă Honoria! Mai că-mi pare rău să te anunț că și eu mă gândeam la același lucru, mormăi Jason.

-Chiar așa? Despre cine e vorba? întrebă Honoria.

-Nu m-am gândit încă la cineva anume, răspuse indiferent Jason, dar nu cred că o să-mi fie greu să-mi găsec o soție potrivită. Avem unul dintre cele mai vechi titluri nobiliare din Anglia. Și, mai important, se știe că proprietățile familiei Radford sunt întinse și prospere.

-Nu pot nega că datorită ție profiturile noastre au crescut, spuse văduva fără tragere de inimă.

Era pentru prima dată când Lord Radford o auzea spunând că nu putea nega ceva.

-Dar n-o să înțeleg niciodată, continuă ea nervoasă, de ce ai aruncat atâția bani ca să faci școli pentru copiii servitorilor și să le reconstruiești cocioabele.

-M-ai crede dacă ți-aș spune că am făcut-o din spirit creștinesc? întrebă lordul.

Lady Honoria pufni. Presupunând că acesta era răspunsul ei, lordul continuă:

-Banii pe care i-am „aruncat“ sunt, de fapt, motivul pentru care profiturile noastre au avut o asemenea creștere. Servitorii sunt mult mai productivi în ferme când sunt puțin mai educați și când nu suferă de reumatism pentru că stau în umezeală. Tatăl meu n-a investit prea mult în Wildehaven, iar celelalte proprietăți erau în ultimul hal. Dragul meu frate nici măcar nu știa numele vătafului. O proprietate nu poate să prospere fără să ai grijă de ea. Doar un netot ar fi în stare să-și omoare găscă cu ouă de aur.

Lady Edgware scoase un hohot cinic de răs.

-E plin de asemenea specimene, din câte mi se spune. Am înțeles că intenționezi să obții niște pământuri de la unul dintre vecinii tăi.

-Mereu mă uimești cu sursele tale de informații. Distinsul meu vecin, contele de Wargrave, a reușit să-și îndepărteze toate rudele și toți prietenii înainte să moară anul trecut. Avocații încearcă să găsească un moștenitor. Dacă nu a mai rămas nimeni pe linie directă, atunci nepotul lui Wargrave, risipitorul Reggie Davenport, va moșteni totul. Cred că s-ar bucura să vândă o proprietate care i-a picat din senin ca să-și finanțeze extravagantele. Pământurile lui Wargrave ar fi o adăugire frumoasă proprietății de la Wildehaven.

- Nu mă mir că moșul Wargrave nu mai știa nimic de băiatul lui cel mic, spuse malițios Lady Edgeware.

- Mă șochează ce limbaj folosești, dragă mătușă. Ca să fim cinstiți cu Wargrave, e logic să fi presupus că unul dintre frații mai mari avea să-i moștenească averea. Dacă ții bine minte, băiatul cel mic a părăsit țara acum câțiva ani, din cauza unui scandal.

- A fugit cu sora mai mică a lui Rankin. Era logodită cu un pervers bătrân și bogat, așa că Julius s-a gândit să o salveze. N-am mai auzit nimic de ei după ce au dispărut, dar presupun că au ajuns săraci lipiți undeva pe continent. Fără îndoială ea și-a regretat, într-un final, escapada. Sărăcia e un preț prea mare pentru iubire. Dacă Julius mai e în viață, el e cel de-al șaselea conte de Wargrave acum. Sau poate fiul lui, dacă a avut vreunul și avocații sunt în stare să-l găsească, spuse gânditoare Lady Edgeware.

- Dacă există vreun „el“ pe care să-l găsească, spuse sec Radford.

- Haide să revenim la discuția noastră. Pot să presupun că îți vom vedea logodnica înainte ca sezonul să se încheie? întrebă mătușa lui.

- Da, poți presupune.

- În regulă, știi ce se cuvine pentru numele pe care îl porți. Anunță-mă când ai ales-o, ca să pot organiza un dineu la care să o prezint noii ei familii.

- Tu vei fi una dintre primele persoane care va afla, dragă mătușă. Nu mai trebuie decât să o aleg pe domnișoara cea norocoasă și apoi să-mi anunț intențiile.

Era o atmosferă cu totul diferită în seara în care se reluă discuția despre căsnicia lui Lord Radford. El și tovarășul lui de petrecere, onorabilul George Fitzwilliam, trăgeau de multă vreme de paharele lor de vin de Porto. Nu se îmbătaseră neapărat, dar trecuseră deja de punctul în care logica și judecata lor ar fi operat în condiții normale. Ca să fim cinstiți, erau pe punctul de a face ceva scandalos.

- Ce culoare frumoasă are vinul ăsta, George, spuse Radford, ridicând paharul în lumina lumânării.

Mă bucur că am făcut rost de câteva lăzi. Apropo, cred că o să mă însor.

Prietenul lui clipi.

- Poate am băut destul. Mi se pare că ai spus că vrei să te însori. Dacă am început să aud voci, e timpul să las vinul deoparte. Altfel o să mă doară groaznic capul mâine-dimineată, spuse el solemn ca o bufniță.

Cei doi prieteni nu semănau prea mult unul cu celălalt. Lord Radford se îmbrăca simplu, în stil corintian, iar hainele îi scoteau în evidență trupul athletic.

Onorabilul George Fitzwilliam era mai scund, blond și slăbuț. Arăta mult mai tânăr decât Radford, deși între ei nu erau decât trei ani diferență. Unii spuneau despre el că e efeminat și un pierde-vară, dar astfel de acuzații erau nedrepte și n-ar fi făcut decât să-l supere, chiar dacă se preocupa uneori de ultimul răcnet al modei și chiar își crea propriile haine uneori, ca să nu mai vorbim despre sacourile scandaloase pe care le purta din când în când.

Cu toate acestea, George evita extravagantele precum bluzele cu umerii exagerat de mari, pantalonii de culoarea liliacului sau cravatele atât de înalte, că nu-ți mai puteai întoarce capul. Era fermecător și avea maniere impecabile, așa că gazdele îl primeau întotdeauna cu brațele deschise. Spre bucuria lor, George dansa cu orice doamnă sau domnișoară, chiar și cu cele urâtele, și nu-și pierdea niciodată buna dispoziție.

-M-ai auzit bine, George. Mătușa Honoria mi-a atras atenția că a venit timpul să mă însor, așa că asta voi face.

-Splendid! Cine e minunata domnișoară care a fost de acord să-ți devină soție?

-Deocamdată nu-i nici una. De-asta voiam să stau de vorbă cu tine. Ești mult mai *au courant* cu înalta societate decât mine. Ce domnișoare sunt disponibile în acest sezon?

George respiră precipitat.

-Ai de gând să alegi una pur și simplu? Ca pe un cal la Tattersall?

- George, nu ești corect! Alesul cailor e o treabă la care mă gândesc foarte serios.

- Dar... dar cum rămâne cu iubirea?

Onorabilul George era un fel de somitate în domeniu, din moment ce se îndrăgostea de cel puțin șase ori pe an. Deși sentimentele lui nu erau foarte longevive, erau, fără îndoială, sincere atâta timp cât durau. Avea să se căsătorească, foarte probabil, când avea să întâlnească o doamnă pe care să o poată iubi mai mult de un an.

- Ah, dragostea e o iluzie pentru tineri și nesăbuiți, o iluzie pe care doamnele scriitoare o întrețin de dragul lor. Câte cupluri știi care să fi rămas „îndrăgostite“ de-a lungul timpului?

- Ei bine... familia Groveland. Adică nu, el are iarăși amante printre dansatoarele de la operă. Lord și Lady Wilberton... nu, am auzit că s-au certat la un bal luna trecută și nu-și mai vorbesc de-atunci. Și... ei bine, părinții mei țin unul la celălalt. Vezi?

- Din contră, nu faci decât să-mi confirmi ideea. Căsnicia părinților tăi a fost una aranjată, nu-i așa? E un sistem care s-a demodat, dar care avea totuși meritele lui. O analiză rațională a arborelui genealogic, a averii și a poziției sociale e cea mai bună fundație pentru o uniune plină de succes.

- Mă îndoiesc tare mult, spuse George. Și, chiar dacă nu crezi în iubire, domnișoarele cred.

Jason făcu o grimasă cinică.

- Sunt sigură că orice domnișoară se va îndrăgosti de titlul și de averea mea, chiar dacă nu mă place pe mine personal. De ani de zile mă apăr de mame care vor să mă însoare cu fiicele lor și de tinere debutante ambițioase. Acum, că sunt gata să amenajez o cameră a copilului, crede-mă, am de unde alege.

- N-a existat niciodată până acum cineva cu care să vrei să te căsătorești? întrebă George uimit.

- Ei bine... odată, când eram foarte tânăr, spuse Lord Radford, iar privirea i se îmblânzi. Răsuci încet vinul în paharul de cristal, privind înapoi spre trecut. Tocmai venisem înapoi de la Cambridge și vânăm prin comitat, când am întâlnit-o. Cred că era cea mai frumoasă femeie

pe care am văzut-o vreodată. Călărea ca Diana, avea părul ca focul și o siluetă pe care aș fi vrut s-o înfășor în bijuterii tot restul vieții. Părea să fie dragoste la prima vedere, dar, când am cerut-o în căsătorie și i-am oferit averea mea nemăsurată și titlul meu nobiliar, mi le-a aruncat înapoi în față.

George văzuse femei care se topeau după prietenul lui ani de zile. O respingere atât de vehementă îi era greu de închipuit.

- Tu ai cerut-o în căsătorie și te-a refuzat? Era îndrăgostită de altcineva?

- Părea să-mi împărtășească sentimentele.

Radford se întrerupse, simțind cum durerea pe care o îngropase cu atâtă vreme în urmă ieșea din nou la suprafață. Un gentleman nu putea discuta despre lucrurile întâmplare între el și o doamnă născută într-o familie la fel de nobilă, dar nu avea să uite niciodată acele săruturi furate într-o grădină, în acea noapte magică. Atât de dulce, atât de pasională... Erau senzații pe care le căutase apoi de multe ori, dar nu le regăsisese niciodată. În cele din urmă, se oprise să le mai caute.

Se scutură, alungând amintirea.

- Aș fi crezut că avea să se bucure de uniunea noastră. Se născuse într-o familie înstărită, dar tatăl ei își pierduse toată averea la cărți, și familia ei trăia în condiții destul de modeste. Trebuia să-și facă debutul în sezonul următor, dar mă îndoiesc că familia ei și-ar fi putut permite să o prezinte cu stil. E greu să pui mâna pe un duce când ești îmbrăcată în zdrențe.

- Crezi că te-ar fi acceptat dacă tu ai fi fost Lord Radford, nu un fiu mai tânăr?

Simțindu-se obligat să fie sincer, Jason răspunse:

- De fapt, nu cred că voia un titlu nobiliar. Nici nu sunt sigur că știa că tatăl meu era Lord Radford. Totul s-a întâmplat foarte repede. Mai târziu, ea s-a căsătorit cu un ofițer și a dispărut din înalta societate. Fără îndoială, a ajuns grasă și pistruiată.

- Asta demonstrează că nu toate femeile se grăbesc să pună mâna pe averi și pe titluri.

- Dar mai demonstrează și că femeile sunt imposibil de înțeles. Cel puțin cele mercantile sunt ușor de înțeles. Ele sunt marea majoritate, așa că nu cred să-mi fie greu să o aleg pe viitoarea Lady Radford. Revenind la întrebarea mea de mai înainte, ce domnișoare sunt disponibile sezonul acesta? Ești mult mai la curent cu domnișoarele eligibile decât mine. Alege-mi-o pe viitoarea doamnă Radford!

George se încruntă.

- Chiar crezi că orice fată pe care o ceri în căsătorie o să accepte?

- Într-un cuvânt, da. Sau, ca să fiu mai precis, o să-mi accepte averea și titlul.

Prietenul lui zâmbi jucăuș.

- Vrei să-ți pariezi caii de la trăsură pe asta?

Radford analiză propunerea.

- Depinde. Pe ce pariezi și în ce condiții?

- Ce-ai zice să pariez un sezon de pescuit pe proprietatea unchiului meu din Scoția? Nu permite decât doisprezece oaspeți pe an, și sunt sigur că ar fi dispus să te accepte în locul meu.

George făcu propunerea simțindu-se puțin vinovat. Nu-i plăcea în mod deosebit să pescuiască, dar Jason făcuse o pasiune pentru orice fel de sport, așa că apele incomparabile de la Craigmore erau un premiu la care să râvnească. Iar dacă Jason pierdea pariul, onorabilul George urma să se bucure de mare succes pe promenadele din parc.

- Spune-mi ce cauți la o soție, continuă el, și o să-ți scriu numele tuturor domnișoarelor care se potrivesc criteriilor tale. Apoi vom pune numele într-un vas și poți extrage unul. Trebuie să te căsătorești cu domnișoara pe care o alegi în șase luni, ca să câștigi pariul.

- S-a făcut! „E un mod la fel de bun ca oricare altul de a-mi alege soția“, se gândi Radford. Trebuie să fie de vișă nobilă, desigur, și să nu fie nebună sau cu vreo problemă de sănătate. Iar familia ei nu trebuie să aibă reputația pătată de vreun comportament scandalos.

- Tocmai ai eliminat jumătate din înalta societate, chicoti George. Dar sunt niște cerințe rezonabile până acum. Ce altceva?

- Trebuie să arate rezonabil de bine - nu vreau să fie cine știe ce acritură, fiindcă va trebui să o privesc la lumina zilei din când în când. Dar nu vreau nici vreo frumusețe răsfățată și înfumurată care s-a obișnuit să i se cânte ode sprâncenelor ei și să-i cadă bărbații la picioare.

- Deci fără frumuseți. Mai e ceva la care ții neapărat? Gândește-te cu grijă, îl avertiză George. Ți-ai alege o însoțitoare pe viață, Jason.

Radford ridică din umeri.

- Orice domnișoară bine-crescută și docilă care arată cât de cât bine îmi e de-ajuns. La câte te poți gândi?

În următoarea jumătate de oră, tăcerea fu punctată de scârțâitul condeiului lui George și de murmure ca:

- Nu, domnișoara Emerson-Smythe nu e bună, uneori se uită cruciș. Sau: Hamilton e într-o doagă și ar cere o compensație ridicolă pentru fiică-sa. O sticlă de vin mai târziu, George pregătise mai mult de o duzină de nume pentru extragere. Poftim, Jason. Ți-am ales cu grijă cele mai potrivite domnișoare din înalta societate. Acum e rândul tău să-ți alege viitorul!

Domnul Fitzwilliam lăsă bucațelele de hârtie să cadă într-un vas, vărsând mai întâi alunele din el pe masă, apoi răsuci solemn bolul și îl ținu deasupra capului.

Jason se ridică cu grijă, își aranjă mânecile și băgă mâna în vas. Scotoci o clipă, apoi scoase un bilețel, îl deschise și citi numele.

- Cine e? întrebă nerăbdător George.

- Caroline Hanscombe. Nu cunosc numele. Ce-mi poți spune despre ea?

Prietenul lui arăta puțin dezamăgit. Șansele lui de a câștiga pariul tocmai scăzuseră drastic.

- N-ar trebui să-ți fie prea greu. Este o domnișoară liniștită, care nu scoate prea multe cuvinte. Nu e urâțică, dar e cu doi sau trei ani mai în vârstă decât majoritatea debutantelor. E aproape fată bătrână. Părinții ei au prezentat-o abia acum, ca să o introducă în înalta

societate împreună cu sora ei mai mică. Tatăl ei, Sir Alfred Hanscombe, e puțin bătăran, dar este de viță nobilă. Sora ei, Gina, e o fată mult mai de viață - dar mă tem că e aproape logodită. Oricum, sunt sigur că domnișoara Hanscombe îți va fi o soție bună și nu-ți va face probleme, altfel nu i-aș fi trecut numele pe bilețul.

- Caroline Kincaid, Lady Radford. Sună destul de bine. Presupun că va fi și ea la Almack mâine-seară, cu toate celelalte fete dornice de măritiș. Dumnezeu, n-am mai fost la o adunare ca asta de ani de zile - e destul de periculos să faci curte în zilele noastre. Să toastăm pentru viitoarea mea soție, nu vrei?

Își ridicară amândoi paharele și ciocniră solemn.

- Pentru Lady Radford!

- Mătușă Jessica, poți să-mi dai măcar un motiv pentru care ar trebui să merg și eu la Almack în seara asta?

Jessica Sterling își ridică privirea de pe gherghef și zâmbi înțelegătoare către oaspetele ei preferat.

- Un motiv ar fi că mama ta vitregă o să insiste.

- E mai degrabă o obligație, nu un motiv. Serios, Jess, oare n-aș putea să scap pur și simplu din goana asta după un bărbat?

Caroline Hanscombe își ridică ușor capul cu păr castaniu, uitând o clipă de lăuta pe care o acorda. Ochii ei de un albastru-închis erau zâmbitori, dar imploratori. Trupul ei era bine proporționat și avea mișcări grațioase, dar multe bătrâne o criticau spunând că e doar „o fată obișnuită“. Mai uita de timiditate atunci când era cu prietenele ei apropiate sau se lăsa absorbită de muzică; în momentele acelea, chipul ei delicat devenea visător, drăguț, aproape diafan.

De multe ori însă, inteligența ei remarcabilă și simțul umorului erau ascunse de anxietatea provocată de criticile constante ale mamei ei vitrege. Era mică de statură și oacheșă, ceea ce o făcea să se piardă în mulțime de multe ori, ca un cameleon, atunci când nu voia să fie remarcată. În această dimineață venise în vizită la mătușa ei, care îi era și cea mai bună prietenă. Aici putea spune deschis ce avea pe suflet, nu ca acasă.

- Ah, Caro, aş dori să te văd bucurându-te mai mult de petreceri. Pot fi foarte distractive - eu m-am distrat copios la debutul meu.

- Fii sinceră, draga mea mătuşă: nici nu ştii ce-ia timiditate. La cât eşti de frumoasă, sunt sigură că jumătate dintre bărbaţii din Londra abia aşteptau să le arunci o privire cu ochii tăi verzi.

Jessica chicoti.

- Nu era chiar așa. Am stârnit interes - mi s-au scris inclusiv şaisprezece sonete şi nici mai mult, nici mai puţin de trei ode -, dar eram considerată prea încăpăţânată pentru bărbaţii mai scorţoşi. Şi aveau dreptate. N-aş vrea să-mi urmezi neapărat exemplul în înalta societate. Deşi, adăugă ea ca o paranteză, cred că n-aş fi fost așa criticată dacă n-aş fi avut păr roşu. Îmi era greu să trec neobservată! Tu te pricepi mult mai bine decât mine să te faci nevăzută. Dar ar fi frumos să te bucuri de sezon, nu să-l consideri o tortură.

- Dar e o tortură! De fiecare dată când întâlnesc pe cineva necunoscut, timiditatea mă paralizează. Iar dacă se mai uită şi vreun burlac la mine şi observă cât de dornică sunt...! La Almack e cel mai rău dintre toate. Doamnele de-acolo abia aşteaptă să găsească ceva de criticat la noi, muritoarele de rând. Mi-e şi groază să mă gândesc la ce mă aşteaptă.

- Şi totuşi, e cea mai bună ocazie pentru o domnişoară să-şi întâlnească viitorul soţ. Majoritatea nobilimii din Anglia se adună în Londra ca să socializeze. Ai ocazia să cunoşti oameni pe care nu i-ai fi descoperit niciodată stând îngropată în conacul tatălui tău de la Wiltshire.

Caroline oftă.

- Din moment ce scopul e să-mi găsesc un soţ, tot nu mă încântă ideea. Nu vreau să mă mărit; vreau să mă mut aici, cu tine. În afară de casa domnului Ferrante, aici e singurul loc în care mă simt bine. Şi, deşi domnul Ferrante mi-a fost un profesor de muzică foarte bun şi este mereu blând cu mine, nu cred că ar vrea să locuim împreună.

Jessica îi aruncă nepoatei sale o privire blândă.

- Știi că mi-ar plăcea și mie să te am aici, dar ești prea tânără ca să putrezești într-un cartier burghez, lângă o mătușă văduvă și lângă fiica ei. Căsnicia e așa cum ți-o faci - poți să o vezi ca pe o capcană sau ca pe cea mai mare șansă pe care o fată o are pentru a-și schimba viața. Dacă nu-ți place cum ai fost crescută, leagă-ți viața de un bărbat care să nu-i semene tatălui tău. E un risc, într-adevăr, dar riscurile îți fac existența mai interesantă.

- Jessica, ești incorigibilă, chicoti jucăușă Caroline. Arăți și vorbești exact la fel ca atunci când frângeai inimi, la șaptesprezece ani. Eu n-aveam decât opt ani atunci, dar îmi amintesc limpede. Ți-e simplu să spui „leagă-ți viața de un bărbat“, ca și când n-ar trebui decât să aleg. Poate așa ai făcut tu, dar eu n-am nici o putere magică asupra bărbaților. Și nici n-aș vrea! Pentru mine, o viață fericită ar fi să locuiesc aici, cu tine, cu Linda și cu pianul tău superb.

Jessica oftă și se concentrează la gherghef câteva clipe. Deși gentilomii îi spuneau că încă arăta ca o fetișcană, începea să simtă apăsarea experiențelor prin care trecuse, dacă nu a anilor înșiși. Viața ca soție de ofițer fusese distractivă, dar și plină de teamă și de schimbări neașteptate. Avea treizeci de ani, născuse un copil și își îngropase soțul; nu mai avea să fie niciodată cu adevărat tânără.

- Lucrurile se schimbă, draga mea. Se poate ca viața asta să ți se pară ideală acum, dar nimic nu rămâne la fel. Linda va crește și se va mărita, iar tu vei rămâne aici, tânjind să ai și tu un copil. S-ar putea să mă recăsătoresc și eu. Nu poți alege un mod de viață, iar apoi să spui: „Așa o să rămână“.

- Crezi că o să te măriți din nou? E prima oară când te aud vorbind despre asta.

- Am acceptat, în principiu, ideea unei noi căsnicii, dar s-ar putea să nu se întâmple niciodată. N-am parte de prea mulți bani, dar îmi sunt de-ajuns, și-mi place libertatea. Ar fi nevoie de cineva foarte special care să mă facă să vreau să mă mărit din nou, și nu cred că asta se va mai întâmpla a treia oară.

Caroline își ridică surprinsă privirea. Terminase de acordat lăuta.

- A treia oară? Ai mai avut pe cineva înaintea lui John?

- Ah, a fost doar o aventură din tinerețe, zise mătușa ei și ridică din umeri. Am stricat-o cu temperamentul meu prostesc, deși sunt sigură că n-ar fi mers oricum fiindcă eram amândoi mult prea tineri. Și totuși, a fost foarte... intensă. Rareori se întâmplă să-ți întâlnești un spirit-pereche.

Caroline era curioasă acum, dar, din moment ce mătușa ei încheiase subiectul, cântă un acord la lăută și spuse:

- Haide să ne întoarcem înapoi la subiectul de groază, nu vrei? Să vorbim despre Almack. Spune-mi ce-ar trebui să port, apoi o să-ți cânt câteva dansuri elisabeta-ne pe care le-am învățat.

Își sublinie vorbele cu câteva măsuri bătute din picior.

- Șmechero! Știi foarte bine că te-ai îmbrăca intenționat cât mai puțin atractiv ca să respingi orice pretendent. Jessica zâmbi tristă. Deși nu-i drăguț din partea mea să recunosc așa ceva, nu trebuie decât să porți ce-ți spune mama ta vitregă. Are gusturi potrivite pentru ea și pentru fiicele ei, dar, după cum știi deja, asta nu te ajută prea mult pe tine. Dacă întâlnești un bărbat care-ți place, vei începe și tu să te îmbraci mai frumos. Așa că alege-ți o rochie care nu te avantajează deloc și apoi cântă-mi ceva.

Firma de avocatură a domnilor Chelmsford și Marlin semăna cu toate celelalte birouri avocățești din Londra. Era impenetrabilă și nu se remarca prin nimic, păzindu-și secretele cu strășnicie. Înăuntru, un tânăr urca scările spre biroul lui Josiah Chelmsford, unul dintre patroni, pășind cu o șovăială care nu era cauzată doar de felul în care șchiopăta cu piciorul drept. Avea fața trasă, marcată de oboseală și de durere - expresia obișnuită a soldaților care luptaseră de partea Angliei și care deveniseră inutili după Waterloo.

Bărbatul, cunoscut sub numele de Richard Dalton, se bucura că acel capitol din viața lui se încheiase.

Bătălia de la Waterloo avusese loc cu zece luni în urmă, iar el își petrecuse cea mai mare parte a timpului de-atunci încoace învățând să meargă din nou. Deși doctorii îi spusese că era o sarcină imposibilă, el o abordase cu o hotărâre stoică. De altfel, stoicismul era una dintre caracteristicile sale.

Voința lui de fier îi păstrase regimentul aproape neatinș în bătălii de-a lungul a patru țări și le inspirase soldaților pe care îi comandase loialitate și un respect vecin cu reverența. Deși își purta încă uniforma decolorată, în inima lui nu mai era de mult căpitan.

Ca mulți alții, Richard nu avea încredere în avocați. Astăzi venise aici fiindcă citise din întâmplare un mic anunț.

ORICINE CUNOAȘTE UNDE SE AFLĂ
JULIUS DAVENPORT SAU ORICARE DIN-
TRE MOȘTENITORII LUI ESTE RUGAT SĂ
LA LEGĂTURA CU FIRMA CHELMSFORD
ȘI MARLIN, HOLBORN, PENTRU A I SE
COMUNICA O VESTE IMPORTANTĂ PEN-
TRU ACEST JULIUS DAVENPORT ȘI MOȘ-
TENITORII LUI.

Anunțul apărea în *Gazette* de luni întregi, deși Richard nu îl mai văzuse până acum. Când ochii îi căzuseră asupra lui, fusese la un pas să-l treacă cu vederea, dar curiozitatea se dovedise mai puternică decât letargia, iar acum tocmai era anunțat de secretarul posomorât:

- Căpitanul Richard Dalton a venit să vă vadă.

- Intră, intră!

Vocea puternică a lui Josiah Chelmsford răsună în biroul dezordonat. Avocatul plinuț își ridică nerăbdător privirea de la hârtiile împrăștiate pe birou, apoi îngheță cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

La o privire atentă, vizitatorul se dovedi un tânăr de înălțime potrivită, slăbuț, cu o față trasă care ar fi fost drăguță dacă n-ar fi fost atât de obosită. „Trebuie să se îngrășe“, se gândi avocatul. Părul castaniu și des era aranjat modern, dar totodată firesc, nu exagerat. Ochii

lui erau vii, căprui, cu riduri de expresie la colțuri, iar pielea îi era arsă de soarele nemilos din țările mai calde ca Anglia. Avocatul se ridică încet și îi întinse mâna pe deasupra biroului.

- Nu-mi spune că nu ești băiatul lui Julius Davenport, pentru că n-o să te cred, comentă el.

Zâmbetul așizat de Richard în vreme ce îi scutura mâna lui Chelmsford îl făcu să pară mai tânăr decât cei douăzeci și opt de ani ai lui.

- Îl cunoșteți pe tatăl meu, domnule? Mi s-a spus că seamăn foarte mult cu el.

- Într-adevăr. Semeni puțin cu mama ta la față, dar cu statura, părul și alura dumitale ești Julius din cap până-n picioare. Unde e tatăl tău acum?

- E mort de trei ani.

Chelmsford oftă și clătină din cap, așezându-se la loc.

- Stai jos, băiete. De asta mi-era teamă. Tatăl dumitale îmi scria uneori - nu prea mult, doar câte un bilet din când în când. Dar a trecut prea mult de când mi-a scris ultima oară. Dacă nu te superi că te întreb, ce s-a întâmplat?

- El și mama mea navigau cu o ambarcațiune mică în insulele grecești. O furtună a izbucnit din senin - n-au avut nici o șansă, zise gătuit Richard. Se întrerupse o clipă, apoi continuă: Dar asta ar fi vrut... să plece împreună. Prea puțini au șansa să moară făcând ce le place, împreună cu persoana pe care o iubesc cel mai mult.

Richard se ridică brusc; spusese mult mai mult decât intenționase. Nu mai vorbise cu nimeni despre tragedie de când primise, pe când era în Spania, o scrisoare de la preotul statului în care i se spunea ce se întâmplase. La început nu putuse vorbi cu nimeni, apoi nu mai avusese pe nimeni în jur care să-i fi cunoscut familia. Trăia într-o lume în care prietenul cu care lua micul dejun putea fi mort înainte de lăsarea serii, așa că nu voise să împovăreze pe altcineva cu durerea pe care o simțea. Faptul că vorbea despre părinții lui acum îl ajuta să se elibereze, în sfârșit, de tensiunea pe care o dusesse cu sine atâția ani.

Pe un ton mai lin, Richard spuse:

- Despre ce „vești importante“ vorbea anunțul? Tatăl meu a moștenit poate un cufăr cu diamante?

- Nu neapărat, răspunse avocatul pe un ton serios. Spune-mi, cât de multe știi despre familia părinților tăi?

- Mai nimic, spuse Richard. Știi că au plecat brusc din Anglia după ce s-au căsătorit. Nu vorbeau niciodată despre asta. Știi că numele real al tatălui meu era Davenport, dar dintotdeauna a folosit numele de Dalton.

- Și n-ai știut niciodată de ce? insistă Chelmsford.

- N-am găsit de cuviință să speculez prea multe despre păcatele părinților mei, spuse sec Richard. Bănuiesc că tatăl meu a ucis pe cineva în duel - într-o chestiune care avea legătură cu mama mea, poate. Mânia periculos de bine și sabia, și pistolul, și n-ar fi ezitat să le folosească dacă era nevoie. Când eram copil, am acceptat pur și simplu schimbarea de nume - n-am început să-mi pun întrebări decât mai târziu. Cred că părinții mei voiau să uite de trecut. Trăiau mereu clipa și nu-și pierdeau timpul cu regrete sau făcându-și griji pentru viitor.

- Ai dreptate. A fost, într-adevăr, vorba despre un duel, zise avocatul și râse scurt. N-a fost mare pierdere. Lord Barford era un ticălos bătrân care ar fi trebuit să moară cu mult înainte. Fusese logodit cu mama ta împotriva voinței ei. Ea și tatăl tău erau tovarăși de joacă din copilărie și se iubeau, dar părinții amândurora refuzau să accepte o eventuală căsnicie fiindcă nici una dintre cele două familii nu avea avere. Julius s-a luptat cu Barford și l-a ucis. Tatăl lui l-a dezmoștenit din cauza scandalului - niciodată nu se împăcaseră prea bine. După asta, n-a fost de mirare că părinții tăi au preferat să se refugieze pe continent. Știi cine era bunicul tău din partea tatălui?

- Presupun că un gentleman pe nume Davenport.

- Nu „un gentleman“. Bunicul tău a fost cel de-al cincilea conte de Wargrave. Iar acum, că tatăl tău e mort, tu ești al șaselea.

În biroul prăfuit se lăsă o tăcere apăsătoare. Clopotele unei biserici din apropiere bătură miezul zilei. Richard se simți cuprins de un vârtej de emoții, îndeosebi de furie. Își miji ochii și spuse scurt:

-Nu vreau să am de-a face cu asta. Nemernicul ia respins pe tatăl și pe mama mea și nu vreau nimic din ce a fost al lui. Nimic!

Se ridică și merse la fereastră, cu trupul încordat până la ultima fibră. Privind pe deasupra acoperișurilor Londrei, furia i se potoli, lăsând loc amuzamentului. Era o reacție stranie față de ceva care ar fi fost mană cerească pentru multă lume. N-avea rost să fie furios pe un bunic pe care nu-l cunoscuse niciodată. Viețile părinților lui nu fuseseră distruse atunci când bunicul îi renegase; dimpotrivă, nu cunoscuse în viața lui alți doi oameni mai fericiți.

Când reuși să se liniștească, Richard se întoarse spre Josiah și spuse calm:

-Fără nici o legătură cu felul în care a fost tratat tatăl meu, n-am nici cea mai mică dorință să devin conte. O avere mare înseamnă o povară mare. Nu vreau nimic mai mult de la viață în afară de libertate.

-De când ai dreptul să alegi dacă să-ți onorezi sau nu responsabilitățile? Întrebă avocatul. Bunicul tău era un tiran hapsân care nu a făcut mare lucru pentru servitori sau pentru a-și întreține proprietatea. Moștenitorul care îți urmează e un ticălos extravagant care ar distruge Wargrave cu totul. Știi câte familii depind de proprietatea care îți revine ție acum?

-Nu, și nici nu-mi pasă. Nu înseamnă nimic pentru mine. Am fost plecat din Anglia jumătate din viața mea. Am fost educat aici, dar mi-am petrecut șapte ani purtând bătăliile țării ăsteia în condiții care ar fi făcut prizonierii să se revolte. Nu-mi vorbiți despre responsabilitate. Mi-am plătit de zeci de ori toate datoriile față de Anglia.

Ochii căprui ai lui Richard erau necruțători. Chelmsford își aminti fără să vrea de Julius Davenport, care, în urmă cu treizeci de ani, declama că familia și averea

nu însemnau nimic în comparație cu femeia pe care o iubea.

- Nu vreau să te oblig să faci nimic. Tatăl tău îmi era mult prea drag ca să-i forțez fiul să facă ceva. Dar cred că el spera că tu te vei întoarce aici, într-o zi.

- De ce spunei asta?

- Fiindcă mi-a trimis copii notariale ale documentelor de căsătorie și ale certificatului tău de naștere când au avut loc evenimentele respective. Era fiul cel mai tânăr, dar nimic nu e sigur în viață. Șansa ca tu să moștenești Wargrave a existat dintotdeauna, iar tatăl tău se prea poate să fi vrut ca tu să-ți poți dovedi ușor identitatea. Nu crezi că ai o datorie față de tine și față de el să te uiți măcar la ce ești gata să lași baltă? S-ar putea ca moștenirea să nu-ți mai pară doar o povară. Sau trebuie să ajungi în altă parte a lumii?

- Nu, nu vreau să merg nicăieri, spuse Richard fără grabă.

Furia lui trecuse, iar acum se simțea obosit. Părinții lui muriseră, așa că nu mai avea un loc unde să se simtă acasă. Prietenii din armată care supraviețuiseră războiului îi erau mai apropiați ca niște frați, dar fiecare își avea viața lui acum. Nu mai erau nici un loc și nici o persoană față de care să se simtă în mod deosebit loial. Și doar un nesăbuit ar fi aruncat deoparte o avere fără să o cerceteze întâi.

- Despre ce moștenire e vorba, de sunteți așa nerăbdător să mă vedeți primind-o?

Mulțumit că îi captase atenția căpitanului, Josiah Chelmsford începu să explice ce însemna să fii contele de Wargrave.

capitolul 2

Caroline Hanscombe se privi atentă în oglindă. Succes! Arăta categoric ca o fată obișnuită. O fată peste care oricine ar fi trecut cu vederea - atât de ne semnificativă, că nici un gentleman de la Almack n-ar ochi-o

de la celălalt capăt al camerei și nu s-ar gândi apoi că viața lui ar fi incompletă dacă nu ar cunoaște-o.

Rochia albă de muselină, atât de potrivită pentru o domnișoară la primul ei sezon, o făcea pe Caroline să pară slabă și palidă. Era croită fără formă și îi ascundea bine silueta subțire, iar decolteul era prea puțin adânc ca să fie la modă. Detesta trucul pe care îl foloseau alte femei ca să-și înroșească obrajii ciupindu-i, iar părul ei buclat, de un blond-închis, îi încadra chipul și îi ascundea trăsăturile.

- Ești gata, Caro? Arăt în regulă? Crezi că domnul Fallsworthy o să vină și el? Sper să-i placă rochia mea.

Domnișoara grăsuță care dădu buzna în cameră nu împărtășea nici pe departe modestia surorii ei vitrege. Rochia ei de culoarea trandafirilor rozalii nu-i puneă prea bine în evidență culoarea pielii, dar era totuși de o nuanță drăguță și care sărea în ochi. Decolteul era pe cât de adânc îndrăznea orice domnișoară la primul ei sezon. Colierul cu granate atrăgea imediat privirile spre sânii voluptuoși, în cazul în care se întâmpla să-i fi trecut cineva cu vederea.

Caroline îi zâmbi drăgăstoasă Ginei. Reușiseră să fie prietene deși aveau gusturi și personalități diferite, iar Lady Hanscombe o favoriza clar pe prima ei născută, nu pe fata micuță care îi devenise fiică prin căsătoria cu Sir Alfred.

- Sunt cât de gata se poate, Gina. Arăți fantastic, și da, Gideon Fallsworthy va fi și el acolo, desigur. N-a ratat nici un bal la care știa că vei fi și tu prezentă și nu cred că are de gând să înceapă chiar astăzi. Mi-ar plăcea să-ți pot împărtăși entuziasmul pentru evenimentele din seara asta.

- Nu cred că o să mă plictisesc vreodată de Almack. Încă nu-mi vine să cred că mama a reușit să facă rost de invitații pentru cele mai exclusiviste evenimente din lumea bună. Cred că e din cauză că mama ta era înrudită cu două dintre gazde și m-au trimis și pe mine cu tine, spuse vicleană Gina.

Caroline încuviință; prima Lady Hanscombe avusese conexiuni mult mai înalte decât a doua. Louisa Hicks

fusese tare norocoasă că-l convinsese pe Sir Alfred Hanscombe să o lase să-i oblojească rănile după moartea primei lui soții. Criticii spuneau că Sir Hanscombe se lăsase consolată indecent de repede.

Cele două domnișoare ieșiră din camera lui Caroline și coborâră scările. Lady Hanscombe le aștepta jos. Când le văzu, încuviință mulțumită; fiica ei era mai frumoasă decât sora ei vitregă, și era bine așa.

Louisa Hanscombe nu era fățiș ostilă față de Caroline și ar fi respins indignată orice insinuare că nu-și făcea datoria ca mamă vitregă. Dar avea și ea trei fiice și doi fii cărora trebuia să le poarte de grijă. Avea grijă și de Caroline, dar într-un mod care nu le răpea din șanse propriilor ei copii.

- Haideți, nu vreau să facem trăsura să ne aștepte, țipă ea cu o voce nepotrivită pentru un salon.

Era o femeie înaltă, solidă, cu păr gri buclat. Lady Hanscombe avea o gândire simplă și nu înțelegea talentele și sensibilității fiicei ei vitrege. Relația lor se baza doar pe îndatoriri; nici una nu avea parte de iubire din partea celeilalte. Firea visătoare a lui Caroline îi displăcea Louisei, iar vocea aspră și criticile Louisei o făceau pe Caroline fie să tacă, fie să se bâlbâie înfricoșată.

Gina ignora părerile mamei ei sau, dacă era cazul, țipa și ea; Caroline, în schimb, prefera să dispară până când furtuna se potolea. Din nefericire, era mai greu să se ascundă în Londra. Frații mai mici erau acasă, în Wiltshire, așa că Lady Hanscombe era liberă să se asigure că fetele ei nu-și iroseau ocazia de a se desfășura în înalta societate.

Casa închiriată de familia Hanscombe era pe Adam Street, care nu era neapărat o stradă modernă, însă era suficient de respectabilă și foarte aproape de King Street.

Micul grup apărură la Almack exact în momentul potrivit: nu atât de devreme încât să pară nerăbdătoare, dar nici atât de târziu încât să pară plictisite. Holul de la intrare era spațios și fusese construit cu scopul de a-i impresiona pe vizitatorii mai slabi de înger și de a lăsa impresia că aici era apogeul înaltei societăți. Majoritatea

oaspeților erau onorați să primească invitații la balurile societății, așa că gazdele nu se simțeau obligate să-și mai irosească banii pe gustări sau pe muzicanți de calitate. Prăjiturile erau vechi, iar băuturile nu aveau nici un gust. Cât despre orchestră, Caroline era absolut oripilată de unul dintre violoniști, care părea incapabil să-și acordeze instrumentul.

Seara începu la fel cum începuse și la celelalte șase baluri care avuseseră loc aici înainte: văduvele și domnișoarele stăteau de vorbă așezate pe scaunele aliniate de-a lungul pereților, cuplurile dansau și zeci de priviri ascuțite stăteau la pândă să vadă ce legături interesante se puteau forma.

La momentul potrivit, Gideon Fallsworthy se grăbi să-i ia mâna Ginei pentru dansul care stătea să înceapă și să-i ceară onoarea de a dansa un vals mai târziu. Din moment ce Gideon nu avea parte decât de două dansuri cu aleasa lui, ținea morțiș ca unul dintre ele să fie noul dans austriac care făcea valuri la Londra. Tradiționaliștii considerau că valsul era ceva foarte îndrăzneț, dar tinerii iubiți erau încântați să danseze lipiți unul de celălalt în public.

- Arăți deosebit de frumoasă în seara asta, domnișoară Gina. Îmi acorzi mâna pentru acest dans? Și, te rog, păstrează-mi și mie un dans, domnișoară Hanscombe, adăugă Gideon spre Caroline, zâmbind.

Gideon era un tânăr atrăgător, puțin plinuț. Nu era neapărat inteligent, dar avea o inimă mare și un zâmbet dulce. Îi devenise drag Ginei deoarece credea cu toată ființa că ea era cea mai frumoasă și mai amuzantă domnișoară pe care o cunoscuse vreodată, iar Lady Hanscombe îl plăcea fiindcă era moștenitorul unei proprietăți bunicele în Lincolnshire. Uniunea lor nu avea să fie ceva strălucit, dar avea să fie respectabilă. Lady Hanscombe se aștepta ca Gideon să-i ceară lui Sir Alfred mâna Ginei de pe o zi pe alta.

Perechea trecu în ringul de dans, iar Caroline se așeză lângă Lady Hanscombe, privindu-i distrată pe domnii și doamnele îmbrăcate elegant care se roteau sau se clătinau în ritmul muzicii. Se retrase în lumea ei imaginară,

cântând în minte variațiuni pe tema muzicii; s-ar fi putut amuza așa ore în șir.

Caroline se pricepea să treacă neobservată și nu se aștepta să o abordeze cineva în acea seară. Reușise să descurajeze toți pretendenții de până acum; puținii bărbați care o invitaseră la dans nu se mai oboseau să o facă și a doua oară.

Unul din ei, un tânăr cu dinții din față enormi, ca de iepure, se arătase dispus să o admire. Caroline îl descurajase însă povestindu-i despre temperamentul violent al tatălui ei și despre dorința lui de a-și păstra fiica cea mai vârstnică nemăritată pentru a-l îngriji la bătrânețe. Bătrânul gentleman ar fi fost surprins să afle asta, din moment ce abia reușea să-și recunoască fiicele și spunea cu orice ocazie că abia aștepta să scape de ele.

Era o oră destul de târzie când Caroline observă pe cineva îndreptându-se spre ele cu pași siguri. Îl recunoscu pe George Fitzwilliam, care dansase cu ea de câteva ori când gazdele îl rugaseră să se ocupe de tinerele domnișoare. George era un tovarăș plăcut, neamenințător, dar Caroline se încruntă puțin văzându-i însoțitorul, un bărbat înalt, impresionant, care radia de aroganță și putere.

Domnul Fitzwilliam ajunsese în fața lor și făcu o plecăciune grațioasă.

- Lady Hanscombe, domnișoară Hanscombe, prietenul meu, Lord Radford, m-a implorat să-i fac plăcerea de a vi-l prezenta.

- Plăcerea e de partea noastră, Lord Radford, zise fericită Lady Hanscombe. Cealaltă fiică a mea este pe ringul de dans, sunt sigură că ar fi încântată să te cunoască și ea.

Lady Hanscombe și onorabilul George începură să vorbească despre nimicuri politicoase, iar Caroline își ridică privirea și întâlni ochii negri ai lordului, înghețând sub intensitatea privirii sale „Cred că așa se simte un iepure când îl vânează un dihor“, se gândi ea speriată. Nu știa de ce se uita la ea așa insistent, dar privirea aceea întunecată, de sub sprâncenele nemiloase, era oricum numai obișnuită nu.

- Îmi faci onoarea de a-mi acorda acest dans, domnișoară Hanscombe? întrebă Lord Radford cu un glas adânc, sigur pe el, care radia la fel de multă putere ca înfățișarea lui.

Caroline încuviință mută; ce altceva ar fi putut face? Se ridică, și merseă împreună pe ringul de dans. Din nefericire, orchestra tocmai cânta primele acorduri ale unui vals.

- Ți-a fost acordată permisiunea de a dansa valsul aici, domnișoară Hanscombe? Nu? Atunci ar fi cazul să o primești.

Radford își roti încet privirea și o întâlni pe cea a lui Lady Jersey. Făcu un gest expresiv spre partenera lui, Lady Jersey încuviință, apoi lordul o luă în brațe pe Caroline.

Caroline era uimită de viteza cu care se mișcase lordul. Faptul că nu i se permitea să danseze valsul ar fi fost o scuză foarte bună să refuze dansul, dar, înainte chiar să înceapă să vorbească, obiecția ei fusese negată.

Privindu-i creștetul blond și cărlionțat, Jason nu știa dacă era cazul să fie amuzat sau iritat de timiditatea ei. Era modestă, cu siguranță. Păcat că nu era mai înaltă; părea hotărâtă să-și petreacă tot dansul studiindu-i nasturii de la haină în loc să-și întindă gâtul și să-i privească fața.

Fetița nu arăta prea rău, se hotărî el. Îmbrăcată cum se cuvenea și cu părul prins, n-ar fi fost rușinat să o aibă alături.

La rândul ei, Caroline se simțea prinsă în mijlocul unui coșmar. Nu știa că faptul că Radford venise la Almack era extrem de neobișnuit, dar se simțea instinctiv privită de toți oaspeții din salon.

Se concentrează pe mișcările ei de dans, din moment ce toată experiența ei de a valsa se rezuma la câteva dansuri cu frații ei și cu profesorul de muzică. Era cu totul altfel atunci când un bărbat radiind atâta masculinitate o strângea la piept.

De ce Dumnezeu o ceruse tocmai pe ea? Nu exista nici o legătură socială între ei, iar felul în care arăta n-ar

fi atras niciodată un gentleman atât de modern, care ar fi putut dansa cu oricare altă domnișoară.

- Cum ți se pare primul tău sezon la Londra, domnișoară Hanscombe? întrebă politicos Radford.

- Este foarte... interesant, lordul meu, răspuse Caroline, cu vocea înăbușită din cauză că își ținea capul plecat.

- Almack este așa cum te așteptai? Unii oaspeți vin cu așteptări prea mari și pleacă foarte dezamăgiți, continuă lordul.

- Eu n-am nici o așteptare, lordul meu.

Fitzwilliam nu exagerase, Caroline chiar nu vorbea prea mult. Și totuși, Jason perseveră cu tot felul de politețuri. Conversația mergea greoi, dar un gentleman care se pricepea la vorbe putea să o întrețină fără problemă. Când se întoarseră la Lady Hanscombe, Jason spuse:

- Sper să nu te supere dacă te voi vizita curând, domnișoară Hanscombe.

Caroline se holbă la el o clipă, apoi murmură aproape în șoaptă:

- Desigur că nu, lordul meu.

Iar lord Radford se îndepărtă, mulțumit de felul în care începuse campania. Nu credea că urma să aibă nevoie de tactici prea complicate; mama ei era în mod clar uimită să-și vadă fata bucurându-se de atențiile lui. Lady Hanscombe părea destul de lingușitoare, iar asta avea să-i ofere încă un avantaj.

Acum, că fuseseră prezentați, Jason putea să o viziteze mereu pe Caroline și să o cunoască mai bine. Nu voia să se grăbească dansând din nou cu ea în aceeași seară; era destul că o alesese fix pe ea. De acum înainte nu mai era decât o chestiune de timp. Plictisitor de ușor, serios.

În timp ce Lord Radford își căuta prietenul, pe domnul Fitzwilliam, ca să plece împreună, Caroline era interogată de Lady Hanscombe. Bătrâna doamnă nu era sigură dacă era cazul să fie mulțumită de succesul lui Caroline sau insultată că Lord Radford nu era interesat

să o cunoască pe Gina, așa că dorea să știe absolut tot ce era de știut.

- Și apoi ce-a spus? Și tu ce-ai răspuns? L-am auzit cu urechile mele spunând că vrea să te viziteze. Îndreaptă-ți umerii, Caroline, nu sta cocoșată! Poate s-a hotărât că a venit timpul să-și caute o soție. Era și timpul, serios, toată lumea vorbea despre asta! Ei bine, sunt sigură că-i place de tine - nu poți înlocui familia și bunele maniere cu nimic altceva, și tu știi cum să te porți în înalta societate.

Doamna își întrerupse monologul ca să o privească pieziș pe Caroline. Deși fiica ei arăta, într-adevăr, bine-crescută, era greu de ghicit de ce un bărbat ca Radford i-ar oferi atâta atenție.

Ei bine, dacă avea să o viziteze pe Caroline, avea să aibă ocazia să o întâlnească și pe Gina și să îi remarce farmecele. Dacă lordul era gata să se însoare, atunci Gina era la fel de bine-crescută și mult mai atrăgătoare.

Lady Hanscombe omitea intenționat faptul că strămoșii ei nu se puteau compara cu cei ai mamei lui Caroline. Cel puțin nu în ochii celor care se foloseau de aceleași standarde ca să judece oamenii și carnea de cal.

Entuziasmul Ginei era mult mai generos, dar și mai greu de suportat. Pe drumul spre casă vorbi neîncetat despre Lord Radford și despre cât de bine arăta, ce bine croite erau hainele lui și cât de mare îi era averea.

- Caro, se spune că Lord Radford nu vine niciodată la Almack și nici nu dansează cu debutante. Se zvonește că a avut câteva amante superbe...!

- Gina, cum îndrăznești să vorbești despre așa ceva? interveni Lady Hanscombe. Nu se cuvine să știi tu cu ce se amuză gentlemanii în timpul liber.

- Dar, mamă, toată lumea știe asta, răspuse neabătută Gina. Cred că lordul a văzut-o pe Caroline la un bal sau în parc și a hotărât că trebuie să o cunoască. E atât de romantic! Gina îi era loială surorii ei mai mari și deci dispusă să creadă că un gentleman se putea îndrăgosti imediat de farmecele lui Caroline. Mulțumită cu Gideon al ei, nu simțea nici măcar o urmă de gelozie.

Asta o să contribuie enorm la imaginea lui Caro în societate. Toată lumea va vrea să o cunoască pe fata de care s-a îndrăgostit Lord Radford.

Caroline nu trebuia să spună nimic, din moment ce speculațiile roiau deja în jurul ei. Și nici nu putea vorbi despre cel mai important lucru legat de Lord Radford: că nu-i plăcea de el și nu era absolut deloc dispusă să-l vadă din nou.

Știa că se comporta irațional, dar se simțise extrem de neliniștită în prezența lui. Stătu posomorâtă și tăcută tot restul drumului, iar, când ajunseră înapoi la casa de pe Adam Street, avea deja o migrenă.

- Iartă-mă, mamă, dar sunt foarte obosită și vreau să merg direct la culcare, spuse încet Caroline.

- Sigur, draga mea, trebuie să arăți bine pentru vizita lui Lord Radford, spuse generoasă Lady Hanscombe.

Dormitorul lui Caroline arăta puțin dezolant, la fel ca în orice casă de închiriat, dar în seara aceea putea fi în siguranță acolo. Caroline își aruncă pelerina pe spătarul unui scaun, apoi merse încet până la fereastră și își lipi fruntea îndurerată de sticla rece.

Logic vorbind, nu avea de ce să presupună atât de multe lucruri după un simplu dans. Chiar și o fată necurtată, cum era și ea, dansase cu mai mulți gentlemeni de-a lungul sezonului.

Dar niciodată nu mai fusese abordată chiar așa. Simțea instinctiv că întâlnirea cu Radford însemna ceva. În sinea ei, se vedea ca pe o crenguță care plutea pe un râu lent. Brusc, fusese înșfăcată de un curent care o putea duce departe de viața liniștită și plină de muzică pe care și-o dorea.

Caroline chicoti brusc. Își făcea atâtea griji pentru nimic! Jessica îi spunea mereu că avea o imaginație prea activă. Venise timpul să-și lase grijile pe mai târziu. Luă din dulap o cutie jerpelită, se așeză pe pat și își scoase încet lăuta. Era un instrument foarte vechi, datând din perioada în care lirele erau la modă și toată lumea știa să cânte la ele. Mângâie lemnul de cedru o clipă, apoi o acordă și începu să cânte o arie de John Dowland.

Lăuta fusese un dar de la profesorul ei de muzică, domnul Ferrante, când sosise în Londra la începutul primăverii. Amândoi știau că lucrurile aveau să se schimbe: Caroline avea să se mărite sau să rămână în Londra cu mătușa ei, iar relația lor apropiată de maestru și învățăcel avea să se schimbe în viitor.

Domnul Ferrante alesese cadoul perfect. Caroline se gândea la el ori de câte ori cânta, amintindu-și cât de fericiți fuseseră explorând muzica antică și modernă împreună. Deși pianul era prima ei iubire, lăuta, cu sunetul ei dulce, era mai ușor de purtat, și putea să cânte la ea fără să deranjeze restul casei. După ce interpretează câteva melodii elisabetane, Caroline trecu la un cântec italianesc de leagăn, îngânând încet cu vocea ei dulce. O jumătate de oră mai târziu, era gata să adoarmă.

Caroline se trezi înaintea celorlalți, luă un mic dejun pe fugă și porni spre casa mătușii Jessica împreună cu o tânără cameristă care o însoțea de dragul decenței. Cameristele o supravegheau cu rândul și făceau pariuri între ele dacă era mai ușor să spele scările sau să se țină după Caroline, cu pasul ei vioi.

Deși părea slăbuță, mergea repede și prefera să se plimbe pe jos, nu călare. Astăzi trebuia să-i țină o lecție de pian verișoarei Linda. Se bucura enorm că avea un motiv să iasă din casă de dimineață.

Plouase în noaptea trecută, iar străzile străluceau ca o monedă proaspăt scoasă din monetărie. Caroline simți cum mintea i se înseninează. Începu să transforme ritmul străzii în muzică în mintea ei. Vrăbiuțele cîrpeau deasupra, vânzătorii își strigau mărfurile – pâine proaspătă și căpșune abia culese –, un copil sobru se îndrepta spre parcul Hyde pe spatele unui ponei, împreună cu tatăl lui cel mândru... Ar fi fost un concert splendid sau, chiar mai bine, o uvertură. Fluierând încet o melodie, Caroline nu mai reuși să ia în serios grijile de noaptea trecută.

Jessica fusese soția unui ofițer, așa că învățase să se trezească de dimineață. Caroline ajunse, strălucind

de culoare de la aerul curat. Privi cu drag holul micuț de la intrare.

Casa nu era prea mare – doi servitori erau de-ajuns –, dar avea un aer ospitalier și era, probabil, locul preferat al lui Caroline din întreaga lume. Pereții erau zugrăviți în culori deschise, iar camerele erau mobilate simplu, fără divanuri cu picioare de crocodil sau alte monstruoziități la modă. Mobila avea linii grațioase și fusese făcută la mijlocul secolului al XVIII-lea, iar cele câteva obiecte străine pe care Jessica le cumpăraseră în călătoriile în care își însoțise bărbatul dădeau o notă aparte.

Caroline suporta rigorile sezonului pentru plăcerea de a-și vizita mătușa ori de câte ori poțtea. Corespundeau în mod regulat de când Caroline învățase să scrie, dar nu se văzuseră în persoană decât rareori, când maiorul Sterling era plecat în cine știe ce capăt de lume. După ce soțul ei murise în Bătălia de la Salamanca, Jessica își adusese fiica înapoi în Anglia și se mutaseră în căsuța din Londra pe care o moștenise.

Deși îi plăcea să aibă propria casă și să fie independentă, Jessica o ducea de multe ori pe Linda în vizită la bunicii ei din partea tatălui, în Wiltshire. Și ea crescuse acolo și avea mulți prieteni în zonă. Familia Sterling trăia la opt kilometri de conacul familiei Hanscombe, așa că putea să o viziteze și pe Caroline în același timp. Era ceva nou și plăcut pentru amândouă să locuiască la câteva minute de mers una de cealaltă.

Caroline intră în salonul de dimineață, dar nu apucă să-și salute mătușa. O fetiță mică țipă și i se năpusti în brațe.

– Caro! Am văzut un pisoi rătăcit în bucătărie, și mama spune că pot să-l păstrez!

Caroline râse și își îmbrățișă verișoara de nouă ani.

– Și cum de s-a „rătăcit“ acea creatură în bucătărie? Ai adus-o cumva în buzunar?

Linda își înfipse degetul mare de la picior în covorul de pe podea.

– Păi...

– Nu contează, păpușă. Sunt sigură că și mama ta știe adevărul. Dumnezeu să te binecuvânteze, Jessica, spuse

Caroline, luând cana de cafea pe care mătușa tocmai i-o turnase. Oare ce făcea lumea înainte să se descopere cafeaua? În casa familiei Hanscombe se bea ceai fiindcă asta îi plăcea bătrânei doamne; ar fi fost o risipă să pregătească și cafea. Presupun că ghemotocul acela portocaliu și pufos e noul tău prieten?

Caroline se întinse sub masă și ridică mingea de blană în poală. Pisioul era portocaliu și avea ochi de un verde aprins. Părea să-i placă mult reședința familiei Sterling. Caroline îl scărpină sub bărbie, iar el începu să toarcă mulțumit.

- Și care e numele acestui motănel?

- Wellesley. La fel ca Ducele de Fier, spuse Linda pe un ton serios.

- E un nume potrivit. Parcă are chiar nasul arcuit al familiei Wellington. Sau echivalentul lui pisicesc. După ce termină de admirat noul membru al casei, Caroline continuă: Jessica, seara trecută la Almack s-a întâmplat ceva foarte straniu.

- Te-ai distrat cumva mai bine decât te așteptai?

- Nu chiar, spuse abătută Caroline. Am fost abordată de un lord destul de în vârstă care a insistat să valsăm și m-a amenințat că o să mă viziteze.

- Dumnezeule! Cine era acest gentleman antic?

- Nu era chiar antic - avea cam patruzeci de ani, cred. Dar era destul de în vârstă cât să-mi fie tată. Numele lui e Lord Radford și arată ca diavolul însuși: păr negru, frunte încruntată și privire feroasă. Se uita la mine de parcă aș fi fost o iapă în piață. Eram așa speriată, că probabil m-a crezut o proastă. Ceea ce ar fi foarte potrivit. Nu mă interesează să-l cunosc mai bine.

- Lord Radford... Numele îmi sună cunoscut. Cred că familia lui are o proprietate în Gloucestershire. Mereu se vorbește despre el în ziare - e un călăreț și un vânător renumit. Și e destul de chipeș. Ți-ai găsit un pretendent foarte bun, micuța mea!

- Te rog să nu râzi de mine, Jess! E o problemă serioasă. Dacă e interesat de mine? Omul ăla mă îngrozește!

- Nu crezi că exagerezi puțin?

Caroline se încruntă și își răsuci o șuviță castanie între degete.

- Nu cred că aş putea să-ți explic. Nu arată chiar așa rău, deși e prea bătrân pentru mine. Dar m-am simțit... copleșită în prezența lui. De parcă era o bombă gata să explodeze sau un foc gata să mă mistuie.

- Cred că te înțeleg, răspunse Jessica. Și ducele de Wellington e așa uneori. E foarte amabil dacă socializezi cu el, dar mereu emană putere. N-ar putea fi confundat niciodată cu un om de rând, chiar și atunci când e doar Arthur Wellesley. Poate de-asta i se și spune Ducele de Fier.

- Ei bine, Lord Radford nu e un om de rând, chiar deloc. Mi-ar plăcea de el mult mai mult dacă ar fi.

- Un bărbat ca el ar fi un câștig pentru tine, spuse Jessica, ridicând din umeri. Dacă vă îndrăgostiți unul de celălalt și vă căsătoriți, ai fi aranjată pe viață. Atențiile lui n-au cum să-ți strice, și nimeni nu te poate obliga să te măriți cu el.

- Asta e problema, Jess. Mama și tata *ar putea* să mă oblige. Când încep să țipe la mine și să-mi vorbească despre îndatoririle mele ca fiică...

Vocea lui Caroline se stinse și ochii ei fixară panglica pe care o răsucise așa de mult, că o stricase.

- N-o să-i las să te oblige! spuse Linda. O să le spun că ne-ai fost promisă nouă, aici.

- N-ar trebui să se ajungă la asta, Linda.

Jessica chicoti și își trase fiica mai aproape. Aveau același păr roșcat și erau la fel de vesele, dar fetița moștenise ochii căprui ai tatălui în loc de cei verzi ai mamei. Ar fi fost modele perfecte pentru un maestru al picturii, așa cum râdeau împreună - pentru un Rubens, poate, dacă ar fi preferat genul de femeie mai suplă.

- Se poate să ai dreptate și să-mi fac griji degeaba. Probabil n-o să-l mai văd niciodată pe Baronul cel Diabolic, eventual doar de la distanță la vreun bal. Între timp, păpușa mea, a venit timpul pentru lecția ta de muzică. Trebuie să mă întorc devreme și să plec la cumpărături cu Gina. Are nevoie de niște panglici cu care

să-și înfrumusețeze o rochie înainte de balul din seara asta de la Cavendish.

- Cred că sunt prea mare ca să mai fiu păpușă, Caro, anunță Linda. Mai am puțin și fac zece ani.

- Ai dreptate, și te rog să mă ierți pentru greșeală. Domnișoară Sterling, dacă ești gata pentru lecția ta de pian, haide să începem. Și dacă domnișoara Sterling a exersat cum trebuie și o să cânte bine, sar putea ca la sfârșit să primeascăși niște turtă dulce.

Linda chicoti veselă și își abandonă aerul de maturitate jucăușă, fugind spre încăperea cu pianul. Verișoara sa o urmă ceva mai încet. Jessica le urmări cu o privire puțin tristă. Fetița ei nu avea să mai fie un copil prea multă vreme, iar nepoata ei, care îi era aproape ca o fiică, era obligată să devină femeie deși nu era pregătită.

Jessica se gândi că cel mai greu lucru pe care o mamă trebuia să-l îndure era să știe cât de dureros era să crești. Era o durere de care nu putea să-și apere fetele, oricât ar fi încercat.

capitolul 3

Caroline se întoarse acasă mai târziu decât intenționase; începuseră cu un concert de Mozart, apoi Caroline trecuse la pian și începuse să compună în timp ce Linda își mesteca turta dulce. Era oricum o fire visătoare, dar, dacă se mai ocupa și de muzică, pierdea cu totul noțiunea timpului.

În familie se glumea că, dacă avea vreo vizită de făcut sau de primit, Caro nu avea voie să se așeze la pian. Odată, se așezase să cânte câteva minute după prânz și, șase ore mai târziu, Gina fusese nevoită să o ridice cu forța ca să se îmbrace pentru cină. Apoi, Caroline rămăsese toată seara cu mintea pierdută în lumea creației. Meritase însă: reușise pentru prima oară să compună un concert care să-și merite într-adevăr numele.

Când erau în Londra, Caroline făcea tot posibilul să nu se lase absorbită de muzică. Orașul oferea multe distracții, iar pianul din casa închiriată era mediocru față

de cel de acasă, deci Caroline reușea să se concentreze mai mult asupra vieții de zi cu zi. Astăzi însă fusese distrasă de instrumentul formidabil pe care îl avea Jessica. Fără îndoială că Gina o aștepta cu nerăbdare.

Gâfâind și roșie la față, Caroline dădu buzna în salon să o caute pe Gina. Făcu doi pași înăuntru, apoi se opri șocată. Baronul cel Diabolic era acolo.

Jason îi văzu suspinul atunci când privirile li se întâlneau. Era nevoie ca domnișoara Hanscombe să înțeleagă că, dacă Jason Radford spunea că avea să facă ceva, atunci acel lucru era ca și făcut. Nu era genul de bărbat care să promită lucruri în van! Spusese că avea să vină în vizită, și o făcuse cât de devreme îi permitea decența.

Era mulțumit să o vadă după ce îndurase un sfert de oră de întrebări indiscrete din partea lui Lady Hanscombe și îi fusese băgată pe gât și Gina. Aceasta era o fată decentă, dar nu și-o putea închipui ca pe o Lady Radford; țărănoiul cu care dansase la Almack era mult mai potrivit pentru ea.

Cel puțin Caroline avea potențial. Slavă Domnului că nu vorbea așa mult ca mama ei.

- Bună ziua, domnișoară Hanscombe, spuse Jason pe un ton plăcut, ridicându-se pentru a face o plecăciune. Aerul de dimineață îți prinde bine. Am venit să te implor să-mi acorzi onoarea de a mă însoți la o plimbare în parc.

Caroline se înroși și își coborî privirea.

- Mi-ar face mare plăcere, lordul meu, dar... dar am planuri cu sora mea.

- Ah, dar nu-i nici o problemă, Caro, interveni Gina, aruncând o privire ciudată spre Lord Radford. Putem merge și mâine. N-aș vrea să-ți stric distracția. În plus, Gideon va sosi în curând să mă ia la plimbare cu trăsura.

- Într-adevăr, Caroline, nu-i frumos din partea ta să-l faci pe lord să aștepte, spuse severă mama ei vitregă.

- Nu știa că vin. Dar sper că ești liberă să-mi accepți invitația, spuse lordul către Caroline.

- Desigur, Lord Radford, răspunse Caroline, încă refuzând să-l privească în ochi. Am nevoie de câteva minute să mă schimb.

Spunând asta, Caroline se întoarse și ieși din cameră, aproape alergând.

Urcă scările în grabă, cu gândurile rătăcindu-i în toate părțile. De ce venise lordul aici? N-avea altceva mai bun de făcut?

Intră în cameră și se uită prin dulap. Rochia gri de dimineață, cu un tiv albastru-închis, era cea mai potrivită; purtând-o, arăta întotdeauna de parcă ar fi fost bolnavă. Se schimbă repede și își pieptănă părul peste frunte ca să-și ascundă și mai bine fața.

Ca să completeze efectul, alege boneta care nu-i plăcea mai deloc, una dintre cele aruncate de mama ei vitregă. Fusesse oribilă chiar și în zilele ei bune, dar acum, că se învechise, arăta chiar mai rău. Respiră adânc pentru a se liniști, apoi coborî scările pentru a-și înfrunta soarta.

Când Caroline intră în salon, Lord Radford o studie curios. Îi acordă mai multe puncte pentru viteza cu care se pregătise, dar fu nevoit să le retragă pentru rezultatul deloc satisfăcător. Serios, fata asta chiar nu știa să se îmbrace. Păruse chiar drăguță când venise de la plimbare; acum arăta ca o guvernantă. După ce se căsătoreau, trebuia să-i cumpere numaidecât alte rochii.

Nici o femeie, nici măcar una căreia nu-i păsa de modă, cum era Caroline, nu putea să nu observe șaretă lui Lord Radford. Era vopsită în negru și avea accentele suflate cu argint. Cei doi cai negri care erau înhămați la ea erau superbi, în mod sigur născuți din părinți campioni, iar harnașamentele lor erau tot negre cu auriu.

Jason o văzu pe Caroline făcând ochii mari și întrebă:

- Ești de acord?

- Nu se cuvine să-mi dau eu cu părerea, lordul meu.

- Prostii! Ai dreptul la o părere, și sunt sigur că ai una, chiar dacă nu ești obișnuită să o spui cu glas tare, replică Jason, ajutând-o să urce.

- Ei bine, e foarte dramatică, spuse ezitant Caroline, așezându-se pe bancheta de catifea neagră. Dar puțin cam... sinistră.

Caroline n-avea de gând să adauge că șaretă se potrivea cu porecla pe care i-o dăduse, Baronul cel Diabolic.

- Mamei tale îi place. Înainte să cobori, mi-a spus că e tare frumoasă.

- E mama mea vitregă.

- Ah, am început să progresăm, domnișoară Hanscombe! E prima oară când spui ceva care nu reprezintă un răspuns direct la una dintre replicile mele, spuse prietenos Jason, mulțumit să afle că fata nu era rudă de sânge cu Lady Hanscombe - nu și-ar fi dorit o soție după același calapod.

- Îmi... pare rău, Lord Radford, spuse Caroline, înroșindu-se și privind înainte. N-am vrut să fiu nepoliticoasă.

Jason se muștră pentru greșală. Nu era sigur dacă remarcă lui fusese luată drept o critică sau pur și simplu Caroline nu avea simțul umorului; în orice caz, pierduse tot progresul pe care-l făcuse.

O privi cu coada ochiului, ghicind că pielea ei palidă avea să-i trădeze mereu sentimentele, fiindcă se înroșea ușor. Din nefericire pentru ea, dar spre norocul lui.

- Sunt sigur că n-ai fost niciodată nepoliticoasă. E prima ta vizită la Londra?

Înapoi la banalitățile pe care le discutaseră la Almack; era mai sigur așa.

Vremea din Anglia era un subiect potrivit pentru o conversație mai lungă, așa că Jason vorbi despre asta cât timp conduse șaretă prin Hyde Park, iar Caroline îi răspunse monosilabic. Da, era neobișnuit de cald pentru sfârșitul lui aprilie. Într-adevăr, era o vreme foarte plăcută; da, trebuia să plouă în curând, pentru a nu afecta recolta.

Șaretă și pasagerii ei eleganți atraseră atenția nobilimii care ieșise la plimbare prin parc atât de devreme. Nimeni nu-și amintea să-l mai fi văzut pe Radford în șaretă cu o femeie de viță atât de bună. O domnișoară

nemăritată care tocmai își încheiase educația? Trebuia să fie ceva serios!

Caroline, care n-avea habar de bârfele din jur, începea încet-încet să se relaxeze. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva, nu într-o șaretă atât de ostentativă condusă de un personaj și mai ușor de remarcat, dar nu reușea să scape de senzația că era înconjurată de forțe cărora nu li se putea împotrivi.

Tocmai se întorceau spre casă, când se auziră strigați de o voce cunoscută. George Fitzwilliam li se alătură pe cal și îi salută vesel, deși vedea că șansele lui de a câștiga pariul începeau să scadă.

- Bună ziua, domnișoară Hanscombe, Jason. E o dimineată splendidă pentru o gură de aer curat.

În timp ce stăteau de vorbă, George o studie pe Caroline. Fetița nu arăta prea fericită; cel mai bun lucru care s-ar fi putut spune despre ea era că se resemnase. Poate că pariul nu era într-un tot pierdut, nu încă.

După ce George plecă să-i salute și pe alții, Jason trase de frâie și coti expert pe lângă o trăsură condusă prost.

- Spune-mi, domnișoară Hanscombe, ai vrea să discutăm despre ceva în mod deosebit? Ce te-ar interesa? Eu am rămas fără platitudini, așa că e rândul tău să sugerezi un subiect de discuție.

Caroline îl privi șovăielnică.

- Îmi place... muzica, lordul meu.

Jason reuși să-și abțină un mormăit de „Scutește-mă!”, dar Caroline îi văzu expresia și își dădu seama că avea în față un bărbat care ascultase prea multe concerte groaznice susținute de fete lipsite de orice talent. Atâtea harpe dezacordate! Atâtea pianе cu clapele sărite! Atâtea voci afone sau mult prea puternice.

Într-o societate în care muzica era o „realizare” ce se impunea de la sine pentru o tânără domnișoară, urechile unui gentilom erau în permanență agresate. Caroline se înroși din nou și privi spre un pâlц de călăreți din celălalt capăt al parcului.

- Desigur, nu contează, spuse ea înțepat.

Jason sesiză cum fata se retrage și simți un ghimpe de regret. Era atât de vulnerabilă. Trebuia oare să fie atent

la absolut tot ce avea să spună în următorii patruzeci de ani?

Dintr-odată, Jason își dădu seama că era aproape suficient de bătrân cât să-i fie tată. Gândurile înaintară de la sine: erau vreo paisprezece ani între ei? Zâmbi amintindu-și-o pe Lizzie, lăptăreasa cea prietenoasă. Da, ar fi putut să-i fie tată...

Osia șaretei se apropie periculos de o altă trăsură, iar Jason reveni în prezent. Afișând o expresie potrivit de sobră, spuse:

- Domnișoară Hanscombe, mi-ar plăcea să nu fii chiar atât de speriată în prezența mea. Nu sunt un căp-căun. N-o să-ți fac nimic.

- Chiar nu ești? spuse Caroline pe un ton surprinzător de sec, privind-l cu coada ochiului.

Jason fu uimit și de tonul ei, și de ochii ei uluitor de albaștri. Își dădu seama că era pentru prima oară când Caroline îl privea în față și avu sentimentul incomod că fata văzuse mai mult decât intenționa el să arate. Poate era mai deosebită decât crezuse. Se retrase încet spre o conversație politicoasă, rece, iar prada lui începu să privească din nou în jur.

În timp ce se apropiau de Adam Street, nici unul din ei nu era mulțumit de felul în care progresau lucrurile.

În timp ce Jason și Caroline se plimbau prin parc, Sir Alfred își chemase soția în birou pentru a discuta despre banii familiei. Baronetul era un bărbat gras, coleric și peste măsură de egoist. Era oarecum interesat de moștenitorul lui de cincisprezece ani, tânărul Colin, și îi plăcea să se certe cu soția lui, dar în rest nu-i păsa de nimeni și de nimic în afară de el însuși.

Avea considerabilă pe care o moștenise era ciuntită de ani de zile în care își făcuse orice capriciu și investise fără judecată. Deși se abținuse să-și ipotecheze proprietățile, avea ceva probleme cu banii de la o vreme încoace, iar acum voia să afle cum îi progresau celelalte „investiții“.

- Ei bine, Louisa, tu mi-ai promis că, dacă o să cheltuiesc atâția bani să le lansez pe fetele noastre, o să am parte

de mai mulți bani în schimb și o să și scap de ele. Cum stau lucrurile?

- Destul de bine, Alfred. De fapt, chiar în acest moment se întâmplă ceva surprinzător. Te-am informat deja că Gideon Fallsworthy e interesat de Gina. Sunt sigură că e gata să-i ceară mâna, și pare atât de îndrăgostit, că e posibil să o ia de soție fără zestre.

- Da, da, știi de el, spuse nerăbdător Sir Alfred. Dar vreau să-ți spun că stăm și mai prost cu banii. Nava de comerț în care am investit nu s-a întors încă din Indiile de Est. Sunt aproape sigur că s-a pierdut. Contam pe profitul de-acolo ca să plătesc pentru... nu contează pentru ce. E vreo șansă ca Gina să se mărite cu un om mai bogat? Dacă da, o să-l refuz pe Fallsworthy.

Lady Hanscombe se simți revoltată de lăcomia soțului ei, dar știa că n-avea rost să se certe cu el din cauza asta.

- Nu cred că e posibil, spuse ea. Gina și Gideon sunt atât de îndrăgostiți unul de celălalt, că pretenții ei au plecat să-și caute norocul altundeva. Chiar dacă ar mai exista vreun alt gentleman, mă tem că Gina ar prefera să fugă decât să renunțe la Gideon.

- Madam, cât de idioate sunt fetele tale? răcni Sir Alfred.

La fel ca alți bărbați de o moralitate îndoielnică, el era genul de bărbat care cerea din partea fiicelor sale maniere impecabile și să-l asculte orbește, dar nu s-ar fi uitat sub nici o formă la vreo femeie care să se poarte astfel.

- Ai grijă cum vorbești despre fiica ta, domnule! Nu e idioată, dar știe ce vrea. Fallsworthy e un tânăr foarte de treabă, și sunt sigură că Gina ar fi în stare să-l convingă să fugă împreună, spuse mândră Lady Hanscombe. Dacă nu-ți place căsătoria lor, ar fi trebuit să spui ceva când s-au cunoscut. Dacă ții bine minte, atunci n-aveai nici o problemă.

- Da, fiindcă atunci nu eram într-o situație așa ostilă.

- Speram ca moștenirea pe care Caroline avea să o primească de la mama ei urma să fie de-ajuns pentru a o face bună de măritat...

- Să nu contezi pe asta, o întrerupse Sir Alfred.

- Doar n-ai cheltuit banii? Asta ar fi deturnare de fonduri! suspină soția lui. Erau banii ei!

- Nu fi așa nerăbdătoare să mă trimiți la închisoare, se răsti Sir Alfred. Am investit într-un proiect de canalizare, dar supervizorul a fugit cu banii. Era o investiție legitimă pentru moștenirea ei, adăugă pe un ton defensiv când Lady Hanscombe îi aruncă o privire tăioasă.

Deși își avea și ea cusururile ei, Lady Hanscombe era întotdeauna onestă. Acțiunile soțului ei o oripilau.

După ce își reveni, Louisa spuse rece:

- Atunci e bine că fata n-a știut niciodată câți bani a moștenit. Cealaltă veste pe care o am pentru tine se potrivește de minune. Începusem să-mi fac probleme că n-o să-i găsesc niciodată un soț. Nu arată cine știe ce, nu e prea vivace și nu pare interesată să se lase curtată de cineva. Dar se întâmplă ceva uimitor: Lord Radford se arată interesat de ea. A căutat-o la Almack seara trecută, a dansat doar cu ea și a scos-o la plimbare cu șareta azi-dimineață. Deși îmi e greu să-l înțeleg, pare chiar îndrăgostit de ea.

- Lord Radford? Omul ăla are cele mai scumpe amante din Londra. Ce-ar putea găsi interesant la o domnișoară așa plictisitoare precum Caroline?

- Dragostea lucrează pe căi misterioase, spuse sențios Lady Hanscombe. Probabil vrea o domnișoară bine-crescută care să-i nască un moștenitor și să nu-i stea în drum în rest. Caroline ar fi foarte potrivită pentru el. Și nu va avea parte de certuri cu ea. Dintotdeauna a fost o fată ascultătoare.

- Atunci vezi să rămână așa! spuse răstit Sir Alfred cel iubitor, care părăsi apoi camera ca să meargă la club.

capitolul 4

Când ajunse la biroul avocaților Chelmsford și Marlin, pe Richard Davenport îl durea groaznic piciorul. Dar asta nu era ceva neobișnuit, așa că făcea tot posibilul să ignore durerea. În fiecare zi mergea pe jos cât

de mult era în stare ca să-și vindece piciorul beteag; în zilele mai dificile, cum era și ziua de astăzi, se sprijinea într-un baston și își distrăgea atenția fluierând melodii complicate.

Dintotdeauna îi plăcuse să fluiere, și adesea îi scotea din sărite pe ceilalți ofițeri cu obiceiul lui de a fluiera melodii care se potriveau de minune situației despre care se discuta. Când rămăneau fără alte mijloace de a se distra – iar asta se întâmplase deseori în campania din Peninsula –, ceilalți soldați încercau să ghicească ce gânduri îl făceau pe căpitanul Dalton să fluiere o melodie sau alta.

Era lesne de înțeles de ce Londra îl făcea să fluiere *Oranges and Lemons*¹ sau, dacă taverna în care era nu avea nici o băutură mai acătării, *John Barleycorn*. Dar uneori referințele erau mai obscure; multe discuții aprinse avuseseră drept subiect motivul pentru care căpitanul fluiera *A-Rovin'* sau *Jack the Jolly Tar*. Richard însuși nu era de prea mare ajutor; dacă era întrebat, zâmbea și fluiera o frază în spaniolă care însemna: „Cine știe?”

Trecuse mai bine de o săptămână de la discuția inițială cu Josiah Chelmsford, dar Richard încă nu era sigur dacă merita să ia în considerare viața de conte. Josiah îl invitase înapoi cu momeala unor noi informații despre viața din tinerețe a părinților lui.

Richard intră în birou și fu primit de secretar cu mult mai multă politețe ca data trecută. Zâmbi trist. Fără îndoială că, odată ce avea să devină un nobil cu acte în regulă, astfel de lingușitori aveau să roiască în jurul lui.

Josiah îl întâmpină pe Richard cu o strângere de mână și un salut jovial.

– Bună ziua, băiete. Arăți mult mai bine decât data trecută. Ai început să te obișnuiești cu gândul că ai moștenit o avere?

– Bună ziua, domnule. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nici acum nu știu ce vreau să fac. Deci nu s-a schimbat nimic față de săptămâna trecută.

¹ Cântecel pentru copii în care se face referire la clopotele câtorva biserici londoneze (n.red.)

- Nu vreau să te zoresc, dar trebuie să-ți explic felul în care bunicul tău și-a lăsat proprietatea. A trecut aproape un an de când a murit. Potrivit testamentului, eu trebuia să administrez proprietatea timp de optsprezece luni, timp în care îl căutam pe fiul lui Julius Davenport sau pe moștenitorul său. Contele și tatăl tău nu-și mai vorbeau de mai mult de șapte ani, perioada necesară pentru a declara o persoană dispărută ca fiind decedată, dar, când bunicul tău și-a rescris testamentul după moartea celui de-al doilea unchi al tău, i-am spus despre scrisorile primite de la Julius. Tatăl tău mă anunțase că te născuseși. În lipsa unor dovezi concrete, am preferat să presupun că ești în viață. Din nefericire, nu știam unde să te caut. Scrisorile tatălui tău nu spuneau nimic despre locul unde l-aș fi putut găsi. Era hotărât să nu se lase descoperit de nimeni. În orice caz, dacă nu se găsește nici un moștenitor direct după optsprezece luni, averea trece în proprietatea unui moștenitor prezumtiv, adică vărul tatălui tău, Reginald Davenport. El este fiul fratelui mai mare al bătrânului conte, dar e mai aproape ca vârstă de tine decât de tatăl tău. Chelmsford făcu o pauză ca să-și umple pipa din care trăsese până acum, apoi continuă: Bunicului tău nu-i plăcea prea multă lume, dar cel mai mult îl ura pe Reginald. Vărul tău are o reputație îndoielnică; îi plac jocurile de noroc, scandalurile și alte îndeletniciri dubioase. I s-a interzis să fie în prezența contelui în ultimii zece ani, dar tot se crede următorul conte și mai are puțin și o să-și vopsească blazonul pe portiera trăsuri. Mă sâcâie să mă grăbesc și să-l proclam cât mai repede. Bănuiala mea e că trăiește pe datorie de multă vreme.

- Nu ai spus nimănui despre mine, nu-i așa?

- Nu, nu, și-am respectat doleanțele în această privință. Singurul care mai știe este secretarul meu, Wilkes, și el este un om foarte discret. Aș vrea să-ți sugerez ceva. De ce nu vii cu mine până în Gloucestershire? Putem vizita proprietatea împreună, în mod neoficial, și poți sta acolo ca Richard Dalton. E în regulă atâta timp cât găsim un pretext pentru prezența ta acolo. Poate faci inventarul pentru mine ori poate pregătești proprietatea

pentru a fi scoasă la vânzare. Aerul de la țară ți-ar face bine, iar peisajele din Cotswold sunt printre cele mai frumoase din întreaga Anglie.

Richard își mușcă buza de jos, gândindu-se ce să facă.

- Nu m-ar deranja să plec din Londra, iar doctorii sunt gata să-mi dea drumul. Dar Wargrave Park poate fi plin de bătrâni servitori care m-ar recunoaște imediat ca făcând parte din familia Davenport.

- Nu, nu cred. E adevărat că semeni leit cu tatăl tău, dar el semăna cu bunica ta. Nu arăta deloc ca un Davenport, zise avocatul zâmbind nostalgic. Bunica ta era o femeie remarcabilă. A adus sânge proaspăt și o mare doză de bun-simț în familie. Dacă ar fi trăit, contele și tatăl tău nu s-ar fi separat niciodată.

- Ce fel de oameni erau unchii mei? întrebă Richard.

- Rodrick, fratele cel mai în vârstă, era sălbatic, extravagant. A avut nevoie de câteva averi doar să-și plătească datoriile. Când a ajuns la o vârstă la care nu mai putea amâna căsnicia, s-a îmbolnăvit de febră la plămâni. Uneori mă întreb dacă a preferat să moară decât să muncească cinstit chiar și o zi.

- Și fratele mijlociu?

- Henry simțea că Rodrick era preferatul tatălui său, iar Julius - cel al mamei. În loc să crească pe cont propriu, Henry a întors spatele familiei. Nu... nu-i plăceau femeile. N-a vrut să se căsătorească nici măcar atunci când a moștenit proprietatea. Cred că îi făcea plăcere să-și frustreze tatăl.

- Ce pereche încântătoare. Încep să înțeleg de ce tatăl meu nu voia să păstreze legătura cu familia.

În aceeași clipă, de afară se auzi o rumoare. Secretarul, Wilkes, spuse:

- Nu puteți intra acolo. Domnul Chelmsford este împreună cu un client.

Răspunsul fu înăbușit, dar categoric. Ușa se deschise cu zgomot și un gentleman înalt, cu o expresie acră, pătrunse în încăpere. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, dar se putea ca ridurile de pe chipul său să-l fi îmbătrânit înainte de vreme. Avea părul negru și o față

pământie, care contrastau cu ochii albaștri și reci. Deși purta haine scumpe, atitudinea lăsa să se înțeleagă că nu-i pasă cum arăta, în loc să prefere genul de perfecțiune imaculată pe care Brummell îl adusesese la modă. Privirea lui îl depăși indiferentă pe Richard și se opri asupra lui Josiah.

- Cât mai vrei să continui această farsă? întrebă el pe un ton plin de reproș. Mă incomodează faptul că nu mi-ai pregătit încă proprietatea și sunt aproape sigur că voi găsi un judecător care să-mi dea câștig de cauză.

Chelmsford îi aruncă o privire rece. Avocatul grăsuț și jovial fusese înlocuit de omul legii, rece și necruțător.

- Nu-ți pierde timpul cu amenințări nefondate, domnule Davenport. Dacă implici și Cancelaria, lucrurile vor întârzia și mai mult. Nu există avocat care să nu poată trage de un caz până să-l facă de trei, patru ori mai lung. Îți dau cuvântul meu că exact asta voi face dacă te amesteci în testamentul unchiului tău. Mai ai de așteptat șase luni, în mod normal. Îți sugerez să trăiești până atunci din ce ai.

Intrusul strânse din buze:

- Atunci crezi că ai putea să-mi dai un avans? Sunt, în definitiv, banii mei.

- Asta rămâne de văzut. Între timp, eu răspund de proprietatea și de averea de la Wargrave. Nu voi face decât cheltuieli justificate. Dacă proprietatea îți revine ție, o vei avea așa cum este acum.

- Îți dai seama că, odată ce voi primi titlul, vei fi concediat imediat?

- Crede-mă, dacă tu devii următorul conte, eu voi fi cel care își dă demisia în clipa în care succesiunea va fi înfăptuită.

- Atunci ne vom înțelege perfect, Chelmsford.

Bărbatul înalt și slab se întoarse într-un foșnet de pelerine și se năpusti afară, trântind ușa în urma lui.

- Ei bine, Richard, acesta este vărul tău Reginald, spuse sec avocatul. În caz că nu ți-ai dat deja seama.

Richard urmărise scena cu o jumătate de zâmbet. Acum spuse:

- Nu mă tentează să mă declar un Davenport dacă asta va însemna să am mai multe rude ca el.

- Dar nu sunt toți chiar așa. Până și Reginald are momentele lui bune. E prima dată când îl văd că-și pierde cumpătul și țipă la mine; presupun că a avut ghinion la cărți sau la pariuri. Sau la amândouă. Nu încapе îndoială că e egoist și nu-i pasă de nimeni, dar are o reputație de om curajos. Se spune că s-a bătut în mai multe dueluri și e periculos să-l înfurii. Te alarmează?

- M-ar „alarma” să am un regiment de cavalerie al lui Napoleon apropiindu-se spre mine în galop și să am de trei ori mai puțini oameni decât el. Vărul meu mi se pare un om prost crescut și atât. Este un „Davenport tipic“?

- Da. Și totuși, tu, care ai fost crescut departe de restul familiei, ai ocazia să schimbi definiția unui Davenport, continuă avocatul. A venit timpul să te informez cu privire la celelalte dezavantaje însă. Proprietățile de la Wargrave sùnt poate printre cele mai bogate din Anglia, dar au fost neglijate în ultimii ani de viață ai bunicului tău. O mare parte a terenurilor au fost ipotecate pentru a-i acoperi datoriile unchiului tău. Proprietatea îți poate oferi un venit decent așa cum este, dar are nevoie de ani de îngrijire și de administrare iscusită pentru a reveni la întregul ei potențial. S-ar putea să nu-ți placă o asemenea sarcină.

- Dacă Wargrave ar fi liberă de datorii și bine întreținută, câți bani mi-ar aduce?

- Undeva în jur de treizeci de mii de lire pe an.

Richard tresări puternic.

- Treizeci de mii de lire!

- Cam așa, zise Chelmsford și ridică din umeri. Și mai mult dacă ai investi ceva în pășunile din Yorkshire. Ai cărbune sub ele, iar dacă ai deschide o mină, ai crea și niște locuri de muncă într-o zonă săracă și ai face și o investiție inspirată. Trebuie să știi însă că proprietatea nu produce mare lucru acum și că va fi nevoie să plătești câțiva ani pentru ipotecile rămase.

Richard înghiți un nod.

- Când ne luptam în Peninsulă și plata ne întârzia cu lunile, glumeam între noi că ar fi fost bine să avem cincizeci de lire doar ale noastre. Mi-e greu să concep suma de treizeci de mii de lire.

- Unchiul tău Rodrick nu doar că o putea concepe, ci o putea și cheltui, spuse avocatul, zâmbind slab.

- Nu mă mir că sunt atâtea revolte în țara noastră. E abominabil ca doar câțiva oameni să aibă atât de mulți bani, în timp ce majoritatea au așa puțini.

Chelmsford îi aruncă o privire uimită.

- Credeam că te lupți cu idealurile republicii, nu că începi să-ți placă.

- Problema cu francezii nu era republica lor, replică Richard. Boney și-a încoronat nepotul împărat până la urmă. Ne-am luptat cu ei fiindcă Napoleon Corsicanul voia mai mult decât i se cuvenea. Mult, mult mai mult. Nu cred că sunt neapărat un republican, dar mi se pare o povară să administrezi o asemenea avere, nu o binecuvântare. Nu există nici o alternativă?

- Poți să primești titlul de conte cu toate problemele lui, să înveți să-ți administrezi proprietățile și să începi să le faci să producă în cel mult cinci ani de muncă. Poți să primești titlul, să-ți vinzi proprietățile care n-au fost ipotecate încă și să ai un venit decent pentru tot restul vieții. Sau poți pleca și poți să-l lași pe Reggie să moștenească totul. Mai mult ca sigur el îi va vinde pământurile lui Lord Radford, care are proprietatea vecină. Mi-ar părea rău să văd Wargrave rupt în două, dar poate că asta ar fi soluția cea mai bună. Se spune că Lord Radford e un moșier exemplar.

- Mi-e greu să mă închipui drept un gentleman cu propriile lui terenuri, spuse Richard. Sunt un soldat; singurul lucru pe care îl știu despre agricultură este să sap după mâncare când trenurile cu provizii nu mai ajung.

- Nu e nimic prea complicat pentru tine, răspuse Chelmsford. Cred că ți-ar prinde foarte bine un sejur la Wargrave Park. Vii cu mine data viitoare când vizitez proprietatea?

Richard ezită. Josiah îl ademenea așa cum un păianjen ademenește musculițele în plasă, încercând să-l învâluie cu o pânză de posibilități și obligații. Nu dorea să se complice cu un titlu și cu o proprietate, dar câteva informații noi n-aveau cum să-i strice. Și ar fi o binecuvântare să plece din Londra și să scape o vreme de praf și de zgomot.

- Sunt dispus să vizitez Wargrave împreună cu tine, dar nu-ți pot promite că voi sta acolo. Când pleci?

- Splendid, splendid! Intenționez să plec în trei săptămâni, dar îmi pot rearanja programul...

- Nu e nevoie, îl întrerupse căpitanul. Am și eu niște treburi de rezolvat cu Garda Călare. Trebuie să-mi vând rangul și să dau de câțiva prieteni. Dacă plecăm la sfârșitul lunii, e în regulă.

Chelmsford zâmbi ca un păianjen sătul.

- N-o să-ți pară rău, băiete.

- Să sperăm că nu.

- Caroline, Caroline, s-a întâmplat! A vorbit cu tati și a fost acceptat! S-a hotărât totul! Ce minunat! Bună, Jessica! Sunt cea mai fericită fată din lume!

Gina se avântă în dormitorul surorii ei cu o viteză care amenință oglinda, două păstorite de porțelan și o bonetă cenușie de pe pat. Caroline se ridică de pe podea, unde tocmai prinsese o panglică brodată de tivul mătușii sale, și o îmbrățișă pe Gina când tânăra domnișoară se opri.

- E minunat! Mă așteptam la asta, dar tot e minunat. Presupun că Gideon a vorbit și cu tine? În ultimele câteva zile arătai ca o pisică într-o cadă cu smântână. Va-ți făcut vreun plan de nuntă?

- Da. Eu, tu și mama vom vizita familia Fallsworthy în Lincolnsire la sfârșitul lunii. Gideon vrea să mă prezinte părinților lui, și putem discuta și detaliile atunci. Ne gândeam să facem nunta în august, la biserica de acasă, din Great Chisbury. E vară și sunt multe flori. Desigur, tu vei fi domnișoara mea de onoare. Mă bucur foarte mult că ești aici, Jessica. Mă ajuți să aleg rochia

de mireasă? Ceva care să mă facă să arăt subțire și elegantă măcar o dată în viață.

Gina studie invidioasă rochia de dimineată din mătase la care lucrau Caroline și mătușa ei. Era o rochie de o nuanță neobișnuită de maro-închis, potrivită părului roșcat și des al Jessicăi, iar croiala simplă, dar impecabilă îi accentua silueta magnifică până la perfecțiune. Mânele bufante erau legate cu panglici maro-închis, iar broderiile de la încheieturi se asortau cu panglica cu care Caroline tivise fusta.

Rochia era perfectă pentru Jessica, dar nici o altă femeie n-ar fi putut să o poarte la fel de bine. Jess avea simțul modei și își croia întotdeauna propriile haine. Din fericire, își împărțea talentul cu generozitate. Zâmbi spre Gina, felicitând-o, și spuse:

-Te ajut cu mare drag. Dă-mi voie să fiu printre primii care îți urează multă fericire. Tânărul Fallsworthy e un domn remarcabil, și sunt sigură că vă veți înțelege foarte bine.

Gina alergă la mătușa ei vitregă și o îmbrățișă.

-Mulțumesc foarte mult. Vei veni și tu la nuntă, nu-i așa? Din moment ce îți petreci jumătate din vară cu familia Sterling, n-ar trebui să-ți fie prea greu. Voi avea nevoie de tine ca să o mai temperezi pe mama, zise ea zâmbind. Desigur, s-ar putea să trebuiască să o ajuți și pe Caroline cu nunta ei.

Caroline termină de fixat panglica, apoi se ridică și merse la dulap să-și ia lăuta.

-Nu fi prostuță, spuse ea, scoțând lăuta din cutie și acordând-o. De ce m-aș mărita? Apoi începu să cânte. Ce-ai vrea să-ți cânt la nuntă, Ginny? Ceva dramatic, ca asta? Camera fu năpădită de acorduri vesele. Sau ceva mai liniștit, ca un vals? Urmă o melodie lirică. Sau asta?

Caroline trecu la un cântec care comemora finalul unei vânători pline de succes.

Gina râse și spuse:

-Nu mă face să roșesc chiar acum. Nici o domnișoară bine-crescută n-ar recunoaște vreodată că este vânătorul, nu vânatul. Încerc să arăt cât de cât decent totuși.

Și să nu-ți închipui că o să te las să schimbi subiectul așa ușor. De ce să nu te gândești la nuntă? Lord Radford a fost foarte hotărât până acum. Cred că e gata să-ți ceară mâna.

-Nu fi prostuță, Gina. Să știi că nu este deloc interesat de mine.

-Nu? Atunci de ce te-a vizitat aproape în fiecare zi în ultimele săptămâni? Și de ce te invită la dans la toate balurile la care ai participat? Îți jur că a mituit o cameristă ca să afle unde mergem în fiecare seară.

Vizibil abătută, Caroline începu să urmărească cu degetul modelul sculptat în lemnul lirei. Îi era greu să vorbească despre sentimentele ei cele mai intime, iar atențiile lui Lord Radford o afectau într-un fel care îi era imposibil de descris.

Ajunsese să se gândească la el cu un soi de fatalism. De fiecare dată când ieșeau undeva, nu trecea mult și apărea și baronul cel elegant și întunecat care o cerea la dans sau o provoca la o conversație. Atențiile lui inexplicabile îi crescuseră popularitatea; jumătate dintre tinerii din Londra încercau să-i descopere farmecele misterioase. Era o perioadă incomodă în care făcea mereu cunoștință cu alți și alți străini și se simțea cercetată de privirile lor speculative. Auzea conversații murmurate, care încetau de îndată ce intra în încăpere.

-Nu știu ce vrea de la mine, Gina. Dar gândește-te: tu simți iubirea lui Gideon, nu-i așa? Un fel de... căldură, sentimentul că ține la tine?

Gina se gândi la asta, apoi începu să zâmbească.

-Desigur. Știi exact ce vrei să spui. Mă simt de parcă mă ține în brațe chiar dacă este în partea cealaltă a camerei.

-Ei bine, eu nu simt așa ceva din partea lui Lord Radford. Nu cred nici măcar că-i place de mine în mod deosebit. Mă simt ca un fel de... de sarcină de care trebuie să se achite.

Jessica asculta conversația încruntată.

-Poate lordul e diferit de alți bărbați pe care i-ai întâlnit, spuse ea. Gentlemenii moderni nu își arată sentimentele, dar de ce te-ar curta dacă nu din dragoste?

- Poate se folosește de ea ca să-și facă una dintre amante geloasă, sări Gina. Cu siguranță nu îi țintește averea! Și sunt destule femei experimentate la care poate apela pentru alt fel de favoruri.

Caroline râse. Se simțea mai ușurată acum.

- Dacă vrei să spui ceea ce cred că vrei să spui, nu ești deloc delicată. Dar trebuie să recunosc că teoria ta are mai mult sens decât alte lucruri la care m-am gândit. S-ar putea chiar să fie adevărată, fiindcă mai multe doamne au ținut să mă informeze politicos că nu sunt tipul de femeie potrivită pentru lord. Măcar cu atât pot să mă consolez.

Sora ei clătină tristă din cap.

- Nu pot să te înțeleg. Trei sferturi dintre femeile din Londra și-ar da bijuteriile familiei să fie în locul tău, dar tu te comporți de parcă ești persecutată intenționat. Lordul e mereu fermecător, chipeș și are o avere enormă! Iar tu, sora mea cea naivă, nu ești nici măcar flatată de atenția pe care ți-o acordă. Ce te deranjează la el?

- E greu de explicat, spuse Caroline ezitând. Nu-i vorba despre ceea ce face, ci despre ceea ce este - un bărbat care s-a obișnuit să controleze orice fără nici un efort. Îi simt puterea lăuntrică. Mă domină fără măcar să încerce. Și nu vreau să fiu dominată. Mă simt mult mai bine dacă sunt ignorată.

Caroline râse, ușor neliniștită. Încearcă să glumească, dar asta era adevărul: nu era nevoie ca Lord Radford să facă ceva anume ca să o sperie, simpla lui prezență fiind suficientă.

Remarca lui Caroline o neliniști pe Jessica, dar văduva nu știa cum să răspundă. Înțelegea de ce un bărbat atât de arogant și de brutal o speria pe nepoata ei cea timidă. Își aminti de o expoziție la un bâlci spaniol pe care îl văzuse, un leu și un miel trăind în aceeași cușcă. Un tablou impresionant, dar probabil că mielul era înlocuit constant.

Deși nu știa mare lucru despre Lord Radford, portretul care începea să i se contureze semăna mult cu un leu. Jessica oftă; dacă ar fi ieșit mai mult în societate în ultimii ani, poate l-ar fi întâlnit și ar fi putut să-i dea

un sfat mai bun nepoatei ei. Caroline nu avea prea multă experiență cu bărbații. Poate exagera. Dacă lordul era un om bun, care o iubea cu adevărat, putea să-i fie un soț minunat.

- Poate te sperie acum, Caro, spuse cu grijă mătușa ei, dar probabil ține cu adevărat la tine dacă te curtează atât de asiduu. Cu puțină afecțiune, chiar și două persoane foarte diferite pot trăi împreună în armonie. Eu și dragul meu John eram foarte diferiți, dar asta era o plăcere pentru amândoi.

- Există mai multe feluri de diferențe, spuse posomorâtă Caroline. Vinul și apa se pot amesteca ușor, dar focul și apa nu vor face niciodată casă bună. Cu un efort vizibil, Caroline trecu peste nefericirea pe care o simțea și reuși să zâmbească. Apoi adăugă: Dar nu mai vreau să-mi fac griji că s-ar putea să ajung o doamnă bogată și răsfățată. Haide să vorbim despre rochia de mireasă a Ginei.

capitolul 5

Jason Kincaid și George Fitzwilliam ajunseseră la vinul de după cină înainte ca discuția să treacă la Caroline și la felul în care lordul o curta. George se resemnase cu gândul că avea să piardă pariul și își acceptase sportiv soarta de a-și fi pierdut vara de pescuit somoni. Și totuși, ceva încă îl mai deranja la rolul pe care îl juca-se în situația de față.

- Știi, Jason, a fost un pariu prostesc. Vrei să renunțăm la el? Chiar nu se cuvine să punem pariu pe așa ceva.

- Vrei să renunți la pariu! spuse Lord Radford, prefăcându-se scandalizat. Ce fel de vierme mă crezi? Sau ți-e teamă că o să pierzi?

Fitzwilliam pufni indignat.

- Dacă aș fi un om care se bate, atunci te-aș provoca la duel. Dar, desigur, nu sunt. Ori de câte ori vă văd împreună, arătați amândoi de parcă v-ați întors de la înmormântarea unchiului vostru de suflet și ați aflat

că nu vi s-a lăsat nimic în testament. Sunt dispus să-ți cedez drepturile mele de pescuit, dar nu vreau să te văd nefericit pentru tot restul vieții din cauza unui pariu prostesc. Căsătoria e o treabă serioasă.

- Într-adevăr, George, și te asigur că sunt cât se poate de serios. Chiar dacă am renunța la pariu, tot ar rămâne mătușa Honoria. I-am promis că mă însor până la sfârșitul sezonului. Jason se opri o clipă, apoi adăugă, vorbind rar: Îmi dau seama că poate ar fi trebuit să-ți dau puțin mai multe criterii înainte să-mi alegi candidatele. Domnișoara Hanscombe este suficient de bine-crescută, dar e greu să o cunosc și nu pare să aibă deloc viață în ea... Jason rămase o clipă pe gânduri. Când vorbi din nou, tonul îi era din nou viguros: Sunt sigur că-și va îndeplini îndatoririle așa cum se cade. N-aș putea să mă retrag oricum, nu dacă vreau să-mi păstrez conștiința neîntinată. Vreau să-i fac o vizită tatălui ei mâine, și nu prevăd nici o problemă. Pe măsură ce ne cunoaștem mai bine, sunt sigur că vom ajunge să ne tolerăm reciproc. O voi invita împreună cu familia în Wildehaven. Sezonul se încheie în curând, și asta îi va da ocazia de a se relaxa în compania mea până la nuntă. Dacă plecăm la sfârșitul săptămânii viitoare, avem timp să-i cumpărăm niște rochii mai de Doamne-ajută până atunci. Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să-i țin companie viitoarei mele logodnice la musicalul lui Lady Beechwood.

- Vin și eu, spuse George. Sunt sigur că am o invitație pe undeva, și mi-ar plăcea să fiu de față la ultimul act din mica ta piesă de teatru.

Casa lui Lady Beechwood era la doar câteva minute distanță. Musicalul începuse deja, după cum auziră cei doi gentlemen când intrară și își lăsară pălăriile unui garderobier. Din camera de recepție se auzea un miorlăit ușor de recunoscut; domnișoara Smythe-Foot brutaliza o arie de Mozart. Jason făcu o grimasă vizibilă, iar George își transformă figura într-o mască sociabilă. Se îndreptară amândoi spre sursa zgomotului, dând dovadă de un stoicism tipic englezesc.

Îndrăzneala le fu răsplătită de finalul ariei și de începutul unui intermezzo. Jason îl lăsă pe George să-și vadă de treburile lui și căută cu privirea prin cameră până când își descoperi viitoarea logodnică. Era ridicol de ușor să o treci cu vederea; pentru prima oară, Jason se întrebă dacă nu cumva se ascundea dinadins.

Intrigat de idee, Jason se îndreptă spre fata slăbuță pe care o zărise într-un alcov din celălalt capăt al salonului. Caroline părea absorbită de ceva din poșeta ei. Când îi vorbi, tresări speriată.

- Spune-mi, te simți bine în această seară, domnișoară Hanscombe? Dacă țin bine minte, mi-ai spus că îți place muzica.

Caroline tremură puțin și răspunse:

- Nu-mi plac spectacolele de o calitate atât de îndoielnică. E o binecuvântare că Herr Mozart nu mai e în viață să audă cum geniul îi este terfelit.

Jason zâmbi larg. Deci fata era totuși capabilă să emiță o părere. Era un semn foarte bun.

- Văd că suntem de acord în privința asta. Presupun că preferi un alt gen de muzică?

- Nu vreau să înobilez acest gunoi spunându-i „muzică“, replică scandalizată Caroline. Muzica vine din inimă. Exprimă sentimente mult mai puternice decât ar putea vreodată cuvintele să o facă. Poate crea armonie din furie, poate transforma haosul în ordine. Te poate purta pe tărâmurii nebănuite și... Caroline se opri brusc și se înroși, confuză. Îmi pare rău. Am fost foarte nepoliticoasă să vorbesc așa. Zâmbind puțin, adăugă: Muzica înseamnă multe lucruri pentru mulți oameni. Cred că până și domnișoarei Smythe-Foot îi place ceea ce face.

Jason îi urmări transformarea cu o privire fascinată. O clipă devenise o cu totul altă persoană. Fusesse cu adevărat frumoasă. Jason însuși nu era prea interesat de muzică, dar era încântat să o vadă pe Caroline în stare de o asemenea pasiune. Asta îi dăduse o nouă speranță.

- Ești mai tolerantă decât merită domnișoara, spuse Jason, oferindu-i brațul. Vrei să iei o mică gustare?

Caroline zâmbi și îi luă brațul, mulțumită că și Jason se simțea la fel de scandalizat să audă o melodie cântată într-un asemenea hal. Pentru prima oară, erau de acord într-o privință.

În dimineața următoare, Caroline se așeză la măsuta de scris fredonând o melodie. Se simțea mai relaxată ca niciodată de când îl cunoscuse pe Lord Radford. Încă nu știa de ce lordul o alesese chiar pe ea, dar acum credea că puteau să devină totuși prieteni.

Acum îi scria o scrisoare întârziată domnului Ferrante, profesorul ei de muzică din Wiltshire. Nu-i mai scrisese de săptămâni întregi, ca să nu-l supere; profesorul îi simțea întotdeauna toanele, iar Caroline ținea prea mult la bătrânul gentleman ca să-l întristeze cu problemele ei. Acum, Caroline ronțăia celălalt capăt al stiloului, gândindu-se la prima lor întâlnire.

Avea opt ani pe-atunci și tocmai începea cursurile la școala de zi din Chippenham, unde profesorul era maestru de muzică. Săptămâni în șir, Caroline auzise sunete fascinante venind din camera de muzică; era singurul lucru din întreaga școală care îi plăcea. Era timidă și nu vorbea, așa că toate celelalte fete râdeau de ea.

În acea zi, camera de muzică avea ușa deschisă, și Caroline se strecurase înăuntru când văzuse că nu era nimeni. Mai întâi privise în jur, mirată; o harpă de aur era rezemată într-un colț, iar în mijlocul camerei era un pian sculptat atent. Deasupra pianului erau mai multe partituri. Caroline nu mai văzuse niciodată note muzicale și se simțea frustrată că nu le înțelegea. Simțea că ar fi trebuit să știe să le citească; sensul lor părea să-i stea pe limbă și în vârful degetelor.

După ce atinsese cu grijă clapele din mijloc, Caroline începuse să cânte pe ghicite melodia folk *Greensleeves*, unul din cântecele ei favorite pe care guvernanta i le cântase când era mai mică.

Domnul Ferrante intrase neauzit câteva minute mai târziu. O urmărise în tăcere pe mica fetiță cântând fără să se poticnească melodia după ureche, acompaniindu-și

vocea limpede cu sunetele pianului. Se apropiase încet de ea și o întrebase, atent să n-o sperie:

- Domnișoară, ți-ar plăcea să înveți niște muzică?

- E lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult, răspunsesese Caroline pe un ton grav, privindu-l cu ochii ei albaștri.

Profesorul îi spusese directoarei că fetița era interesată de muzică, iar Lady Hanscombe fusese informată și ea. Deși nu-i plăcea să-și arunce banii pe fereastră, sau în cazul de față pe lecții în plus, bătrâna doamnă fusese nevoită să admită că lecțiile de pian îi erau necesare unei domnișoare bine-crescute.

Plus că, pentru prima oară în viața ei, lui Caroline îi păsa de ceva suficient de mult încât să se lupte pentru asta. Doamna acceptase să plătească pentru lecțiile de pian după ce îi trecuse prin minte gândul îmbucurător că fiica ei vitregă își putea învăța surorile să cânte, ajutând-o astfel să economisească pe termen lung.

Cele mai fericite momente din copilăria lui Caroline se petrecuseră în prezența domnului Ferrante, în salonul lui aglomerat, fiindcă nu trecuse mult și profesorul începuse să-i dea lecții în propria lui casă. Talentul extraordinar al lui Caroline era limpede; putea cânta orice după ureche, avea o memorie uluitoare, prindea repede orice tehnică și învăța să cânte la instrumente de parcă făcuse asta de o viață. La doisprezece ani, Caroline își demonstrase talentul nu doar de interpretă, ci și pe cel de compozitoare.

Domnul Ferrante se întrebase uneori ce soartă crudă îl făcuse să fie exilat politic din Italia și să ajungă într-o țară rece și neprietenoasă ca Anglia. După ce o cunoscuse pe Caroline, nu-și mai pusese asemenea întrebări. Era un om religios, care simțea acum că Dumnezeu îl trimisese să o învețe muzică pe mica *bambina*.

Caroline era oricând bine-venită la domnul Ferrante și la soția lui cea liniștită. Cei doi o priveau ca pe fata lor, acum că propriii lor copii crescuseră și plecaseră în lume. Profesorul ofta gândindu-se că Dumnezeu greșise făcând-o pe Caroline femeie - și de viță nobilă; un bărbat ar fi fost aclamat în întreaga Europă. Chiar și o femeie

ar fi putut fi artistă dacă s-ar fi născut într-o clasă socială care să permită o carieră atât de scandaloasă.

Și totuși, profesorul credea cu toată ființa că talentul neobișnuit al lui Caroline își avea rostul lui. Până să înceapă să-și caute un soț, Caroline știa să cânte la toate instrumentele cu clape, plus lăută, vioară, harpă, fluiet și flaut. Avea o voce limpede, mult mai puternică și mai variată decât s-ar fi lăsat să se întrevadă din felul moale în care vorbea.

Caroline lăsa în urmă mai multe compoziții muzicale care erau la nivelul celor mai talentate minți luminate din Europa. Fata nu acceptase niciodată să-și publice creațiile; simțea că, dacă altcineva ar fi descoperit că era preocupată de ceva atât de nepotrivit pentru o doamnă, i s-ar fi interzis să mai cânte. Domnul Ferrante nu insistase. Știa că avea să vină și vremea ei.

Caroline fu întreruptă din reverie de o bătaie la ușă. Se întoarse și văzu o cameristă care o privea timidă.

- Domnișoară, trebuie să mergi imediat în biroul tatălui tău, spuse ea.

Caroline simți un firicel de teamă. Tatăl ei nu voia să vorbească niciodată cu ea. Nu putea fi vorba decât despre... Dar refuză să se gândească mai departe. Respiră adânc, apoi își lăasă stiloul din mână și se ridică încet.

- Mulțumesc, Elsie. Voi merge imediat.

Caroline avu nevoie de tot curajul de care era în stare ca să intre în camera numită eufemistic „biroul” tatălui ei. Sir Alfred nu citise nici o carte și nu scrisese nici o scrisoare decât dacă era absolută nevoie. Încăperea era, mai degrabă, locul în care el se putea ascunde de restul familiei.

Și mama ei vitregă era acolo, privind-o cu un zâmbet rece, aprobator. Deci nu putea fi vorba decât despre un singur lucru.

Sir Alfred merse spre ea, radiind de satisfacție, și spuse pe un ton care se voia plin de afecțiune:

- Felicitări, fata mea isteată. Lord Radford tocmai ți-a cerut mâna. Vei fi Lady Radford în curând. Lordul vrea să vă căsătorii cât mai repede.

Spunând ultima frază, Sir Alfred îi făcu lasciv cu ochiul.

Caroline își privi tatăl îngrozită. Tocmai începuse să se simtă puțin mai în siguranță în compania lordului, iar acum asta! Bâlbâindu-se, aproape incoerentă, Caroline încercă pentru prima oară în viața ei să-și înfrunte părinții.

- Dar... dar nu vreau să mă mărit cu el. Când... d-dacă mă cere, îl voi refuza.

Sir Alfred se înfurie imediat. Începu să se înroșească și tipă:

- Să nu te prind că-ți dai aere! Ești al naibii de norocoasă că ți s-a făcut oferta asta, și o vei accepta fără nici un fel de fițel!

Tremurând, cu fața palidă, Caroline răspunse disperată:

- Ba nu! Am împlinit douăzeci și unu de ani la sfârșitul lui februarie, și nu mă poți forța. Voi pleca de-acasă și voi preda muzică.

Sir Alfred era vinețiu la față de atâta furie. Făcu doi pași rapizi și o luă pe Caroline de umeri, scuturând-o violent. Apoi ridică o palmă să o lovească și răcni:

- Ah, chiar nu pot? Dacă nu ești de acord în clipa asta, ai să mă implori mai târziu...

- Oprește-te imediat, Alfred! Lady Hanscombe îl apucă de mână pe Sir Alfred înainte să își poată lovi fiica. Nu e nevoie să te porți ca un animal sălbatic, continuă ea. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu Caroline. Se va răzgândi dacă înțelege exact despre ce e vorba.

Gâfâind, Sir Alfred se retrase.

- Vezi să o faci să te asculte, fiindcă, dacă nu vrea să-l accepte pe Radford când vine în vizită mâine, o să-i pară rău că s-a născut.

Spunând asta, Sir Alfred ieși, trântind ușa în urma lui cu o asemenea forță, că geamurile se cutremurară.

Louisa ezită înainte să-i vorbească lui Caroline, care plângea în hohote. Nu era cea mai perceptivă femeie,

dar își închipuia cât de nefericită era fiica ei vitregă dacă îndrăznise să-și înfrunte părinții astfel. Era însă vital pentru întreaga familie ca fata să facă întocmai ce i se spunea. Louisa credea din toată inima că Radford avea să fie un soț bun, așa că nu se dădea în lături de la nimic pentru a se asigura că măritișul urma să aibă loc.

- Stai jos și calmează-te, Caroline. Uite, ia batista mea. Louisa o lăsă pe Caroline câteva minute să se liniștească, apoi spuse: Nu te-ai îndrăgostit de altcineva, nu-i așa?

Caroline începu să suspine mai încet. Clătină din cap și scoase un zgomot înăbușit, care aducea a „nu”.

- Atunci de ce te surprinde așa tare că Lord Radford ți-a cerut mâna? Mi se spune că se pariază pe asta la cluburi de săptămâni întregi.

Caroline își ridică șocată capul.

- Cum ar putea? Întrebă ea pe un ton uluit.

Lady Hanscombe își dădu seama că făcuse o greșală și continuă grăbită:

- Ți-a acordat atâta atenție. Trebuie să recunosc că e o diferență de vârstă între voi, dar lordul arată foarte bine și, mai important, are o avere frumușică. Louisa se opri puțin, întrebându-se cum ar putea formula cel mai bine argumentul. Dintotdeauna am încercat să-mi apăr copiii de orice neplăcere, dar, din păcate, situația noastră financiară este foarte dificilă. De fapt, îmi pare rău să te anunț că suntem într-o situație disperată. Cu siguranță te-ai întrebat de ce doar Gina a venit cu noi la Londra, iar frații și surorile tale au rămas în Great Chisbury.

Atenția lui Caroline fusese captată.

- Mi-ai zis că e mai important să-și continue studiile...

- Adevăratul motiv e că am vrut să cheltuim mai puțin. Am folosit fiecare bănuț pe care l-am avut ca să vă putem prezenta onorabil pe tine și pe sora ta. E esențial ca una sau amândouă să vă căsătoriți cu un om bogat. Frații și surorile tale depind de asta.

- Dar nu mai sunt bani din partea mamei mele? Am douăzeci și unu de ani acum. Nu m-ar deranja să-i cedez lor.

-Nu e destul cât să facă diferența, spuse repede Louisa, simțind că era mult mai bine să nu deschidă subiectul acum.

-Gina se căsătorește într-o familie bună. Toată lumea spune asta. Nu pot să-l refuz pe Radford?

Lady Hanscombe ignoră privirea plină de speranță a fetei și răspunse:

-E o uniune respectabilă, dar nu ne ajută cu nimic momentan. Gideon va avea parte de o proprietate frumoasă în cele din urmă, dar părinții lui sunt în viață, sunt în putere și sunt relativ tineri. Averea lui personală nu e suficient de mare încât să ajute și familia soției lui. Nu putem spera decât că o va accepta pe Gina fără zestre, după cum se pare că a făcut deja. Și, continuă Lady Hanscombe jucându-și asul din mânecă, dacă oferta lui Lord Radford n-ar fi iminentă, ar trebui să-l refuzăm pe tânărul Fallsworthy. Îl mai ții minte pe Sir Wilbur Hatchett? Era dispus să facă o ofertă foarte bună pentru sora ta, și cred că încă îl mai putem convinge dacă îi spunem că Gina e disponibilă. Dar nu vreau să fac asta. Sir Wilbur e un comerciant și e urât. Ginei nu i-a plăcut deloc de el.

Caroline nu reuși decât să clipească. Gina îl detesta pe Sir Wilbur și îi spunea „broscoiul“ când mama ei nu era prin preajmă.

-Lord Radford a oferit o sumă generoasă pentru mâna ta. Foarte generoasă chiar. Dacă îl vei refuza în continuare, va trebui să o obligăm pe sora ta să refuze logodna. Spre deosebire de tine, ea nu e majoră și trebuie să facă întocmai ce îi cer părinții ei.

Chiar dacă Louisa nu era sigură că Gina cea încăpățânată avea să renunțe așa ușor la Gideon al ei, nu ezita să se folosească de afecțiunea lui Caroline pentru sora ei vitregă pentru a o face să se supună.

Caroline își plecă învinsă capul. Își aminti cât de veselă fusese Gina când își anunțase căsătoria, iar iubirea tandră a lui Gideon se vedea ori de câte ori erau împreună. Cum ar fi putut să-i facă pe cei doi atât de nefericiți și să le răpească orice șanse fraților ei? Nu avea nici o cale de scăpare.

- În regulă atunci, spuse Caroline cu o voce pierită. Îl voi accepta.

Lady Hanscombe încuviință în semn de aprobare.

- Eram sigură că o să-ți faci datoria. Făcu o pauză, apoi adăugă cu o voce stranie: Să nu fii nefericită. Radford e un bărbat bine și are o reputație impecabilă. Sunt sigură că te va trata cu blândețe și cu respect. În curând, îți vei aminti de toanele tale de acum și vei râde.

Caroline n-ar fi putut niciodată să-i explice mamei sale vitrege de ce era atât de îngrozită la gândul că se va căsători cu Radford. Așa că nici măcar nu încercă. Tâmpile îi zvâcneau de durere, și nu reuși decât să șoptească:

- Pot să plec acum, mamă?

Fără să aștepte vreun răspuns, se ridică și merse la ușă incapabilă să vadă încotro o purtau pașii. Lady Hanscombe nu încercă să o oprească.

Mai târziu, în aceeași seară, Jessica intră în casa de pe Adam Street. Promise un bilețel de la Gina, scris de mână în grabă: „Vino imediat, te rog. Caroline are nevoie de tine“.

Gina coborî scările în fugă tocmai când ușierul îi lua pelerina. Imediat, Jessica fu invitată în salonul micuț de la parter, și i se făcu semn să păstreze tăcerea. Odată ce ușa se închise în urma lor, Jessica întrebă:

- Ce s-a întâmplat? Ce-a pățit Caroline?

Gina clătină din cap; fața ei bucălată era marcată de îngrijorare.

- A fost o zi îngrozitoare! Lord Radford i-a cerut mâna lui Caroline. Am auzit țipete din biroul tatălui meu, apoi Caro a mers în cameră și a plâns ore în șir. Am întreat-o ce s-a întâmplat, dar n-am înțeles decât că se va mărita cu Radford. De ce ar accepta asta dacă gândul o face atât de nefericită? Nu trebuie decât să spună nu. N-a vorbit cu nimeni și n-a mâncat nimic toată ziua. N-am mai văzut-o niciodată așa. De regulă, dacă e supărată, pleacă la plimbare sau cântă ceva la pian. Acum arată ca și când tocmai și-a primit condamnarea la moarte. Te rog, Jessica, vezi dacă poți să faci ceva pentru ea!

Jessica strânse din buze. Bănuise că despre așa ceva era vorba. Înțelegea mult mai bine decât Gina cum putea Caroline să fie obligată.

- O să urc la ea în cameră imediat, spuse ea.

Bătu încet la ușa nepoatei ei, apoi intră fără să mai aștepte vreun răspuns. O singură lampă era aprinsă; în lumina slabă, silueta lui Caroline era nemișcată.

- Caro, ești bine?

Jessica merse încet până la pat și se așeză pe margine. Buzele i se desprinseseră într-o grimasă șocată; Gina nu exagerase. Caroline arăta mai mult moartă decât vie. Buzele ei palide contrastau cu ochii roșii, umflați, iar pielea îi era întinsă și străvezie. Privea fix înainte.

Pe masa de lângă pat erau un bol cu apă și o batistă. Jessica luă batista și o stoarse, simțind parfum de lavandă. Întinse cu grijă batista pe fruntea nepoatei sale și întrebă:

- Mă auzi?

Caroline clipi și își privi mătușa, concentrându-se cu greu.

- Jess.

Se rostogoli pe jumătate în poala mătușii sale, îmbrățișând-o de parcă ea era singurul lucru sigur din lume.

- Gina mi-a spus că te vei mărita cu Lord Radford, spuse Jess, mângâindu-i părul. De ce-ai fost de acord dacă asta te face atât de nefericită? Știi că poți să stai cu mine dacă părinții tăi te dau afară din casă.

Indiferent câte probleme ar fi avut în familie și în Wiltshire, Jessica era gata să-și respecte cuvântul dat.

Caroline răspunse pe un ton plat, fără viață:

- E o chestiune de bani. Lord Radford este dispus să plătească un preț ridicol de mare pentru mine. Dacă îl refuz, Ginei îi va fi interzisă căsătoria cu Gideon.

Jessica blestemă încet. Niciodată nu avusese mare încredere în judecata cumnatului ei, dar nici nu știuse că Sir Alfred putea fi atât de josnic. Găsiseră lucrul perfect cu care să o șantajeze pe Caroline.

După o clipă, Caroline adăugă:

- Din câte mi s-a spus, el îi va ajuta și pe ceilalți frați ai mei când va fi cazul. Dar are parte de o afacere așa proastă!

Caroline încheie cu un râs scurt, isteric.

- Dacă ai hotărât să te măriți cu el, trebuie să vedem de ce te deranjează chiar așa mult, zise Jessica. Spune ce ți-a făcut?

Caroline tăcu multă vreme, apoi răspunse:

- Nu mi-a făcut nimic. Nu mi-ar plăcea dacă n-ar trebui să mă mărit cu el.

Iscodind blând, mătușa ei continuă:

- Atunci care e problema?

Urmă o pauză lungă, lungă de tot, apoi veniră cuvintele dureroase:

- Îmi... amintește de tatăl meu.

Tot ce auzise Jessica despre lordul elegant și sardonic părea să fie total diferit de Sir Alfred, dar Caroline trebuia să aibă un motiv.

- Ce vrei să spui?

- Mă... înspăimântă. Mereu am senzația că în spatele ochilor lui întunecați se ascunde o furie foarte mare.

- Așa ți se pare și tatăl tău?

- Știi că tata n-a stat cu mine prea mult, nu-i așa? Mereu m-am bucurat de asta... Cred că și el mă place la fel de puțin cum îl plac eu. Când eram mică, voia să ne jucăm uneori, dar mereu se înfură din senin. Țipa la mine... mă lovea... Și n-am știut niciodată de ce. N-am știut niciodată! Caroline suspină tremurat, gata să-și piardă cumpătul. Făcu un efort să-și recapete controlul, apoi continuă ceva mai calmă: Să nu crezi că mă bătea mereu. Era mult mai violent cu băieții. Gina țipa la el - avea atât de mult curaj, nu ca mine. Pentru mine era greu fiindcă... n-am știut niciodată... Atâta nesiguranță, atâta teamă... Toată viața mea m-am ținut departe de el. Dacă intra în cameră, eu ieșeam pe ușa cealaltă, încet, pe furiș. Așteptam doar să pot pleca de aici, să vin să trăiesc cu tine, să-mi găsesc de lucru dacă era nevoie să mă întrețin singură. Știu că aș fi putut să predau muzică. N-am crezut niciodată că voi ajunge să-mi trăiesc tot restul vieții cu aceeași teamă,

întrebându-mă mereu dacă am greșit cu ceva și neștiind niciodată unde va lovi trăsnetul... Sau că voi trăi fără iubire.

Caroline începu să tremure. Jessica o ținu în brațe până se liniști, apoi spuse cu grijă:

- Înțeleg de ce urăști ideea atât de mult, dar ești sigură că ceea ce simți la Radford e furie? Poate este pur și simplu înfocat. Am cunoscut un bărbat ca el. Trăia de parcă două sute de ani nu i-ar fi fost de ajuns să facă tot ce-și dorea. Jessica rămase pe gânduri o clipă, apoi continuă: Cu toții suntem furioși uneori. Dar una este să te înfurii și să-ți treacă repede, și alta e să fii un copil la cheremul unui adult. Când ești sigură că te iubește cineva, nu te deranjează dacă mai are toane din când în când. În orice caz, nu ca amintirile tale de acum.

- Chiar crezi asta, Jess?

- Știu că este adevărat și știu la fel de bine că temerile noastre sunt aproape tot timpul mai rele decât realitatea.

- Cred... cred că ai dreptate. Când eram mică, teama era cel mai greu de suportat.

- Dacă realitatea e la fel de rea pe cât ți-o imaginezi, poți veni la mine. Nu îți vei petrece restul vieții cu un bărbat pe care îl urăști, Caroline. Îți promit.

Caroline își privi direct mătușa pentru prima oară.

- M-ai lua la tine? Chiar dacă aș fi dezonorată? O femeie care și-a ratat căsnicia?

- Da, oricând și oriunde. Dar, în schimb, trebuie să-mi promiți că îți vei da silința cu Lord Radford. Privește-l așa cum e, nu în umbra tatălui tău. S-ar putea să ajungi chiar să-l iubești; atunci când trăiești împreună cu cineva, se formează niște legături mai puternice decât îți poți închipui. Poți să încerci să-l iubești? Pentru mine, dacă nu de dragul tău?

- Ah, Jess, bineînțeles că da! Ce m-aș face fără tine? Caroline râse tremurat, ridicându-se în capul oaselor. Cred că arăt ca o sperietoare!

- Chiar așa arăți.

Caroline făcu o figură puțin jignită, apoi râse slab.

- Dacă îmi fac probleme pentru felul în care arăt, presupun că am început să mă simt mai bine. Mulțumesc, Jess. Nu știu cum aş putea să-ți întorc favoarea.

- Ai putea începe prin a o convinge pe Linda că pisoiul ei nu știe să cânte la pian. Îmi iubesc fiica, dar uneori întrece măsura.

- Așa voi face. Ba chiar îl voi învăța pe Wellesley să cânte la pian dacă asta vrei.

- Liniștea mi-e de-ajuns, iubita mea. Și vreau să-ți dai toată silința cu Baronul cel Diabolic.

- Poate nu e chiar așa diabolic. Ce zici, să-i spunem Baronul cel Chipeș?

- Sună mult mai bine! replică Jessica. Acum este timpul să vedem cum te putem face prezentabilă pentru mâine.

- Da, doamnă maior Sterling.

Deși Caroline nu arăta neapărat ca o fetiță ascultătoare, Jessica decisese că era un pas în direcția cea bună.

Nu-i mai rămânea decât să spere că și baronul avea să coopereze, nefiind diabolic. Putea fi sever și ignorant în ceea ce privea temerile unei domnișoare așa timide, dar nu aveau nici un motiv să-l considere un monstru. Caroline avea să-l întâlnească în curând și să tragă singură concluzia dacă era un soț potrivit sau nu.

Jason intră în casa familiei Hanscombe purtând o ținută imaculată, cu pantofii strălucind ca două pietre de obsidian și cu un rubin lucind discret din acul de la cravată. Până la urmă, peșitul se întâmpla o dată în viață, iar el intenționa să profite la maximum de moment.

Singura dată când mai ceruse mâna cuiva se întâmplase sub frunzele unui fag, amândoi mirosind a cal, și finalul nu fusese unul fericit.

Deși încrederea în sine îi crescuse enorm în ultimii doisprezece ani, Jason nu era absolut sigur că fata avea să-l accepte; părea destul de imprezvizibilă. Nu știa mai multe despre ea acum decât atunci când începuse să o curteze, cu câteva săptămâni în urmă. Minteia lui Caroline lucra pe căi misterioase. Nu părea interesată nici de felul lui de a vorbi, nici de aspectul lui atât de îngrijit.

Dacă avea să-l refuze, mândria lui Jason avea să fie serios rănită, dincolo de faptul că pariul ar fi fost pierdut. Dar nesiguranța era cea care făcea aventura cu atât mai interesantă.

Jason îi dădu valetului jobenul și ceru să o vadă pe domnișoara Hanscombe. I se răspunse cu un zâmbet placid al cuiva care știa de ce venise. Probabil că toți servitorii casei erau la curent cu motivul prezenței lui acolo. Intră în salon; așteptând-o pe Caroline, începu să recapituleze în minte discuția cu Sir Alfred din ziua precedentă. Făcu o grimasă amintindu-și. Sir Alfred era un om tare neplăcut, care se bucurase de oferta mai mult decât generoasă pe care Jason o făcuse pentru Caroline.

Și totuși, chiar dacă se bucurase, Sir Alfred negociase pentru mâna fiicei lui ca un negustor de pește din Billingsgate. La câți bani ceruse, ar fi putut la fel de bine să i-o dea și pe Lady Hanscombe și să adauge și mâna celorlalte fiice. Dar în cele din urmă ajunseseră la o înțelegere. Jason își putea permite să fie generos și investise deja prea mult timp și prea multă mândrie ca să renunțe acum.

Sosirea lui Caroline îi întrerupse gândurile. Fata ajunsese chiar la timp să-i vadă expresia neplăcută pe care o avea gândindu-se la Sir Alfred. Jason își schimbă imediat expresia, dar era limpede că ea îl văzuse și crezuse, probabil, că îi era adresată ei.

Caroline era palidă, dar îl salută pe un ton măsurat:

- Bună dimineața, Lord Radford. Te rog să iei loc. Sper că nu s-a întâmplat nimic grav.

- Totul e bine, mulțumesc, spuse puțin repezit Jason, așezându-se. Acum, că venise momentul adevărului, se simțea ciudat de neliniștit. Țin neapărat să discut ceva cu tine, continuă el.

- Chiar așa? Continuă, te rog.

Vocea lui Caroline nu lăsa să se întrevadă nimic, deși probabil știa de ce venise lordul.

- Cred că ai observat deja cât de mult țin la tine. Ești fermecătoare, ești o doamnă în adevăratul sens al cuvântului și ai reușit să mă convingi că tu ești femeia

pe care o caut de atâția ani. Jason se opri puțin. Îi era din ce în ce mai greu să o privească în ochii ei albaștri. Așa că aş fi onorat dacă ai accepta să-mi fii soție.

- Dorești într-adevăr asta? Întrebă încet Caroline.

- Desigur, răspuse Jason, uimit de lipsa ei de reacție.

Poate se aștepta la o declarație mai pasională. Jason deschise gura ca să spună cuvintele necesare, dar, spre surprinderea lui, nu reuși să se gândească la nimic. N-ar fi putut să mintă niciodată când venea vorba despre iubire.

În tăcerea care tocmai se lăsă, Caroline oftă puțin și-i răspuse:

- Atunci aş fi, desigur, bucuroasă și onorată să-ți accept oferta, Lord Radford.

- Nu vrei să-mi spui Jason, acum că suntem logodiți?

Judecând după expresia ei, era limpede că fata nu se gândise niciodată că lordul avea și un nume mic. Înghițindu-și nodul din gât, răspuse:

- Voi încerca... Jason. Iartă-mă, te rog, dacă nu mă voi obișnui cu asta imediat.

- Desigur. Vreau să-ți fac un cadou de logodnă. Aș vrea să te duci la *Madame Arlette* și să-ți alegi o garderobă nouă în onoarea noii tale vieți.

Caroline se înroși puternic. Deci Jason îi observase hainele oribile! Probabil își închipuia că așa îi plăcea să se îmbrace. Dăduse greș și cu tentativele de a se pierde în decor, iar acum viitorul ei soț credea că avea gusturi îndoielnice. Era timpul să încerce să-i intre în grații.

- Sună încântător, lor... Jason. Mi-ar face mare plăcere. Ești foarte generos să-mi oferi asta.

- În plus, continuă Jason, la sfârșitul săptămânii următoare vreau să te iau cu mine acasă, în *Wildehaven*. Asta ne va da ocazia de a ne cunoaște mai bine înainte de nuntă. Desigur, îți vei invita și familia. Sunt convins că ți-ar plăcea să o ai în preajmă pe mama ta, poate și pe Gina.

Caroline ezită o clipă.

- Sora mea tocmai s-a logodit cu Gideon Fallsworthy. Ea și mama mea vitregă vor merge să îi viziteze familia

în Lincolnshire. Crezi... că ar fi posibil să o inviți pe mătușa mea, doamna Sterling? E văduvă și e liberă să meargă oriunde pofteste. Probabil va vrea să o însoțească și fiica ei, dar Linda e un copil bine-crescut și nu-ți va face probleme.

Jason ridică nepăsător din umeri. Îi era indiferent cine venea să o însoțească pe Caroline. În orice caz, prefera o mătușă în locul mamei. Sau mamei vitrege.

- Desigur, amândouă sunt bine-venite. Vreau să te simți bine cu mine. Mă gândeam să ne căsătorim undeva în august.

Caroline arăta puțin speriată.

- Așa curând?

- Dacă tot o facem, atunci să o facem repede, spuse Jason, însă o clipă mai târziu își regretă cuvintele.

Spre surprinderea lui, Caroline zâmbi puțin.

- Cred că Macbeth nu este cea mai inspirată alegere pentru această ocazie. Sau țin minte că el și soția lui se potriveau unul cu celălalt, deci poate nu este chiar așa departe de subiect. Dar nu cred că aș fi o Lady Macbeth potrivită.

Jason chicoti încercând să și-o imagineze pe Caroline fluturând un pumnal imaginar.

- M-am exprimat neelegant. Voiam să spun că nu văd rostul unei logodne prelungite, și sunt nerăbdător să te văd Lady Radford.

Și, desigur, pariul spunea că nunta trebuia să aibă loc în șase luni.

- Știu că mătușa mea, Honoria, va fi și ea nerăbdătoare să organizeze ceva în onoarea ta, adăugă el. N-am nici o rudă feminină mai apropiată. Ea este Lady Edgware, să știi.

Caroline îi aruncă o privire speriată.

- Nu știam. Am fost prezentate la o petrecere cu jocuri de cărți odată. E foarte... memorabilă.

- E o tătăroaică, asta e, spuse vesel Jason. Dar va fi foarte mulțumită că mi-am ales o mireasă, așa că te va plăcea.

Caroline căzu pe gânduri. Dacă rudele lui Lord Radford îl presaseră să se căsătorească, asta ar fi putut

explica de ce se hotărâse să se însoare la o asemenea vârstă. Nu părea genul de bărbat care să se lase intimidat foarte ușor, așa că era de presupus că și el dorea să se căsătorească din cine știe ce motiv ascuns.

Jason se ridică, gata să plece.

- Sper că vei accepta să mă însoțești la balul lui Stanhope din seara asta? Voi veni să te iau la ora nouă.

Se îndreptă spre ea, înălțându-se deasupra ei ca un munte. Ezită o clipă, apoi se aplecă și o sărută ușor în semn că logodna era pecetluită. Dacă nu s-ar fi retras aproape imperceptibil, Jason s-ar fi simțit ca și când ar fi sărutat o statuie romană.

Caroline nu-i răspunse deloc, așa că lordul o îmbrățișă în grabă, se aplecă în semn de rămas-bun și se retrase imediat.

Părăsind casa de pe Adam Street, Jason se simți neașteptat de abătut. Când făcuse nenorocitul ăsta de pariu, presupusese că avea să se căsătorească cu vreo fatucă avară care să-și vândă cu dragă inimă trupul și poziția socială pentru averea și titlul lui.

Sau, eventual, cu vreo visătoare care să se creadă îndrăgostită de el, deși Jason nu-și dorise niciodată asta. O fată îndrăgostită ar fi fost enervantă, oftând și cerându-i mereu atenție.

Însă nu sperase nici o clipă să găsească o fată care să fie obligată să se mărite cu el, așa cum era limpede că fusese Caroline. Oricât de optimist ar fi încercat să fie, era clar că fata se resemnase cu ideea.

Dar acum nu se mai putea face nimic. Caroline avea să se liniștească după ce-l cunoștea mai bine. Iar când Jason devenea pasional, obținea fără probleme ce dorea.

capitolul 6

Jessica traversă în fugă salonul și o îmbrățișă pe Caroline chiar când intra.

- Deci ești logodită oficial acum. A fost pe cât de rău te așteptai?

Caroline o îmbrățișă și ea, apoi își scoase boneta.

- Nu, ai avut dreptate - mi-am făcut prea multe griji, și în realitate n-a fost așa rău. Lord Radford a fost foarte politic, dar nu s-a comportat ca un iubit. Din câte am înțeles, cred că a vrut pur și simplu să se căsătorească la vârsta asta și din cine știe ce motiv m-a ales pe mine. Dacă nu-mi cere prea mult, atunci probabil ne vom înțelege destul de bine.

Caroline se înroși brusc. În orice caz, lordul își dorea cu siguranță un moștenitor. Iar dacă se gândea la cum erau născuți copiii...

- Vrea să merg la *Madame Arlette* și să-mi cumpăr o garderobă nouă, spuse ea repede. Se pare că nu l-am impresionat cu rochiile mele de guvernantă. Mă ajuți și tu? Apoi voi fi îmbrăcată cum se cuvine.

- Cât de drăguț din partea lui. N-am mers nicio dată acolo. Va fi foarte distractiv să-i cheltuim banii lui Lord Radford ca să te transformăm într-o femeie modernă. Încă mai cred că nu-i înțelegi sentimentele cum se cuvine. Te-a ales pe tine dintre toate domnișoarele din Londra.

- Probabil mi-a scos numele dintr-un joben, spuse posomorâtă Caroline. Se opri o clipă, apoi continuă pe un alt ton: Și mai e ceva. Vrea să merg la proprietatea lui, Wildehaven, la sfârșitul săptămânii viitoare. Mama și Gina merg la Lincolnshire să facă cunoștință cu familia Fallsworthy. Crezi că s-ar putea... să vii tu cu mine? Lord Radford a fost deja de acord și a spus că poate veni și Linda. Sunt sigură că ar fi o călătorie plăcută, încheie ea grăbită, aruncându-i o privire căreia știa că Jessica nu i se putea opune chiar dacă încerca.

- Într-adevăr, aș fi încântată să fac cunoștință cu Baronul cel Diabolic chiar la el acasă, răspunse zâmbind Jessica. Dar cred că o voi duce pe Linda la bunicii ei. Ne va face bine să stăm departe una de alta o vreme. Depind mult prea mult de compania ei. Deja e, pe jumătate, o tânără domnișoară, așa că trebuie să încep să mă obișnuiesc cu gândul că într-o zi va pleca de-acasă. În orice caz, va avea verișori cu care să se joace și ponei pe care să-i călărească, și nu-i va fi dor de mine absolut

deloc. Crezi că poți să-l convingi pe Radford să trecem prin Gloucestershire? Socrii mei stau acolo, și nu e un ocol prea mare.

- Splendid! strigă nepoata ei. Îmi va fi mult mai ușor dacă vei fi și tu cu mine. Sunt sigură că lordul nu se va supăra - a fost foarte amabil până acum. Vrea să plecăm vinerea viitoare, așa că ar fi bine să trecem cât mai repede pe la *Madame Arlette*. Caroline strâmbă puțin din nas, apoi continuă: Mi-a spus să-i zic pe numele de botez, dar nu cred că sunt pregătită pentru așa ceva. Ar fi ca și când m-aș adresa lui Dumnezeu cu o poreclă. Voi începe prin a mă gândi la el drept „Radford”, fără titlul de lord. În cinci sau zece ani, după ce mă obișnuiesc cu el, voi fi poate mai familiară.

- Caro, nu vei avea nevoie de atât de mult timp. A avut o idee foarte bună să vă cunoașteți înainte de nuntă. Dintotdeauna ți-a plăcut viața la țară, așa că, fără îndoială, te vei obișnui foarte repede să stai la conacul lui.

- Vom vedea, spuse sceptică nepoata ei. Între timp, n-ai vrea să mergem chiar acum la *Madame Arlette*? Cred că ar fi foarte distractiv să cumpăr un munte de haine scumpe.

- Stai doar să-mi iau boneta.

Plecară cu trăsura de modă veche a familiei Hanscombe care o adusese pe Caroline. Acum, că fata urma să devină soția unui lord, mama vitregă a lui Caroline avea mare grijă de ea și nu-i mai permitea să se plimbe pe jos ca o servitoare.

Casa de modă a lui *Madame Arlette* era exact așa cum s-ar fi așteptat cineva auzind de una dintre cele mai în vogă creatoare de modă din Londra. Avea covoare groase, mobilă scumpă și draperii pe măsură, iar în aer plutea un parfum delicat, exotic. *Madame* însuși își făcu apariția când vânzătoarea o anunță că sosise viitoarea soție a lui Lord Radford.

Madame Arlette era o doamnă impunătoare, cu un aer demn, maiestuos. Nimeni n-ar fi ghicit vreodată că era fiica nelegitimă a unei curtezane din Paris. Pentru

britanici, toți imigranții erau la fel: dacă doamna alegea să se prezinte drept o aristocrată care își pierduse averea, nimeni nu își bătea capul să o conteste.

Madame se apropie cu pași mari de Jessica și spuse:

- E o plăcere enormă să o cunosc pe viitoarea Lady Radford *enfin*. Veți fi un cuplu *très magnifique!*

Jessica își plecă ușor capul.

- Dă-mi voie să mă prezint: sunt doamna Sterling, iar dânsa e nepoata mea, Caroline Hanscombe, care va fi soția lui Lord Radford.

Văzând-o pe *Madame Arlette* fâstâcindu-se, Caroline făcu o reverență scurtă și spuse:

- *Madame Arlette*, sunt obișnuită să fiu trecută cu vederea când sunt în prezența mătușii mele. Mă las pe mâna dumitale să mă faci puțin mai remarcabilă. Lord Radford dorește să-mi cumpăr o garderobă întreagă, și sunt sigură că vei face o treabă deosebită. De unde îmi sugerezi să încep?

Ușurată că gafa ei fusese atât de ușor uitată, *Madame Arlette* își studie clienta cu atenție și spuse hotărât:

- Pentru tine aș alege niște culori de primăvară, delicate, dar vibrante, ce zici? Și o croială foarte simplă. Leonora, adu-mi niște suluri de mătase italiană din spate. Da, cele pe care le păstram pentru o clientă foarte specială. Vei fi de o *superbité* incredibilă când suntem gata, *hein?* Apoi o privi din nou pe Jessica: Dă-mi voie să-ți spun, *Madame Sterling*, că ținuta dumitale este formidabilă. Doar o femeie cu un păr de o nuanță atât de magnifică ar putea să poarte o rochie albastru-închis. Iar croiala... este subtilă, dar *très chic*. Dacă-mi permiți, pot să te întreb cine a croit rochia?

- Bineînțeles, spuse afabilă Jessica. *Madame Sterling* își croiește singură rochiile.

- A-a-h-h-h! exclamă *Madame Arlette*, uitându-se ca de la o artistă la alta. Ce noroc pentru modestul meu magazin că nu ești și dumneata croitoreasă. Ne-ai lăsa pe toate fără pâine.

Jessica se bucură de complimente, așa că râse și începură amândouă să o transforme pe Caroline într-o doamnă la modă. Rochii de bal, rochii de dimineață,

costume de călărie, pelerine, rochii de plimbare, rochii de dans, bonete, lenjerie atent croită, un domino pentru baluri mascate - nimic nu era lăsat la voia întâmplării.

După trei ore în care fusese îmbrăcată în tot felul de materiale și se vorbise despre ea de parcă nici n-ar fi fost de față, Caroline își dădu seama că era nevoie de mult mai multă muncă decât se așteptase ca să devină o doamnă la modă. În timp ce se lăsa îmbrăcată - fără chestii bufante, după cum observă resemnată la un moment dat -, începu să se amuze compunând muzică în sinea ei.

Era o fantezie muzicală ce avea drept subiect moda, cu viori puternice care reprezentau voalurile, flaute care vorbeau despre mâinile și degetele neliniștite ale creatoarelor de modă și un pasaj de oboi care adăuga un efect capricios compoziției.

Era păcat că n-avea acces la muzicanți care să-i transforme compoziția în sunete vii, frumoase; când cele două experte hotărâră în sfârșit că obținuseră un rezultat demn de Lord Radford, Caroline avea deja în minte toată piesa. Acum nu mai trebuia decât ca lordul să-și dea acordul.

Zece zile mai târziu, toate pregătirile pentru excursia la Wildehaven erau încheiate. Croitoresele prost plătite ale lui *Madame Arlette* lucraseră din răspuțeri pentru a termina cantitatea impresionantă de haine care îi erau necesare lui Lady Radford. O coafeză fusese chemată ca s-o tundă pe Caroline și să-i prindă părul în tot felul de stiluri, iar noua ei servitoare personală fusese instruită cu mare grijă cum să își coafeze și ea stăpâna.

Noile coafuri îi lăsaus liberă fața lui Caroline, accentuându-i linia pură a profilului, precum și tenul fără nici o pată, trăsăturile delicate și ochii ei atât de albaștri. Caroline se simțea expusă și vulnerabilă când nu-i era permis să se ascundă după șuvițele de păr, dar acceptă umilă schimbarea, ținându-și cuvântul dat Jessicăi de a face tot posibilul pentru a se înțelege cu viitorul soț.

Când veni să o ia de pe Adam Street, Jason se gândi că viitoarei lui soții nu-i mai lipsea decât puțin mai

multă vivacitate pentru a fi o femeie într-adevăr atrăgătoare. Din nefericire însă, nici măcar cele mai bune magazine de pe Bond Street nu-i puteau conferi asta. Cel puțin imaginea ei se îmbunătățise satisfăcător. Se pregătise cu promptitudine de plecare, încă un lucru remarcabil. Jason era un om nerăbdător; puține lucruri îi displăceau mai mult decât să fie făcut să aștepte.

Când își văzu logodnica intrând în salon, Jason se înclină.

- Arăți splendid astăzi, Caroline. *Madame Arlette* s-a întrecut pe sine.

Ceea ce nu era surprinzător; Jason știa ce putea *Madame* fiindcă se folosise de ea ca să-și îmbrace amantele de-a lungul anilor și știa, de asemenea, că se putea baza pe ea oricând.

- Avem parte de o vreme perfectă pentru drum. Ploile din ultimele două zile au făcut praful să se așeze, iar acum a ieșit și un soare care să ne lumineze calea. Îți spun sincer că abia aștept să mă întorc la Wildehaven. Toată treaba asta cu curtatul m-a ținut departe de casă mai mult decât aș fi vrut.

Caroline zâmbi cu prea puțin entuziasm gândindu-se la ce o aștepta.

- Abia aștept să călătorim într-o trăsuță trasă de faimoșii tăi cai. Dacă sunt la fel de puternici ca aceia care îți trag șareta, atunci chiar își merită laudele, spuse ea.

- Într-adevăr și le merită, sunt la fel de puternici pe cât sunt de frumoși.

„Și au rămas ai mei“, adăugă în sinea lui Jason.

- Lasă-ți bagajele în seama servitorilor mei. Vreau să-ți salut părinții. Sper că vor veni în vizită la Gloucestershire în curând.

În timp ce Jason o fermeca pe Lady Hanscombe, Caroline primi o îmbrățișare scurtă de rămas-bun de la Gina, care presupunea că toate femeile proaspăt logodite erau la fel de fericite ca ea. Gina și mama ei plecau spre Lincolnshire în dimineața următoare, iar Gina abia aștepta să-i cunoască pe părinții lui Gideon, dar se simțea în același timp neliniștită.

Încă nu era ora zece când ajunseră la casa familiei Sterling, de unde aveau să le ia pe Jessica și pe fiica ei. Mica piață în care locuiau cele două nu era prea modernă, dar era un loc plăcut, liniștit, cum rareori se mai găsea în Londra. După ce intrară în casă, Caroline se scuză în fața lui Jason și urcă scările ca să vadă dacă era nevoie de ajutorul ei.

- Arăți chiar mai minunat decât de obicei, Jess, spuse Caroline, admirând costumul auriu de călătorie care strălucea mai ceva ca părul mătușii ei. Deci vrei ca Baronul cel Diabolic, pardon, cel Chipeș, să știe că nu e bine să se pună cu tine?

- Chiar așa, zise Jessica amuzată. Mă cunoști prea bine. Noi, femeile, trebuie să ne folosim de toate armele pe care le avem la dispoziție în luptele nedrepte ale vieții. Nu vreau ca Baronul cel Chipeș să creadă că însoțitoarea ta e o femeie pe care o poate ignora oricând pofteste.

- E un pretext bun pentru o nouă rochie, deși, de obicei, nu te obosești cu pretextele. Și cum să te ignore?! Dacă te-ai plimba pe St. James Street în rochia asta, toate cluburile s-ar goli de gentemeni, și te-ar urma cu toții de parcă ai fi Fluierașul din Hamelin. Linda e gata?

- Cred că da. Dacă nu punem la socoteală faptul că i-am spus că nu-l poate lua pe Wellesley, ar fi fost pregătită de plecare de la începutul săptămânii. Du-te și ia-o din cameră, apoi mergeți în salon. Voi fi și eu gata imediat.

Caroline zâmbi în sinea ei în vreme ce se îndrepta spre camera Lindei. Jessica avea să-și facă o intrare magnifică. Păcat că nu frecventa saloanele din Drury Lane, căci s-ar fi descurcat splendid.

Jason începu să se plimbe nerăbdător; salonul i se părea mult prea îngust. Spre mulțumirea lui, Caroline și verișoara ei se întoarseră repede.

- Jason, fă cunoștință cu verișoara mea, domnișoara Linda Sterling. Linda, el este Lord Radford.

Fetița făcu o reverență perfectă. Apoi, cu sinceritatea brutală a copiilor, spuse:

- Mă bucur de cunoștință, Lord Radford. Sper că intenționați să aveți grijă cum trebuie de verișoara mea.

- Linda! spuse sever Caroline.

- Se vede că ești fiica unui soldat, chicoti Jason. Știi să ataci. Te asigur că intenționez să-ți tratez verișoara pe cât de bine merită și te rog să-mi atragi atenția dacă dau greș.

Linda încuviință, mulțumită de răspuns.

- Numele tău e neobișnuit, continuă Jason. De unde vine?

Linda zâmbi mulțumită.

- Linda înseamnă „drăguță“ în limba spaniolă. Mama spune că, atunci când m-am născut, tata a zis că eram cea mai drăguță ființă pe care a văzut-o vreodată și a insistat să-mi pună numele asta. Făcu o pauză, apoi sinceritatea ei de copil o făcu să adauge: Mama spune că arătam, de fapt, ca o bucată de vită în sânge.

Jason chicoti din nou.

- Mă surprinde o asemenea candoare la o mamă tânără. Fără îndoială tatăl tău putea vedea viitorul și a prevăzut că vei deveni o fată frumoasă. Ah, dar cred că o aud venind pe mama ta. Sunt nerăbdător să o cunosc.

Jason trecu în holul de la intrare, cercetând scările curbate de unde se auzeau pașii ei. Inima pe care o credea moartă cu doisprezece ani în urmă începu să se trezească la viață și să doară în vreme ce el admira silueta aurie care cobora.

Avea părul ca flacăra și o siluetă care ar determina-o pe Afrodita să se înfășoare o viață întreagă în bijuterii. Putea să călărească la fel de bine ca Diana, știa asta. Strălucea cu o lumină caldă, mult mai frumoasă decât la șaptesprezece ani; mai frumoasă decât și-o amintea sau și-o putea imagina. Jessica.

În vreme ce cobora scările, Jessica chicoti în sinea ei. Abia aștepta să plece în mica excursie, cu toate provocările ei. Deși se simțea liberă în casa ei, uneori Londra îi dădea un sentiment pregnant de claustrofobie.

Gândul că avea să-și petreacă trei săptămâni pe o proprietate la țară, cu cai pursânge și cu câmpii pe care să-i călărească, o făcea deja nerăbdătoare. Plus că viața socială de la țară era, probabil, la fel de animată, cu atât mai mult cu cât Radford voia să-și prezinte noua logodnică aristocraților din jur.

Coborând din salonul de la etaj, care era puternic luminat, Jessica avu nevoie de câteva clipe pentru ca ochii să i se obișnuiască cu semiîntunericul din hol. Din capul scării ochi o siluetă înaltă, oacheșă, care nu putea fi altcineva decât lordul. Imediat zâmbi fermecător, așa cum o făcea mereu în înalta societate.

La prima vedere, lordul emana o forță abia stăpânită și o eleganță formidabilă. Jessica ajunsese la jumătatea scării, când pașii îi ezitară și rămase nemișcată. Prinse balustrada cu o mână ca să nu cadă, iar chipul i se albi.

„Dumnezeul mare“, se gândi ea îngrozită, „cum este posibil ca Baronul cel Diabolic al lui Caroline să fie chiar Jason Kincaid?“ Ochii i se obișnuiră cu lumina slabă și văzu sprâncenele întunecate ale baronului încruntându-se.

Băiatul cel sincer și aventuros se transformase într-un bărbat obișnuit să dețină puterea și să treacă peste orice obstacol. Încă era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată, dar trăsăturile lui aspre îl făceau să pară mai bătrân decât era în realitate, motiv pentru care și Caro îi estimase greșit vârsta. Buzele lui cizelate erau strânse într-o linie subțire, iar ochii lui negri o sfredeleau cu o furie înghețată. Era limpede că o recunoscuse și că încă nu-i iertase trecutul.

Caroline și Linda intrară și ele în hol, iar Jessica fu mulțumită când reuși să spună pe un ton politicoș:

– Ce surpriză, Caroline. Nu știam că Lord Radford al tău e o veche cunoștință de-a mea dinainte să-mi fac debutul în societate. Când l-am cunoscut, numele lui era doar Jason Kincaid. Jessica termină de coborât scările și îi întinse mâna, continuând: Lord Radford, dă-mi voie să te felicit pentru moșia dumitale. Titlul ți-a parvenit de la un verișor?

Jason se înclină puțin deasupra mâinii ei, apoi se dădu înapoi și răspunse:

- Tatăl meu a avut titlul de Lord Radford, dar eu am fost fiul cel tânăr și nimic mai mult până când fratele meu a murit. Am primit titlul acum cinci ani. Făcu o pauză, apoi adăugă cu răceală: Desigur, nu cred că știai mare lucru despre familia mea, din moment ce nu ne-am cunoscut decât în trecere.

Jessica se crispă puțin auzindu-l cum vorbea despre una dintre cele mai intense experiențe prin care trecuse vreodată. Sentimentele ei se clătinară periculos; inițial crezuse că Jason își amintea de ea, însă acum era convinsă că o uitase. Fără îndoială abia o mai ținea minte, din moment ce își petrecuse ultimii ani înconjurat de toate doamnele și domnișoarele din înalta societate. În clipele de față nu mai judeca prea limpede.

Din moment ce era pe cale să-i devină mătușă prin alianță, Jessica hotărî că trecutul mort trebuia îngropat cât mai adânc - și nu mai trebuia scos vreodată la lumina zilei.

Caroline privea nesigură de la unul la altul. Auzise cuvintele politicoase, dar știa instinctiv că relația dintre ei trecea dincolo de platitudini. Jason arăta ca un Zeus gata să arunce cu fulgerul, și chiar și calmul mătușii ei părea forțat.

Din moment ce Jason părea să prefere compania domnișoarelor ascultătoare și docile, probabil urâse încăpățânarea și independența Jessicăi în trecut. Jessica nu mai era așa aventuroasă, dar devenise în schimb chiar mai independentă. Era prea puțin probabil ca lordul să îi considere compania mai plăcută acum.

Dacă ar fi avut de ales, Caroline ar fi preferat să se strecoare afară din hol și să dispară; oriunde era mai bine decât aici, unde logodnicul ei arăta de parcă era gata să-i strângă de gât cea mai bună prietenă și rudă. Dar Caroline era răspunzătoare pentru întâlnirea dintre ei, așa că făcu un pas curajos înainte.

- Cât de interesant, spuse ea. Nu știai că mama mea făcea parte din familia Westerly, Jason?

Jason rămase cu aceeași grimasă încordată, dar răspunse cu o oarecare politețe:

- Trebuie să-mi cer scuze, dar nu ți-am cercetat familia chiar atât de îndeaproape. După ce te-am cunoscut, n-am simțit nevoia să iscodesc mai mult. Plecăm, draga mea?

Spunând asta, lordul îi oferi brațul lui Caroline, care clipi puțin la gestul lui galant, simțindu-se flatată de ceea ce auzise. Jason nu-i mai vorbise niciodată ca unei iubite.

Luându-i brațul, Caroline zâmbi larg și spuse:

- Desigur. Avem o călătorie lungă înainte și abia aștept să plecăm. Jess, sunteți gata?

Jessica răspunse:

- Din moment ce ne trimitem bagajele cu a doua trăsură, nu văd de ce am mai întârzia. Sunt sigură că vizitiul lui Lord Radford se descurcă și singur cu încărcatul. Linda, ți-ai luat fularul? Va fi mai frig afară din Londra.

Linda încuviință. Ea era singura care nu simțea tensiunea din aer, ci era preocupată de propriile ei treburi. Având în vedere că toți trei adulții aveau alte lucruri la care să se gândească, nu era de mirare că nici unul dintre ei nu observă coșul de paie de sub fularul ei de cașmir.

Urcând în trăsură, Jason se blestemă singur fiindcă alesese să călătorească înăuntru și nu pe cal. Păruse un pas rezonabil pentru a o cunoaște pe Caroline mai bine, dar acum era îngrozit la gândul de-a călători atât de aproape de viitoarea lui mătușă.

Nervii lui încă nu-și reveniseră din șoc, așa că răspunse cu o bruschetă vecină cu impolitețea la încercările lui Caroline de a face conversație. Jessica nu spuse nimic; Linda era singura care părea să se bucure de drum, privind încântată pe fereastră și arătând spre priveliștile care i se păreau interesante sau spre locurile pe care le recunoștea.

Trecu mai puțin de o oră până să iasă din labirintul de străzi al orașului și să ajungă la câmpiile întinse din jur. Caroline căzuse pradă atmosferei încărcate și stătea

în tăcere, simțindu-și tâmplele zvâcnind. „Dacă așa vor fi și următoarele săptămâni”, se gândi ea nefericită, atunci voi ajunge la Bedlam. De ce nu poate nemernicul ăsta să fie puțin mai politicoș cu noi?”

Din lipsă de ocupație, Caroline începu să transforme situația într-un concert pentru o orchestră de cameră. Nu știa prea multe despre orchestrație în general, dar era sigură că presupusul concert avea să pună mare accent pe tobe.

Pierdută în gândurile ei, Caroline nu observă la început sunetele slabe și ascuțite. Zgomotele neașteptate aproape se pierdeau în scârțâitul trăsorii, în bătaia ritmică a copitelor și în zângănitul harnașamentelor, dar cu urechile ei de muzicantă, Caroline le percepă într-un final.

O privi tăios pe Linda, care stătea de partea cealaltă a trăsorii, lângă Jason. Când se auzi următorul sunet, Caroline observă că Linda spuse repede ceva despre peisaj. Avea deja o bănuială, dar ezita să vorbească în atmosfera încordată. Nehotărârea ei fu rezolvată de un alt zgomot care nu mai putea fi ignorat de nimeni.

- Ce-a fost asta? Întrebă Jessica, aruncându-i o privire severă fiicei ei.

- Am... sughițat, mamă, spuse slab Linda.

- N-am mai auzit nici un sughiț care să sune așa. Ți-ai adus pisioul, deși ți-am spus că n-ai voie?

Linda își plecă fruntea.

- Da, mamă.

Nu mai avea rost să mintă; dovada era limpede.

Dându-și seama că atrăsese atenția pe care o cerea, Wellesley începu să miaune din toți bojocii. Jason își ridică privirea. Ochii îi sticleau de răutate, vrând să arate limpede ce părere avea despre femeile care nu-și puteau controla copiii.

- Bine, domnișoară. Unde l-ai ascuns? Întrebă Jessica resemnată.

Linda se întinse și scoase un coș de paie acoperit de sub șalul ei de cașmir, apoi ridică ușor capacul coșului și spuse:

- Uite-l, mamă.

Gestul ei se dovedi însă o greșeală gravă. PISOIUL devenise extrem de neliniștit să stea închis în coș atâta vreme, iar acum scoase un mieunat sfâșietor și se năpusti afară din coș. Făcu o săritură acrobatică, ricoșă pe pernele din catifea albastră, apoi se cățăra în vârful celui mai înalt obiect din preajmă, mieunând de parcă era urmărit de o haită întreagă de dulăi. Din păcate, cel mai înalt obiect din preajmă era Lord Radford. Cele trei femei priviră îngrozite cum mingiuța portocalie de blană ajunsese pe umărul hainei atent croite a lordului, mieunând jalnic și lăsând în urmă o dâră slabă de fire de blană.

Pe chipul lui Jason se citeau tot felul de sentimente, nici unul dintre ele prea plăcut. Momentul părea interminabil, iar pISOIUL mieuna în continuare. Chiar în clipa în care tensiunea părea pe punctul de a exploda, tăcerea fu întreruptă de un hohot de râs venit din partea Jessicăi. Zguduindu-se de râs, Jessica spuse:

- Ah, Jason, ce rău îmi pare că nu te poți vedea!

Caroline reuși să scape de teama care o paralizase și începu și ea să râdă.

- Într-adevăr, lordul meu, este foarte amuzant că o creatură atât de micuță și-a permis un asemenea act de *lèse-majesté*!

Oscilând între furie și veselie, Jason lăsă simțul umorului să aibă câștig de cauză. Baronul chicoti fără să vrea, se întinse și desprinse ghearele fine ca niște ace. Apoi mângâie pISOIUL pe după urechi, îl ridică în fața ochilor și spuse:

- Cine e această creatură infimă? Nu mai e chiar un pui, dar nici pisică nu poate fi numită.

- El e Wellesley, lordul meu, spuse Linda, încercând să-și stăpânească râsul.

- L-a numit după Ducele de Fier, să știi, adăugă Caroline.

Din păcate însă, această informație utilă le făcu pe ea și pe Jessica să izbucnească din nou în râs.

Trecu ceva vreme până când lucrurile se liniștiră. Jason mângâia pISOIUL în continuare; nu se pricepea la pisici, dar în principiu era cam ca la câini. Wellesley

se simțea în siguranță cu un alt mascul, așa că se cuibări comod în poala lordului.

Când reuși să gândească din nou limpede, Jessica spuse:

- Îmi pare foarte rău, Lord Radford. Dintotdeauna am greșit dându-i fiicei mele ordine pe care nu le înțelege.

- Fără îndoială și tu erai exact la fel la vârsta ei, spuse sec Jason, dar cel puțin nu mai vorbea pe un ton ostil.

Toată tensiunea din trăsură părea să se fi evaporat odată cu acrobațiile pisoiului.

- Din nefericire, da, oftă Jessica. Linda, ar fi trebuit să-ți spun că nu ți-am interzis să-l iei pe Wellesley dintr-un capriciu. Pisicile o fac pe bunica să se simtă rău; strănută și nu poate să respire. Nu putem să-i aducem o pisică în casă, și mă tem că un pisoi așa mic va avea probleme cu pisicile din hambare.

Înainte ca Linda să se ofere să doarmă în hambar cu pisoiul ei, Jason îi spuse:

- Putem să avem grijă de el la Wildehaven. Din păcate, nu veți putea sta împreună, dar vom face tot posibilul să-l ținem în siguranță.

- Presupun că așa ar fi cel mai bine, spuse tristă Linda. Sunt sigură că veți avea mai mare grijă de el decât servitorii din Londra.

- Într-adevăr, Lord Radford, ești foarte generos, spuse Jessica.

- Din moment ce avem de făcut o călătorie lungă, vreau să știu ce aranjamente ai pregătit pentru... ăăă... problemele practice legate de pisica ta, zise Jason, adresându-se Lindei.

Linda se gândi puțin, apoi se înroși dându-și seama la ce se referea lordul.

- Ah, domnule, am adus niște mâncare pentru el, dar nu m-am gândit la celălalt lucru.

- Nu-ți mai face griji, spuse blând Jason. Putem să-i pregătim o cutie cu niște pământ când ne oprim pentru odihnă.

Din acest punct călătoria se dovedi mult mai plăcută decât până atunci; era greu de spus cine se distra mai mult, Linda sau Wellesley.

Jason avea prea puțină experiență cu pisicile și cu copiii, așa că îi urmărea pe amândoi plin de interes. Wellesley deveni un călător liniștit odată ce i se permise să se plimbe prin trăsură, sărind din poală în poală după cum avea chef.

Sosiră la casa din Wiltshire a familiei Sterling la apusul soarelui, după cum se așteptaseră. Micul conac fusese casa ofițerilor din familie și a soțiilor și a copiilor acestora de generații întregi, iar micul grup fu întâmpinat cu brațele deschise.

Linda fugi imediat la grajduri împreună cu verișorii ei, ca să vadă ce-i mai făcea poneiul. Adulții se retraseră în camerele lor, liberi să se gândească la toate lucrurile neplăcute care îi nelinișteau până când cina informală și plăcută fu servită.

Colonelul Sterling și soția lui erau amândoi fericiți să-și vadă nora și îi implorară pe călători să stea mai multe zile la conac, dar nimeni nu voia să întârzie - Jason fiindcă intuia că avea să fie capabil să-și controleze mai bine sentimentele pe teritoriul lui, iar Jessica și Caroline fiindcă erau nerăbdătoare să-și vadă de treburile lor.

Călătoria din ziua următoare se termină mai repede; în curând, trăsura ajunsese între dealurile de la Cotswold. Drumul șerpuia printre tablouri de un pitoresc incredibil. Deși Caroline fusese crescută nu prea departe, nu se aventurase niciodată în Gloucestershire. Acum se simțea copleșită de frumusețea naturii de aici. O căsnicie fără dragoste merita o astfel de răsplată.

După pauza de prânz, Jason îi făcu semn vizitiului să oprească aproape de vârful unui deal și le invită pe doamne afară să admire priveliștea. Dealurile și pădurile arătau de parcă ar fi fost pictate; din loc în loc, un turn pătrășos de piatră al câte unei biserici marca sătucurile aflate în depărtare. Un râu subțire șerpuia departe de ei, spre vest.

Caroline urmări meandrele râului și suspină descoperind conacul din depărtare. Construită în stil paldian, clădirea se potrivea perfect cu peisajul.

- Ce e casa de acolo, Lor... Jason? întrebă ea.

- Acolo e noua ta casă, Wildehaven, răspuse Jason cu o voce mai caldă decât îl auzise vreodată.

Privirea lui Caroline zăbovi într-acolo câteva clipe.

- Înțeleg de ce te bucuri așa mult că ai venit acasă, spuse ea. Arată superb.

Jessica fusese neobișnuit de tăcută pe drum; acceptase ironia de a-și avea prima iubire ca nepot acum, dar încă nu era gata să se distreze pe seama ei.

Se gândise mult și bine la cât de potrivit ar fi Jason pentru nepoata ei și încă nu-și dădea seama dacă mariajul lor avea să meargă sau să dea greș în mod îngrozitor. Ar fi jurat oricând că tânărul Jason Kincaid nu are nici urmă de răutate în el, dar acest străin cu ochi duri era o enigmă. Era ușor de înțeles cum reușise să o intimideze pe o fată atât de timidă.

Dacă Jason avea răbdare cu Caroline, căsnicia lor putea fi comodă. Dar Jason nu dăduse niciodată dovadă de răbdare în tinerețe și nu părea să se fi schimbat în această privință. De dragul lui Caroline, Jessica avea să-i dea de înțeles care era cea mai bună metodă de a-i câștiga încrederea și dragostea nepoatei ei, deși nu-i plăcea sarcina ce-i revenea.

Era imposibil să nu se gândească, privind conacul maiestuos de la Wildehaven, că ea ar fi putut să-i fie stăpână. Dar orice fel de viață în care nu ar fi avut-o pe Linda n-ar fi meritat să fie trăită, așa că gândul trecu de la sine.

Se scurse încă o jumătate de oră până să ajungă la porțile conacului Wildehaven. O alee magnifică, flancată de tei, șerpuia pe marginea unui deal până la poarta principală. Jason se înclină ceremonios deasupra mâinii lui Caroline după ce o ajută să coboare și declamă:

- Bine ai venit la Wildehaven.

Caroline privi pieziș fațada lată. De aproape era chiar mai impunătoare. Secțiunea centrală era înaltă de trei etaje, iar din ea se deschideau două aripi prelungi.

Conacul părea să fi fost construit pentru uriași, nu pentru femei slăbuțe și fără simțul modei.

Neliniștea lui Caroline spori când servitorii se aliniază în grabă în holul enorm de la intrare, așteptând să-și salute noua stăpână. Valetul și menajera erau chiar mai impunători decât Jason însuși. Caroline nu se putea imagina dându-le ordine vreunui. Se prezentară ca Burke și doamna Burke, deci erau probabil căsătoriți. Celelalte nume și chipuri se învâlmășiră în mintea ei.

- Vrei să te odihnești puțin după drum, Caroline?

Vocea lui Jason era bine-venită după atâta confuzie.

- Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea. La ce oră luăm cina?

- Mâncăm ca la țară aici, deci vei avea cam două ore să te odihnești. Doamna Burke vă va conduce pe tine și pe mătușa ta.

Înainte să plece, un câine uriaș se repezi în cameră, îndreptându-se direct spre stăpânul lui drag. Se opri brusc, alunecând pe podeaua de marmură lustruită, și își înclină capul până când Jason putu să-l mângâie.

Wellesley șuieră panicat, deși Jessica îl ținea încă în brațe; coada lui se făcu de două ori mai groasă și își arcui spinarea. Intrigat de sunetul neobișnuit, mastifful își întoarse capul gigantic spre pisoii și se apropie să-l cerceteze.

Înainte ca Wellesley să devină de necontrolat, Jason se răsti:

- Rufus, n-ai voie să atingi pisica. Nici acum, nici altă dată. Ai înțeles?

Câinele își privi stăpânul, lăsând să se întrevadă că înțelesese perfect. Jason continuă să-l scarpine după urechi până când îl făcu să-și deschidă larg fălcile cu o expresie plină de extaz.

- Iar tu, Wellesley, continuă Jason, privind sever micul animal, termină cu prostiile. Rufus nu-ți face absolut nimic.

Uluitor, pisoii să accepta asta. Coada i se micșoră din nou, și se liniști, așezându-se iarăși în brațele Jessicai.

Menajera își înclină capul aproape imperceptibil și porni spre etaj, iar Caroline și Jessica o urmară. Jessica mergea cu pași mari, dar Caroline se simțea ca un copil care trebuia să alerge ca să se țină după doi adulți. Drumul până la camerele care le fuseseră pregătite păru să străbată câțiva kilometri de coridoare și alte camere atent decorate; când ajunseră la destinație, Caroline se gândea cu jind la ghemul de sfoară pe care Tezeu îl luase cu el în Labirint.

- Camera dumitale, domnișoară Hanscombe. Dacă dorești ceva, trage de clopot. Voi trimite mai târziu o cameristă să te ajute să te pregătești pentru cină.

- Mulțumesc, doamnă Burke, răspuse Caroline. Sunt sigură că mă voi simți foarte bine aici.

Camera care îi fusese dată lui Caroline era bine proporționată, iar mobila era elegantă, în stil Chippendale. Culorile dominante erau rozul și o nuanță delicată de verde. Patul masiv, cu baldachin, ar fi fost potrivit pentru o prințesă din povești. Caroline se apropie de fereastră și privi grădinile de la Wildehaven: pătrate severe de iarbă și pâlcuri de flori care mergeau spre un mic lac. Un podeț se arcură peste apă, ducând spre o insuliță.

Încă mai privea pe fereastră, când auzi o bătaie în ușă, apoi Jessica intră.

- Dumnezeule, Caro, ce loc magnific! Mă simt de parcă am ajuns într-una dintre fanteziile mele din copilărie. Eu stau chiar în camera de lângă, adăugă ea și zâmbi. Presupun că e cel mai bun loc de unde să te pot păzi. Sunt norocoasă că nu mi-au dat o rogojină ca să dorm la ușa ta.

Caroline se întoarse și răspuse:

- Într-adevăr, e superb. Wildehaven e un nume nepotrivit, să știi. Nu e nimic sălbatic aici. Totul pare să fie perfect controlat. Pot să-mi imaginez de ce Jason m-a ales pe mine. Cred că voi fi ușor de controlat.

Jessica chicoti și se aruncă pe pat, întinzându-și brațele și picioarele ca o pisică și bucurându-se de saltea moale.

-M-am mirat că Rufus și Wellesley l-au ascultat imediat, chiar dacă intervenția lui Jason l-a salvat pe Wellesley. Cât privește ce-ai zis adineauri - nu cred că ești ușor de controlat! Știu că nu te revolți niciodată, dar ai un mare talent de a scăpa de lucrurile care-ți sunt impuse. Te-am văzut de mai multe ori dispărând ca un firicel de fum când nu-ți convenea ce se întâmpla. Între timp, vreau să mă bucur de tot luxul pe care Wildehaven îl are de oferit. E greu să-mi imaginez un loc mai diferit de podeaua murdară a unei case țărănești din Spania. Mă face să mă bucur că mi-am urmat soțul pe continent atâția ani. N-aș putea să mă bucur la fel de mult de Wildehaven dacă n-aș avea și amintiri mai neplăcute cu care să-l compar.

Caroline zâmbi cald și se așeză pe pat lângă mătușa ei.

-Într-adevăr, Jess, tu te-ai născut ca să fii stăpâna unui astfel de domeniu. Eu nu. M-aș simți mult mai bine într-una dintre căsuțele de piatră pe lângă care am trecut în drum spre conac.

-Atâta timp cât are o cameră pentru muzică mare cât toată casa.

-Exact.

Răseră amândouă.

-Când l-ai cunoscut pe Jason? Întrebă Caroline.

Fusese curioasă dinainte, dar nu rămăseseră singure de când plecaseră din Londra.

-Ah, ne-am întâlnit la vânătoare, atâta tot. Eu și tatăl meu eram în vizită la unul dintre prietenii lui din Comitat. Niciodată n-avea bani destui, fiindcă îi pierdea mereu la cărți, dar cel puțin avea prieteni bogați care să-l ajute. Aveam șaptesprezece ani și mă pregăteam pentru primul meu sezon, deci eram suficient de mare cât să mă considere un bun de preț. Fără îndoială se aștepta să mă lipesc de vreun lord bogat. Jessica spuse asta pe un ton puțin amar, apoi continuă: Jason Kincaid venise și el la vânătoare, stătea cu un prieten de la universitate. Tocmai ce veniseră de la Cambridge, dacă țin bine minte. Ne-am întâlnit la vânătoare și la baluri. După ce m-am întors în Londra, nu l-am mai văzut niciodată. Am fost surprinsă să-l întâlnesc după atâta timp.

Habar n-aveam că Baronul tău cel Diabolic e cineva pe care l-am întâlnit în tinerețe.

- Cum era Jason atunci?

- Era un călăreț foarte bun și făcea mereu glume. Era mult mai jucăuș decât pare acum. Presupun că responsabilitățile l-au transformat într-un om ceva mai posomorât, dar sunt sigură că încă mai are o latură ceva mai jucăușă care abia așteaptă să fie descoperită.

Jessica își privi curioasă nepoata, dar Caroline nu părea dispusă să vorbească despre asta. Se ridică și spuse:

- Dintotdeauna m-am întrebat cum de poate vâna cineva ca tine, care are întotdeauna grijă de animale răătăcite și de păsări rănite. Nu e aici o contradicție?

- Da, dar cu toții avem contradicțiile noastre. Când eram mică, dezgropam capcanele pentru vulpi ca să-i încurc pe vânători, fiindcă nu concepeam ideea ca animalele nevinovate să moară așa, chiar dacă ne făceau probleme. Dar e atât de frumos să călărești la vânătoare... atât de incitant să-ți simți vântul prin păr, să controlezi un cal puternic... Pentru un muritor de rând, e ca și când ai zbura. Nimic nu se compară cu asta. În cel mai fericit caz, vulpea pe care o urmărim reușește să scape.

Caroline încuviință gânditoare:

- Mulțumesc, acum înțeleg mai bine de ce oamenii sunt atât de pasionați de vânătoare. Tinerii cei mai plictisitori pe care i-am cunoscut la baluri vorbeau numai despre asta. Se lăudau mereu cu succesul lor la vânătoare, zise ea și căscă. Acum aș vrea să dorm. Am nevoie de toată forța de care sunt în stare ca să rezist la turul casei.

Jessica se ridică de pe pat.

- Dacă ai noroc, o să scapi până mâine-dimineață. Între timp, mă duc să văd dacă Wellesley s-a urcat pe baldachinul meu. Dacă era pisică, i-am fi putut spune Pandora, la cum se strecoară peste tot.

Apoi Jessica se retrase în camera ei cu pereți albaștri ca să se pregătească pentru o cină care se anunța cea mai îngrozitoare din viața ei.

capitolul 7

După ce doamna Burke le conduse pe doamne în camerele lor, Jason merse imediat în camera lui și se schimbă în hainele de vânătoare. În mod obișnuit, ar fi trecut prin birou ca să vadă dacă nu cumva îl aștepta vreo problemă urgentă, dar astăzi alergă la grajduri și puse singur șaua pe murgul lui favorit, Cezar, fără să-l mai aștepte pe grăjdar. Imediat ce Jason și Cezar ieșiră din curtea grajdurilor, Jason dădu drumul frâielor și goniră amândoi peste dealuri, într-o explozie de energie.

Ajunseră la granița proprietății Wildehaven și porniră de-a lungul ei, când Cezar începu să șovăie și Jason îl lăsă să încetinească. Lordul fusese dintotdeauna un om căruia îi plăceau activitățile fizice, iar tensiunea ultimelor două zile îl pusese din greu la încercare.

Acum, că își eliberase o parte din energia care se acumulase, Jason era liber să se gândească la complicațiile nebănuite ale noii sale vieți. Trecuse peste sentimentele pe care le avea pentru Jessica cu ani și ani în urmă, desigur. Nu fusese decât o aventură din tinerețe cu o fată ceva mai drăguță decât celelalte.

O voce neinvitată îi șopti în minte: „Nu drăguță, frumoasă”. Jason se lăsă învins. Bine, fusese frumoasă. Fusese? Nu, încă era frumoasă. Dar era mai mult de atât. Jason clătină iritat din cap, încercând să scape de vocea iritantă. Însă amintirile îl învăluiră oricum.

Era prima oară când i se permisesese să călărească la Quorn, cea mai prestigioasă vânătoare din Anglia. Îi respecta pe nobilii mai în vârstă, așa cum se cuvenea din partea unui bărbat de douăzeci și unu de ani, dar știa că era în stare să călărească la fel de bine ca oricare dintre ei. Erau de față și câteva femei în mulțimea de vânători din acea dimineață; soarele nu răsărise și iarba era udă de rouă.

Jason era nerăbdător; cea mai grea parte a unei vânători era așteptarea de la început, până când câinii dădeau de urma unui vânat. Când prinseseră mirosul, vânătorii porniseră de-a lungul unui teren accidentat pe care Jason nu îl cunoștea. La început, galopaseră

Împreună, dar nu trecuse mult și grupul se micșorase; unii cai sau călăreți refuzau să sară, se rostogoleau prin iarbă sau oboseau prea tare ca să meargă mai departe.

Jason era în față, aproape de vânătorul care călărea în frunte, când își dăduse seama că în micul grup era și o femeie. Nu o putea vedea prea limpede în lumina slabă, dar felul în care călărea îl impresionase.

Când încolțiseră vulpea, se produsese o busculadă; femeia cea neîndemânică își încurcase calul printre ogari, iar vânatul reușise să scape. Era ceva ce nu se cuvenea absolut deloc la vânătoare, iar Stăpânul fusese furios până se uitase mai bine la vinovată.

Jason se apropiase și el suficient de mult să o vadă și, dacă n-ar fi fost așa obosit, ar fi suspinat. Femeia era foarte tânără, chinuită de remușcări și de o frumusețe incredibilă, ce îți tăia răsufarea. Purta un costum de călărie de culoarea smaraldului, care se potrivea cu ochii ei verzi, avea părul roșu și strălucitor și pielea roz și catifelată.

Flutura din gene cerându-și scuze Stăpânului. „Îmi pare atât de rău! M-am lăsat dusă de val! Calul e prea puternic pentru mine; voi avea mare grijă în viitor! N-o să se mai întâmple niciodată!“

Stăpânul, un general ieșit la pensie, cu ochi necruțători și cu o postură severă, pufnise și mormăise, ba chiar se înroșise, Jason putea să jure că asta se întâmplase. Era o prostuță și trebuia să aibă mare grijă pe viitor, dar, la naiba, nu mai văzuse niciodată o femeie care să călărească așa de bine. Era de preferat să rămână lângă ea până când ogarii aveau să prindă iarăși mirosul vânatului, iar între timp el avea să-i explice regulile vânătorii.

Știa oare că vulpea care scăpase era bătrânul Rufus, cea mai șireată bestie din comitat? Generalul încerca să-l prindă de ani întregi.

„Ah, n-am știut, îmi pare atât de rău, domnule general.“

Vulpea le oferise mai multe vânători interesante până acum, și poate că astăzi nu era ultima. Generalul îi spusese vinovatei să nu-și facă griji.

Jason îi urmărise apreciativ; deși reușise să-l păcălească pe Stăpân, era limpede că femeia își strunea bine calul. Calul ei ar fi putut să o arunce printre ogari sau să fugă, dar ea îl controlase fără nici un efort. Jason văzuse privirea jucăușă de sub genele fluturânde și ar fi pariat orice că femeia lăsase intenționat vânatul să scape.

Generalul și femeia plecaseră mai departe împreună, dar Jason își testase teoria la un bal de vânătoare din aceeași săptămână. Aflase că o cheamă Jessica Westerly, iar tatăl ei era onorabilul Gilbert Westerly, cel mai tânăr fiu al unui viconte, cunoscut ca un jucător de cărți care nu avea niciodată vreun ban în buzunar. Își petrecea zilele trecând de la un conac la altul, jucând cărți și plătindu-și șederea cu un farmec de netăgăduit. Fiica lui avea să-și facă debutul în societate la începutul primăverii; după câte se părea, tatăl ei o adusese ca să-i încerce talentele sociale într-un mediu ceva mai prietenos.

Din câte își dădea seama Jason, Jessica trecuse încercarea cu brio. Nici un bărbat din cameră nu o putea ignora pe domnișoara Westerly. Se întreceau să-i ceară mâna la dans, să-i aducă ceva de băut, să câștige măcar o privire de la ochii ei verzi și hipnotizanți. În timp ce doi gentlemani se certau pentru dreptul de a o invita la dans, Jason o luase deoparte.

Jessica era îmbrăcată așa cum se cuvenea, într-o rochie albă de muselină cu tivurile brodate cu verde, o culoare care se potrivea cu ochii ei. Jason o acuzase că lăsase vulpea să scape fiindcă erau rude, din moment ce amândouă erau colorate la fel. Jessica răspunsese cu un râs bogat și își recunoscuse vina, iar Jason fusese pierdut.

Următoarele două săptămâni fuseseră ceva magic. Jason și Jessica își petrecuseră majoritatea timpului împreună, fapt care provoca bârfe și priviri mirate, dar Jessicai nu părea să-i pese. La vânătoare călăreau pe colclauri cu încrederea nebună a tinerilor care nu-și simțeau încă mortalitatea. Jason nu mai văzuse niciodată un călăreț atât de bun.

Dansau împreună la serate, mâncau împreună și se distrau împreună. Vorbeau despre orice le venea

în minte. Deși nu-și făcuseră declarații și jurăminte, Jason era sigur că Jessica îi împărtășea toate gândurile, toate sentimentele.

Singurul nor din aventura lor apăruse când Jason se arătase interesat de o doamnă faimoasă, cunoscută pentru afinitatea ei față de bărbații mai tineri. Jessica îl tratase cu o politețe necruțătoare timp de trei ore. Încântat de gelozia ei, Jason reușise să o îmbuneze totuși până la sfârșitul serii.

În noaptea ultimii vânători de la conac, Jason și Jessica se strecuraseră afară, sub luna plină de iarnă. Noaptea era înghețată, iar grădina era scaldată într-o lumină argintie. Erau singuri. Se îmbrățișaseră, un moment nesfârșit, apoi se despărțiseră tremurând. Jason avusese parte de câteva experiențe cu alte femei, dar niciodată nu se mai simțise cuprins de atâta tandrețe, de atâta pasiune. Jessica nu avea la fel de multă experiență, dar și ea era la fel entuziasmată. Îi venea tare greu să o conducă înapoi la bal, dar Jason voia să-i protejeze onoarea chiar dacă o dorea atât de mult.

În ziua următoare, Jason o vizitase pe Jessica și o invitase la o partidă de călărie. Nimeni nu ar fi fost în stare să-i urmărească atunci când dădeau frâu liber cailor, iar valetul care o însoțea pe Jessica renunțase în cele din urmă și se oprise sub un alun uriaș. Jason făcuse un efort suprem și reușise să nu o atingă în timp ce se bâlbâia cerând-o în căsătorie, spunându-i cât de mult îi admira frumusețea, cât de mândru ar fi să-i fie soție. Nu avea să uite niciodată cum expresia ei se schimbise de la încredere și nerăbdare la șoc, durere și, în cele din urmă, la furie. Jessica îl blestemase cu vorbe pe care nici n-ar fi trebuit să le știe, se urcase pe cal și dispăruse înainte ca Jason să-și revină.

Jason crezuse că o cunoștea până în adâncul sufletului, dar descoperise că nu era absolut deloc așa. Că se înfuriase fiindcă îl credea un prieten și fusese scandalizată să-l vadă comportându-se ca un iubit? Dar Jessica nu-l sărutase așa cum ar fi sărutat un prieten. Oare o insultase cerând-o în căsătorie deși nu avea mare lucru să-i ofere? Dar nu vorbiseră niciodată despre asta. Sau poate

În noaptea dinainte fusese pur și simplu o femeie tânără care-și exersa farmecele cu cineva care nu conta pentru ea. Gândul că nu însemnase nimic durea cel mai tare.

Rănit peste măsură, Jason își făcuse bagajele și plecase spre proprietatea de lângă Newmarket două ore mai târziu. Era o proprietate micuță, pe care o moștenise de la mama lui și unde se izolase pentru următoarele trei luni. Când ieșise din nou în compania prietenilor și a familiei, George Fitzwilliam spusese că prietenul lui era ca un urs cu otită.

Jason nu povestise nimănui ce se întâmplase și își jurase sieși să nu se mai lase niciodată atât de descoperit. Când aflase, câteva luni mai târziu, că divina domnișoară Westerly se căsătorise cu un soldat oarecare, uimind înalta societate, ridicase plictisit din sprâncene și schimbase subiectul.

În următorii ani, Jason își transformase mica proprietate într-una dintre cele mai bune ferme de cai din întreaga țară. Caii lui de vânătoare și de curse erau renumiți pentru viteză și rezistență, iar cei care îi trăgeau trăsura erau fără egal. Când venea în oraș pentru sezon, i se cereau sfaturi legate de cai, tinerii îi admirau talentele de sportiv, iar femeile încercau să-l ademenească. Se spunea că era ca diavolul însuși cu femeile; întotdeauna era gata să aibă o aventură cu o femeie măritată, dar niciodată nu-și dăruia vreo frântură de inimă cuiva.

După ce fratele lui murise pe neașteptate și primise titlul de Lord Radford, Jason devenise și mai căutat, dar și mai cinic. Mamele care doreau să-l ademenească pentru fiicele lor îl urmăriseră mai ceva ca fetele bătrâne.

Deși își dorea un urmaș suficient de mult cât să se căsătorească, Jason nu se aștepta ca viața de soț să-i aducă cine știe ce bucurie. Fusese plăcut surprins să descopere că viitoarea lui soție nu voia nimic de la el, deși tatăl ei era tare avar. Pe măsură ce timiditatea lui Caroline se risipea, Jason era tot mai sigur că avea să-i câștige afecțiunea, așa că avea să trăiască bine împreună.

Dar planul pe care și-l făcuse cu atâta grijă fusese risipit în cele patru vânturi acum că descoperise că mătușa lui Caroline era nimeni alta decât Jessica, cea pe care

o pierduse cu atâția ani în urmă. Nu și-ar fi imaginat niciodată că prezența ei ar putea să-l tulbure în asemenea măsură. Era doar șocat, desigur, dar știa cât de ciudată avea să fie prezența Jessicai în casa lui. Aveau să se întâlnească pe holuri, să bea cafea împreună dimineată - gândindu-se la asta, stomacul lui Jason se răsuca dureros.

Un chelălăit moale îl aduse înapoi la realitate. Își oprise calul și privea spre vest, spre dealurile irlandeze, iar Rufus îl găsisese și încerca să-i atragă atenția.

Jason zâmbi sec, dându-și seama după atâția ani că numise câinele după acea vulpe care îi atrăsese atenția asupra Jessicai pentru prima oară. Oare ce alte urme mai lăsase femeia asta în viața lui?

Porni la pas ușor și îi făcu semn lui Rufus să-l urmeze. Întâi de toate trebuia să invite mai multă lume la conac. Evitase în mod intenționat să dea o petrecere, vrând să își petreacă timpul de unul singur cu Caroline, dar asta nu mai conta la fel de mult ca o minte liniștită. Trebuia să-l invite pe George, care avea talentele necesare pentru a întreține atmosfera. Poate că prietenul lui avea să se îndrăgostească de Jessica și să îl scape de ea.

În mod straniu, gândul nu-l mulțumi.

Mătușa Honoria avea să vină cu anturajul ei. Voia neapărat să o cunoască pe viitoarea Lady Radford, așa că era politicos să o invite. Era sigur că Lady Edgeware putea să aibă grijă de Jessica, așa rebelă cum era. Jason chicoti imaginându-și-le pe cele două doamne într-o confruntare; ar fi fost ca și când o forță de neoprit ar fi întâlnit un obiect de neclintit!

De ce nu se măritase oare femeia aia nenorocită cu un bărbat care să nu se lase ucis?

Până să ajungă înapoi acasă, Jason își făcuse deja un plan. Găsi o chestiune urgentă care să-l țină departe de casă câteva zile, timp în care oaspeții aveau să sosească. Era nepoliticos din partea lui să o lase singură pe Caroline, dar ea o avea pe mătușa ei să-i țină companie și nu avea să-i ducă lui dorul.

Iar Jason trebuia să o considere pe Jessica mătușa lui Caroline și atât.

Gândurile i se răzvrătiră din nou. „Ți-a zis pe numele mic în trăsură. Dar asta nu însemna nimic; pur și simplu uitase unde era, plus că era distrasă de pisică. Nu înseamnă nimic.” Jessica fusese o femeie măritată și călătorise prin toată lumea. Probabil nici nu-și mai amintea de băiatul cel prostuț care se îndrăgostise de ea. „Oare asta vrei - să te fi uitat?”

Jason nu reuși să-și răspundă nici măcar sieși.

„Ține minte, Jessica e doamna Sterling, mătușa ta. La fel ca Lady Edgeware.” Gândurile lui scoaseră un sunet nepolitic. „Bine, nu chiar la fel ca mătușa Honoria.” Dar de ce vorbea singur? Abia dacă-i mai rămăsese timp să se pregătească pentru cină.

Mulțumit că lucrurile aveau să revină în curând sub control, Jason începu să urce scările de la Wildehaven.

Caroline încercase să se odihnească înainte de cină, dar nu putea să doarmă. După o jumătate de oră se ridică, își luă lăuta și începu să cânte absentă, întrebându-se cum să se comporte în următoarele zile. Până la urmă, acum punea bazele traiului ei aici, și trebuia să înceapă așa cum se cuvenea. Lord Radford - Jason - voia probabil o soție care să-i îndrume servitorii cu grație și să nu-l deranjeze prea mult cu problemele ei.

De fapt, doamna Burke se ocupa de servitori, dar Lady Radford trebuia măcar să știe ce se întâmpla în casă. Caroline trebuia să încerce să pară mai în vârstă și să aibă grijă să nu se lase distrasă de nimic.

Cât despre Jason... Încă o speria, dar poate nu era vina lui că avea sprâncenele așa groase sau vocea așa puternică. Niciodată nu fusese răutăcios cu ea. Caroline bănuia că lui Jason nu-i plăcea firea ei timidă, așa că trebuia să încerce să pară mai încrezătoare. Nu să tremure ca un iepure de fiecare dată când se uita la ea. Și nu era cazul să presupună mereu ce era mai rău - poate că și Jason avea o latură timidă și sensibilă ascunsă undeva.

Caroline zâmbi fără să vrea imaginându-și asta. Era imposibil să-și imagineze că undeva în adâncul lui Lord Radford era un om timid și sensibil.

Dar Caroline trebuia să-și respecte promisiunea făcută Jessicăi, așa că era treaba ei să găsească o soluție pentru ca Jason și Jessica să nu fie tot timpul la cuțite. Simțea tensiunea dintre ei ori de câte ori erau împreună. Amândoi erau mult prea independenți, prea obișnuiți să facă lucrurile într-un fel anume; pe scurt, semănau prea mult unul cu celălalt ca să se înțeleagă.

Trebuia să se asigure că amândoi păstrau o relație cordială; n-ar fi putut suporta gândul că Jason i-ar interzice compania Jessicăi. Dacă făcea asta, atunci Caroline ar fi avut un motiv suficient de serios ca să-l părăsească. Deci era mai bine să nu se ajungă la așa ceva.

Caroline se gândise la un moment dat să-și anuleze logodna după ce Gina se mărita cu Gideon, dar Radford îi ceruse ca nunta să aibă loc destul de repede. Așa că poate nunta ei avea să fie înaintea nunții Ginei. Plus că nu era cinstit să trateze așa un bărbat care nu făcuse nimic altceva decât să-i ceară mâna.

Un refuz i-ar fi rănit lui Jason mai degrabă mândria decât sentimentele, dar mândria era o parte atât de adânc înrădăcinată a lui, încât Caroline era sigură că l-ar fi durut. Desigur, dacă logodna era anulată, Jason avea să-și ceară banii înapoi. Și cum era foarte probabil ca Sir Alfred să-i fi cheltuit deja, Radford l-ar putea arunca în închisoarea datornicilor. Caroline nu s-ar fi întristat prea mult să-și vadă tatăl în închisoare, dar dizgrația lui ar fi devastat întreaga familie.

Caroline oftă adânc. Mai trecuse o dată prin asta și își promisese să nu se mai gândească la modalități de a rupe logodna - așa ceva nu era posibil și nu făcea decât să-i slăbească hotărârea de a se strădui să se bucure de situație.

Cineva bătu timid în ușă, întrerupându-i gândurile nedorite. O servitoare de cincisprezece ani intră în cameră.

- Doamna Burke m-a trimis să te ajut să te îmbraci, domnișoară. Ai timp acum?

Caroline îi zâmbi fetei. Trebuia să învețe cum să fie o doamnă grațioasă, și era bine să înceapă cu o tânără chiar mai timidă decât ea.

- Desigur. Tu știi că mă numesc Caroline Hanscombe, dar mă tem că nu am reținut numele tău.

- Betsy, domnișoară, spuse servitoarea, făcând o reverență.

- Ei bine, Betsy, hai să vedem ce putem găsi în garderoba mea. Bagajele noastre întârzie fiindcă osia trăsorii s-a rupt, dar am adus câteva rochii în cufărul pe care l-am avut în trăsura noastră.

Betsy merse la cufăr și îl deschise.

- Ah, domnișoară Hanscombe, exclamă ea când văzu ce era înăuntru, mângâind rochiile de mătase și de muselină.

- Nai mai lucrat niciodată pentru o doamnă, Betsy?

- Nu, domnișoară. Doamnele care au stat aici... Doamna Burke mi-a spus că nu se cuvine ca o fată tânără ca mine să se ocupe de ele.

Caroline își stăpâni un zâmbet. Era o informație lipsită de tact. Se simțea norocoasă că nu se îndrăgostise de Jason și nici nu era geloasă din fire. Dacă ar fi fost, atunci ar fi avut destule motive să se supere deja. Salutul lui *Madame Arlette* insinuase că Lord Radford o vizita frecvent, iar presupunerea ei că Jessica era logodnica dădea de înțeles că lordului îi plăceau femeile foarte frumoase. Încă o dată, Caroline se întrebă cum de lordul își alesese o mireasă atât de neremarcabilă.

- Cred că voi purta rochia de culoarea piersicii în seara asta, Betsy. Poți să o duci la călcat?

- Desigur, domnișoară. Și, dacă vrei, domnișoară, în grădină avem niște trandafiri foarte frumoși care s-ar potrivi cu rochia. Vrei să-ți aduc câțiva să ți-i prinzi în păr?

- E o idee excelentă. Văd că te pricepi la asta. Va trebui să-ți găsim mai multe oportunități de a-ți arăta talentul, spuse Caroline, zâmbindu-i servitoarei.

- Mulțumesc, domnișoară! replică Betsy și se înroși. O să duc rochia la călcat. Vrei să trimit un servitor cu apă caldă pentru baie?

- Mi-ar plăcea tare mult.

Servitoarea ieși, iar Caroline zâmbi mulțumită că-și făcuse deja o prietenă. Camerista pe care Lady Hanscombe o angajase, și care părea destul de snoabă, fusese

chemată să aibă grijă de o rudă bolnavă chiar înainte să plece din Londra. Dacă Betsy se descurca bine, putea să-și păstreze poziția.

O oră mai târziu, Caroline era gata pentru prima ei cină la Wildehaven. Rochia de culoarea piersicii era foarte drăguță, iar Betsy îi aranjase părul într-o coafură perfectă. Aproape tot părul lui Caroline era prins într-un coc răsucit pe ceafă, iar peste urechi și în față îi mai rămăseseră câteva şuvițe rebele. Bobocii micuți de trandafir pe care îi adusese Betsy din grădină fuseseră prinși cu grijă în coc și se potriveau perfect cu rochia ei. Singura bijuterie pe care o purta era un șirag simplu, de perle.

Betsy era mândră de munca ei, și pe bună dreptate.

- Ah, domnișoară, arăți tare drăguț. Ne bucurăm cu toții că stăpânul se va căsători cu tine.

- Vă bucurați că se căsătorește sau că se căsătorește cu mine? Întrebă curioasă Caroline.

- Că se căsătorește, ca să fiu sinceră. Dar cine te va cunoaște se va bucura că ești dumneata. Arăți ca o prințesă din povești, spuse camerista.

„Și mai e și amabilă, o să le spun și celorlalți.“

Cineva bătu la ușă, apoi Jessica își făcu apariția. Betsy rămase cu gura căscată. Caroline arăta ca o prințesă, dar Jessica arăta magnific, iar frumusețea ei nu se putea compara cu nimic.

Era îmbrăcată în culoarea ei favorită, verde smarald, iar ochii îi străluceau. Rochia era suficient de simplă pentru o cină la țară, dar fusese croită cu pricepere și avea un decolteu adânc, perfect pentru silueta ei superbă. Colierul verde de jad pe care îl purta nu era foarte valoros, dar fusese meșteșugit cu artă și se potrivea perfect cu ochii ei.

- Jessica, uneori mă gândesc că rolul tău este să-mi amintești că nu voi fi niciodată cea mai frumoasă, zise Caroline și râse. Betsy, fă cunoștință cu mătușa mea, doamna Sterling.

Jessica îi zâmbi cameristei.

- Dacă tu ai aranjat-o pe Caroline, pot să sper că mă vei ajuta și pe mine în viitor?

- Desigur, doamnă! răspuse imediat camerista.

Nici nu-i venea să creadă cât de norocoasă era. Azi-dimineață lustruia argintărie, visând să devină camerista unei doamne; iar acum două femei atât de frumoase îi făceau complimente și o rugau să le ajute. Caroline și Jessica ieșiră, iar Betsy rămase în urmă, oftând fericită.

Valetul, Burke, le conduse din capătul scărilor, anunțând:

- Obiceiul casei este să ne strângem în salonul cel mic înainte de cină. Veniți cu mine, vă rog.

Din moment ce în salonul cel mic ar fi încăput lejer două sau trei duzini de oaspeți, Caroline era mulțumită că nu trecuseră în salonul principal. Burke îi oferi fiecăreia câte un pahar cu o băutură dulce și se retrase. În timp ce Jessica examina o colecție de miniaturi chinezești, Caroline merse la fereastră și admiră gazonul ca de catifea care strălucea în ultimele raze ale soarelui.

Încercă să-și imagineze copiii ei și ai lui Jason jucându-se în iarbă, dar nu reuși. Gazonul arăta de parcă nimeni nu trecuse vreodată pe-acolo. Grădinarul ar fi făcut un atac să vadă pe cineva călcând pe gazon. Lui Caroline îi era și mai greu să-și imagineze copiii. Lady Hanscombe îi ținuse o predică brutal de sinceră despre Îndatoririle Unei Femei față de Soțul Ei. Caroline știa în general despre ce era vorba, dar fusese la un pas să moară de rușine ascultându-și mama vitregă.

- Vă rog să mă iertați pentru întârziere, se auzi o voce groasă din spate.

Caroline tresări atât de violent, că vărsă puțină băutură din pahar. Se întoarse spre logodnicul ei, înroșindu-se de parcă Jason i-ar fi putut citi gândurile. „S-a ales praful de intenția mea de a fi o doamnă grațioasă”, se gândi ea tristă. Era foarte greu să-l privească în ochi atâta timp cât se gândea încă la Îndatoririle Unei Femei.

- Tocmai admiram gazonul, lordul meu, bâigui Caroline.

Chipul cel diabolic și întunecat trăda faptul că lordul își dăduse seama de minciună, dar cu toate acestea Jason răspuse:

- Se spune că parcurile noastre sunt printre cele mai frumoase din Anglia. Dacă nu ești prea obosită după cină, poate ieșim la o plimbare prin grădină.

- Mi-ar face mare plăcere, răspunse Caroline, propunându-și să fie obosită mai târziu.

Nu era gata încă să rămână singură cu logodnicul ei, cu atât mai puțin în grădină. Poate săptămâna viitoare...

Jason îi aruncă o privire Jessicăi; orice bărbat ar fi fost impresionat de felul în care arăta, dar baronul strânse doar din buze. Jessica înclină din cap într-un salut rece, apoi trecură în sufragerie.

Mâncarea de la cină fusese gătită admirabil, dar nimeni nu spuse nimic. Erau doar trei persoane la masă, așa că sufrageria părea imensă. Nimeni nu părea dispus să deschidă conversația. La jumătatea felului al doilea, Jason anunță:

- Mă tem că va trebui să vă părăsesc pentru câteva zile. Vătaful meu mi-a spus că a apărut o problemă la proprietatea mea din Suffolk de care trebuie să mă ocup personal. Voi sta cu voi și mâine, dar trebuie să plec poimâine-dimineată. Se poate să lipsesc o săptămână. Jason se opri, nemulțumit că expresia lui Caroline părea mai degrabă ușurată decât tristă. Vă rog să vă simțiți ca acasă. Servitorii vor fi la dispoziția voastră. Doamnă Sterling, poate vei dori să-ți alegi un cal de călărie. Din câte țin minte, erai o călăreață bună.

Jessica îi aruncă o privire curioasă, dar îi răspunse calm:

- Cu mare plăcere. Fără îndoială te pricepi la cai.

Jason o privi în ochi pentru prima oară, întrebându-se dacă era o momeală. Toată lumea din înalta societate era de acord că Lord Radford era cel mai priceput crescător de cai. Chiar dacă nu-i cunoștea reputația, nu se putea să nu-și amintească... Dar în privirea inocentă care se aținti asupra lui nu se citea decât o politețe de complezență.

- Am invitat și câțiva oaspeți să ne țină companie. Caroline, îl știi deja pe George Fitzwilliam. Iar mătușa mea, Honoria, vrea să te cunoască.

Jessica scoase un sunet slab.

- O cunoști? întrebă Jason, ridicând puțin din sprâncene.

- Foarte bine chiar, răspuse sec Jessica. Dacă vorbești despre Lady Edgeware, am întâlnit-o când mi-am făcut debutul. Cred că m-a urât mai mult ca toate celelalte femei din Londra.

Acum era rândul lui Jason să-și pună o mască de politețe rece.

- Fără îndoială va fi fericită să vadă că ai devenit o doamnă cum se cuvine, spuse el.

Jessica scrâșni din dinți, spre satisfacția lui. Fata de care își amintea n-ar fi acceptat în ruptul capului o asemenea insultă, dar doamna de la masă refuză să primească momeala.

- Respectabilitatea nu e ceva eminent de dezgustător, Lord Radford, răspuse ea. Dimpotrivă, atunci când e folosită moderat, face viața mult mai savuroasă. E un contrast plăcut.

Caroline urmărea nesigură convorbirea și le simțea lupta, dar nu înțelegea ce se întâmpla.

- Oaspeții vor sosi înainte să te întorci, lordul meu? întrebă ea.

- Nu cred. Dar, dacă se întâmplă așa, Burke se va ocupa de toate aranjamentele. Iartă-mă, te rog. Știu că nu e frumos din partea mea să te las singură așa curând.

Cina se termină în scurt timp, iar Caroline se prefăcu obosită. Jessica se retrase împreună cu nepoata ei.

Jason rămase la masă, bându-și vinul în tăcere și întrebându-se în ce Dumnezeu se băgase.

În dimineața următoare, lui Caroline și Jessicai li se făcu turul casei, după cum li se promisese. Porniră imediat după micul dejun; Jessica se întrebă dacă nu era mai bine să refuze, dar se hotărî să-și cunoască împrejurimile înainte să se rătăcească. Deși doamna Burke însoțea grupul, turul era ghidat de Jason, care se lăsă cu totul pierdut în istoria și-n anecdotele conacului Wildehaven.

- Înainte, întreaga zonă era o rezervație de vânătoare a regelui. Henry al II-lea a împărțit-o în două proprietăți și le-a făcut cadou favoriților lui. Wildehaven și proprietatea vecină, Wargrave Park, sunt rezultatele. Ambele proprietăți s-au mărit ori s-au micșorat, după cum le-a fost soarta familiilor, dar cele două conace sunt cam la un kilometru jumătate depărtare și au o istorie comună.

Jason făcu o pauză, mulțumit să constate că era urmărit și ascultat cu interes.

- Dar e neobișnuit ca două conace să fie construite atât de aproape, nu-i așa? întrebă Caroline.

- Într-adevăr, confirmă Jason. Nici una din cele două clădiri nu e chiar în mijlocul parcului. În trecut, cele două familii erau aliate pe mai multe fronturi. Dar generația de acum e diferită. Bătrânul conte de Wargrave era antisocial și conservator. Era limpede că nu-i plăceau schimbările pe care le-am făcut. Considera chiar că Wildehaven e prea modernă și deci prea frivolă. Cred că era doar gelos; Wargrave Park e o vizuină pe jumătate prăbușită. Nu mai locuiește nimeni acolo acum, în afară de câțiva servitori.

- Cât de veche e casa asta? întrebă Jessica, învinsă de curiozitate.

- A fost construită acum o sută de ani pe locul unei case mai vechi care a ars. Se spune că stră-stră-străbunicul meu i-a dat foc fiindcă îl trăgea mereu curentul. Clădirea de acum a fost proiectată de Nicholas Hawksmoor și este considerată cea mai frumoasă operă a lui.

Wildehaven era, într-adevăr, o clădire magnifică. Tavanele înalte erau sculptate de mână în stil italian, iar în fiecare cameră se găsea cel puțin un șemineu de marmură. Proporțiile erau desăvârșite, iar mobila fusese aleasă cu grijă și cu gust.

Pe Caroline o interesa foarte mult galeria cu portrete. Pe măsură ce Jason își prezenta strămoșii, Caroline îl compara cu fiecare tablou. La un moment dat, Jason îi prinse privirea și zâmbi amuzat.

- Ai dreptate, toată lumea seamănă în familie.

Sprâncenele încruntate păreau să fie trăsătura distinctivă a clanului. Rupert Kincaid, cel de-al șaselea baron, părea furios pe Războiul celor Două Roze. Rupert al II-lea, stră-strănepotul lui, părea la fel de nemulțumit că trebuia să plătească prea mult pentru vizita Reginei Elisabeta a II-a la conac. Un alt baron, care trăise în timpul Războiului Civil, își privea descendenții cu o grimasă. Fie familia era mereu furioasă, fie Jessica avea dreptate și Jason n-avea nimic cu ea personal.

- Cred că sprâncenele ni se trag de la acest domn, Sir Ralph Kincaid. Lui i-a fost dăruită prima casă, pare-se fiindcă i-a făcut anumite servicii regelui Henry al II-lea. Familia îi spunea Ralph Negustorul. Se zice că i-a prezentat-o pe Fair Rosamund lui Henry.

Caroline și Jessica priviră cu interes micul portret.

- Mă simt de parcă istoria prinde viață în fața ochilor mei, spuse plină de admirație Jessica. Ralph era chiar așa rău?

- La cum arăta, cum altfel ar fi putut fi?

Caroline compară chipul lui Ralph cu cel al lui Jason, apoi spuse:

- Dar semănați leit.

- Asta spuneam și eu.

Amândouă femeile izbucniră în râs. Caroline începea să descopere simțul umorului care se ascundea dincolo de privirea cinică a lui Radford. Felul în care baronul se purta în propria casă o făcea să-și imagineze totuși un viitor alături de el.

Speculațiile lui Caroline se topiră imediat ce pătrunse în camera următoare.

- Dumnezeule! spuse ea. Credeam că așa ceva poți vedea numai în castelele din Scoția.

Era o sală autentică de arme cu săbii prinse pe pereți, cu sulite, buzdugane și halebarde, vitrine cu arme de foc de pe vremea când puștile se încărcău pe țevă și cu armuri întregi.

Jason privi în jur și spuse:

- Vechiul Wildehaven era un castel. Armele au supraviețuit incendiului, iar strămoșul meu a decis

să le păstreze așa cum se cuvine. Acum folosesc încăpe-rea asta ca să-mi țin armele și să exersez cu spada.

Conacul mai avea o surpriză, dar era una care fusese trecută cu vederea. Ajunseseră la sfârșitul turului, iar Caroline știa că trebuia să spună ce se cuvenea.

- Lordul meu... Jason, Wildehaven este cel mai splendid conac pe care l-am văzut vreodată. Se vede că e un loc pe care îl iubești. Dar... Ezită, apoi continuă hotărâtă: Lipsește ceva.

- Ah?

Era uimitor cât de repede sprâncenele lui Jason se încruntau.

- Nu există nici o cameră de muzică. N-am văzut nicăieri vreun pian sau vreun alt instrument.

Jason rămase încruntat, dar acum părea mai degrabă gânditor decât periculos.

- Ai dreptate. E o omisiune tristă, dar niciodată n-am fost o familie prea muzicală. După moartea mamei mele, pianul ei i-a fost dat fiicei vicarului. Nimănui nu i-a fost dor de el, așa că n-am mai cumpărat altul. Voi fi bucuros să-ți dăruiesc orice instrument dorești. Scrie-mi numele meșteșugarului și ce fel de pian preferi. Îmi pare rău că n-ai găsit ce căutai în casa mea.

- Ah, nu, n-am vrut să sune ca o critică, spuse repede Caroline.

Faptul că Jason fusese de acord atât de repede o uimea. Caroline se obișnuise să nu ceară nimic fiindcă până acum dorințele ei nu fuseseră luate prea des în considerare.

Jason nu terminase de vorbit.

- Va fi nevoie de câteva săptămâni până când instrumentul va ajunge aici. Dacă vrei, poți exersa la Wargrave Park. Bătrâna contesă era o fire muzicală și avea un pian destul de bun. Dacă mergem acolo, te voi prezenta lui Somers, valetul. Va fi bucuros să te ajute.

- Ar fi minunat! exclamă Caroline și zâmbi radios. Ești așa drăguț!

Logodnicul ei părea uimit. Era pentru prima oară când Caroline se arăta atât de entuziasmată și de bucuroasă față de el, și îi plăcea asta.

capitolul 8

La prima vedere, casa părintească nu-i impuse respect lui Richard Davenport și nici nu-l făcu să se simtă ca și cum ar fi ajuns acasă, ci doar îl amuză.

Josiah Chelmsford oprise trăsura la porțile de la intrarea în Wargrave Park și îl invitase pe căpitan să coboare și să-și vadă moștenirea. Richard o făcuse bucuros. Piciorul rănit îl durea după lunga călătorie într-un spațiu atât de îngust. Avea nevoie de câțiva pași.

Cei doi petrecuseră noaptea dinainte lângă Witney în loc să călătorească. Pe măsură ce se apropiau de destinație, Richard începea să aibă îndoieli. Nu se așteptase să vadă o clădire atât de excentrică, dar acum Wargrave Park se întrezărea deja în depărtare, scăldată în lumina soarelui de după-amiază.

Zâmbind cu jumătate de gură, căpitanul spuse:

- Arată de parcă un comitet a tot lucrat la amenajarea ei vreme de cinci sute de ani.

- Într-adevăr, răspunse Chelmsford, și el amuzat. Cea mai veche parte a conacului datează din secolul al XIII-lea. Nici un Davenport n-a vrut să dărâme nimic, așa că fiecare a adăugat ceva în schimb.

Rezultatul era, cu siguranță, ceva unic. Partea centrală a clădirii gigantice era construită în stil elisabetan, cu ferestre despicate la jumătate de stâlpi sculptați și cu coșuri răsucite de cărămidă. Holul era medieval și se prelungea spre aripa din stânga, iar aripa din dreapta era ceva mai modernă. Cineva se lăsase ademenit de turnuri; de la depărtare, era imposibil de ghicit dacă erau autentice sau fuseseră aplicate mai recent. O construcție asemănătoare cu un templu grecesc se ivea din pădurea din dreapta.

Singurul avantaj pe care-l avea Wargrave Park era că fusese construit în întregime din materiale adunate din împrejurimi. Piatra gri-aurie de Costwold armoniza formele arhitecturale diferite. Conacul arăta de parcă ar fi crescut chiar din dealurile din jur. Deși nu era impunător, părea totuși fermecător.

Cei doi se întoarseră la trăsură și în curând opriră în fața ușii de la intrare. Richard studie fațada asimetrică și se întrebă din nou de ce tatăl lui renunțase cu totul la trecut. Deși duelurile nu erau permise de legea britanică, de regulă, consecințele erau repede uitate – câteva luni peste hotare ar fi fost de-ajuns. Ce îl făcuse pe Julius să plece pentru totdeauna la o vârstă chiar mai tânără decât cea a lui Richard de acum? Nu avusese mai mult de douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani. Îl întrebase și pe Josiah cu o zi în urmă, dar nu primise decât o ridicare din umeri drept răspuns.

– Nu știi nici eu toată povestea. A fost un scandal foarte mare. Majoritatea detaliilor au fost trecute sub tăcere, iar zvonurile pe care le-am auzit sunt prea sinistre ca să le repet. Tatăl tău și-a omorât adversarul în luptă dreaptă, din câte am înțeles, dar Barford avea rude sus-puse care l-au acuzat de crimă. Julius a venit să mă vadă în noaptea duelului, spunând că mama ta e în trăsură și că vor să părăsească Anglia pentru totdeauna. M-a împuternicit să-i lichidez toate proprietățile și mi-a spus să trimit banii unui bancher din Paris. Avocatul se încruntase și continuase: Bunicul tău era un om impunător, și Julius nu voia să se lase dominat. Poate că nu avea cum să fie cu adevărat liber decât peste hotare. Dar mi se pare interesant că te-a crescut în spiritul britanic deși ai trăit atâția ani departe de țara ta.

– Au făcut-o intenționat, încuviințase Richard. N-am stat niciodată într-un singur loc suficient de mult cât să mă identific cu acea țară pe de-a-ntregul. Când am fost suficient de mare pentru a mă înscrie la școală, ne-am mutat la Belfast ca să pot învăța în engleză. Apoi am fost trimis la Oxford. Dar nici mama, nici tata nu voiau să se întoarcă în Anglia, chiar dacă le-ar fi fost mai comod. Presupun că nu voi afla niciodată întreaga lor poveste.

– Din câte îmi spui, au trăit o viață fericită. Puțini sunt atât de norocoși.

Privind Wargrave Park, Richard încercă să-și imagineze tatăl în copilărie. Nu reuși. Ca mulți alți copii, își văzuse părinții ca pe o lege a naturii, dintotdeauna adulți și înțelepți. Când crescuse, își dăduse seama

că mica lor familie era ceva neobișnuit atât ca formă, cât și din pricina faptului că se mutau mereu din loc în loc. Își aparținuseră unul celuilalt și atât.

Oare cum avea să se simtă fiind proprietarul unui ținut atât de întins și având sute de oameni care să depindă de el? În armată, obiectivele erau simple: înfrânge inamicul când trebuie și supraviețuiește cât mai confortabil în rest. Aici, problemele erau mai vagi, iar cerințele – mai complexe.

– Haide înăuntru să faci cunoștință cu servitorii, spuse avocatul.

În următoarea jumătate de oră, Richard îi întâlnește pe Somers, valetul demn și impasibil, și pe Hain, agentul bătrânului conte. Chelmsford îl prezintă drept căpitanul Richard Dalton, spunându-le că Richard venise să facă inventarul proprietății și trebuia tratat cu toată politețea. Servitorii fură instruiți să-i spună căpitanului orice dorea să știe. Amândoi îl privesc solemn și spuseră că se bucurau de cunoștință. După câteva minute de platitudini, Josiah zise:

– Trebuie să vorbesc ceva cu Somers și cu Hain, dar poți să explorezi proprietatea de unul singur. O să te caut când termin.

Richard încuviință și plecă. După ce ușa se închise în urma lui, avocatul îi privi sever pe Somers și pe Hain. Ambii își petrecuseră întreaga viață pe proprietatea familiei Davenport și erau exact genul de servitori în privința cărora Richard își făcuse probleme.

– Dacă aveți vreo speculație în ceea ce-l privește pe căpitanul Dalton, păstrați-le pentru voi. Ați înțeles? întrebă Chelmsford.

Somers ridică o sprânceană cu expresia unui bărbat care nu s-ar fi înjosit să stea la bîrfă cu servitorii de rând. Joseph Hain era ceva mai puțin discret și spuse:

– Nu vom divulga nimic. Dar fie mă înșală privirea, fie Wargrave are o speranță.

– Sar putea – dacă nu-l speriem prea tare. Sunt sigur că vă veți strădui să-l faceți pe căpitan să se simtă cât mai comod.

Cei doi încuviințară; tocmai făcuseră un pact al tăcerii.

Richard se simțea bine explorând; casa nu urmărea un plan anume, dar era plină de unghere interesante. Avea chiar și o sală de banchet medievală, cu un proțap imens deasupra unei gropi pentru foc și o lojă pentru muzicanți, care fusese construită mai târziu. Încăperea părea potrivită pentru dans și distracție, deși nu era chiar o sală modernă de bal. Mobila din toată casa era acoperită cu un material subțire, dar în secțiunea elisabetană lambriurile de lemn erau sculptate magnific, la fel ca scările. Servitorii făcuseră tot posibilul să păstreze curățenia, deși în aer se simțea miros de stătut.

Odată ajuns în aripa modernă, Richard auzi un firicel de muzică. La început crezu că i se pare, dar sunetul deveni mai puternic, conducându-l la o ușă groasă de stejar în colțul din spate al clădirii. Căpitanul deschise ușa și se opri fermecat.

Întâi se gândi că descoperise un înger. Dar fata nu avea aripi, iar îngerii nu aveau probabil nevoie de partituri. Cântăreața era așezată pe bancă în fața geamului, luminată din spate de razele de soare, iar părul îi părea cuprins de flăcări. Câteva șuvițe cărlionțate îi încadrau chipul delicat, aplecat deasupra unei harpe celtice.

Richard știa melodia, dar nu o mai auzise niciodată cântată cu asemenea pasiune și virtuozitate. Văzând-o cuprinsă de fervoarea muzicii, și-o închipui ca pe o preoteasă păgână cântându-le zeilor pe un munte luminat de lună. Notele clare, ca de clopoței, dansau în aer, născând ecouri care se pierdeau înapoi în timp, spre vechii celți.

Uitase sunetul bucuriei. Când văzuse ultima oară pe cineva să cânte cu o asemenea pasiune? În ultimele luni nu avusese parte decât de durere și de o hotărâre stoică. Sărbătoarea muzicală la care asista acum îi făcea sângele să-i cânte în vene. Lumea se năștea din nou în sunet și culoare - firicele de praf sclipind suspendate în lumina soarelui, lambriuri strălucitoare de lemn și ființa

radiantă din fața lui, a cărei imagine nu avea să o uite niciodată. Voia să râdă în gura mare, fiindcă își amintise cum era să trăiești cu adevărat.

Muzica se încheie într-un șuvoi de note aurite, lăsând în urmă o tăcere bogată. Richard se simți atras irezistibil spre ea, iar fata își ridică privirea fără să pară deloc stânjenită.

- Tu erai, nu-i așa? întrebă ea cu o voce pură, muzicală, ca un cântec de harpă.

- Scuză-mă, dar ce vrei să spui? Sau vrei să mă întrebi „ce am fost“?

Fata chicoti încântător.

- Nu prea a avut logică, nu-i așa? Credeam că mi-am imaginat un fluieraș care cânta în armonie cu harpa mea. Se potrivea perfect cu tema principală, așa că nu credeam că e real. Fluierai cumva?

Richard zâmbi și el.

- Mă tem că da, probabil. Fluieratul e păcatul meu - de multe ori nu-mi dau seama că o fac. Prietenii mei m-au amenințat că o să arunce cu pantofii după mine ca după pisici.

- Dar fluieri atât de bine, replică serioasă fata. Știi melodia, nu-i așa?

- Da, e scrisă de Turlough O'Carolan, încuviință Richard.

- Ah, ai auzit de el? Eu nu. Cine era?

- Era un compozitor foarte talentat care a trăit în Irlanda acum o sută de ani. Compunea în stilul tradițional irlandez, dar cu elemente italiene. E păcat că nu e prea cunoscut în afara țării lui. Dar cum ai învățat în Anglia să cânti la harpa celtică așa bine?

Caroline părea încântată de compliment. Răspunse:

- Am găsit partiturile în cutie și am dat și peste câteva însemnări legate de felul în care un cântăreț irlandez ar improviza. Am învățat melodia toată ziua. Am cântat-o bine?

- N-am mai auzit pe nimeni care să o cânte așa bine, răspunse Richard, privind-o fix preț de o clipă. Ce este locul ăsta?

- Pentru mine e raiul, mărturisi fata, dar probabil ar fi mai corect să spun că e cea mai desăvârșită cameră pentru muzică.

Richard își stăpâni un chicot și se întoarse să privească în jur. Desigur, locul unui înger nu putea fi decât în rai.

De partea cealaltă a ferestrelor era un dulap construit la comandă, înăuntru cărui erau expuse tot felul de instrumente cu coarde și instrumente de suflat. La stânga erau rafturi pline de cutii verticale, de forma unor volume groase. Scoase una la întâmplare și citi eticheta: Johann Christian Bach, *Muzică pentru coarde și orchestră de cameră*. Urma o listă de piese individuale, iar înăuntru erau partiturile descrise. Privind mai departe, Richard observă că avea în față o adevărată bibliotecă muzicală, ordonată după titlu, instrument, compozitor și dată.

Fata, care îl urmărise, întrebă nerăbdătoare:

- Nu-i așa că e incredibil? N-am mai văzut niciodată atâta muzică la un loc. Mi se spune că bătrâna contesă era o cântăreață desăvârșită; ea a strâns toate instrumentele pe care le vezi și toate partiturile. Cred că este munca ei de-o viață. Instrumentele sunt de o calitate desăvârșită, iar compozițiile sunt minunate. De unii compozitori nu am auzit niciodată, dar toate piesele pe care le-am încercat sunt mai mult decât valoroase.

Richard privi în jur. Tavanul înalt îi dădea un aer de bibliotecă, și era destul spațiu în jur pentru mai multe instrumente statice. O platformă ridicată din celălalt capăt al camerei părea să fi fost construită pentru concerte.

- Văd două dulcimere, o harpă, un pian mecanic și un pian obișnuit. Singurul lucru care mai lipsește e o orgă cu țevi.

- Asta-i o scăpare nefericită, zise fata râzând, dar mi s-a spus că bătrâna contesă a dispus să se construiască o orgă în biserica din parohie. Poate contele n-a vrut să-i cadă tencuiala tavanului în cap.

- Cât de urât din partea lui.

- Poate că bietul conte nu aprecia asemenea finețuri, spuse Caroline amabilă.

Richard privea pianul cu o expresie plină de dor.

- N-am mai atins un pian de peste un an, spuse el. Apoi șchiopătă și se așeză pe bancheta lungă, cântând câteva game. E bine acordat. Păcat că n-am mai exersat de mult.

Începu să cânte o sonată de Mozart, uitând că nu era singur. Deși spunea că nu mai cântase de multă vreme, se descurca totuși remarcabil chiar dacă mai cânta și note false. Era limpede că avea talent și cânta din suflet.

Caroline ascultă câteva minute, impresionată, apoi merse la pian și se așeză pe bancă lângă Richard. Începu să improvizeze cu mâna dreaptă, iar melodia ei se împleti cu sonata. Richard îi acceptă prezența fără să rateze vreo clapă, și continuară să cânte într-o armonie perfectă.

După ce terminară piesa, Richard se întoarse să o privească.

- Mulțumesc, spuse el. Nu-mi amintesc să mă fi simțit așa bine vreodată.

Stătură câteva clipe în liniște, apoi Caroline răspunse cu răsuflarea întretăiată:

- Mai știi vreo sonată de Mozart?

Richard se întoarse spre claviatură fără nici un cuvânt și începu din nou să cânte.

Caroline i se alătură, simțindu-se ciudat de veselă. Când Richard o privi cu ochii lui căprui și plini de căldură, Caroline își dădu brusc seama că erau cât pe ce să se atingă. Simțea cum trupul lui Richard radia o putere calmă, maiestuoasă, care o neliniștea - dar nu în același fel în care Jason o făcea să se simtă temătoare. În sufletul lui Richard nu simțea pic de furie, ci doar o blândețe profundă. Se cutremură puțin, apoi se lăsă purtată de sunetul muzicii.

Richard nu respecta tempoul întru totul, dar Caroline cânta de parcă i-ar fi citit gândurile, urmându-l fără efort. Cântară împreună într-o armonie perfectă aproape o jumătate de oră, alegând melodiile pe rând,

lăsându-l pe celălalt să recunoască tema și să improvizeze pe baza ei.

Așa îi găsi Josiah Chelmsford. Avocatul rămase la ușă câteva minute, bucurându-se de spectacol. Nu știuse că Richard era atât de talentat, dar nu era de mirare – în familia băiatului fuseseră destui muzicanți până acum. Deși nu voia să îi întrerupă, Josiah interveni totuși după o sonată de Mozart:

– Mi-ați făcut o mare bucurie. Mă prezinți tovarășei tale, căpitane Dalton?

Cei doi tineri se priviră surprinși, apoi izbucniră în râs.

– Îmi pare rău, domnule, dar habar n-am cine este. Încă nu am ajuns să ne cunoaștem. Dați-mi voie să mă prezint: sunt Richard Dalton și am venit aici ca să fac inventarul proprietății pentru domnul Chelmsford. Locuiți aici? Mi s-a spus că sunt câțiva servitori la conac.

Deși, la cum era îmbrăcată, era limpede că fata nu era o servitoare.

Caroline îl privi timidă, acum că nu mai erau singuri.

– Mă numesc Caroline Hanscombe, spuse ea. Locuiesc alături și... mi s-a permis să exersez aici.

Chelmsford o privi drăgăstos.

– Caroline Hanscombe – logodnica lui Lord Radford. Am văzut anunțul în ziare. Încântat de cunoștință. Radford e foarte respectat aici.

Richard o văzu pe Caroline coborându-și privirea și retrăgându-se în sine.

– Da, lordul a fost generos cu mine, spuse ea. Sunt foarte norocoasă.

Avocatul observă cu interes cum Richard reveni și el la masca impasibilă pe care o purta de obicei. Fata asta era foarte drăguță. Păcat că era logodită; nu-l mai văzuse niciodată pe căpitan atât de vesel. Dar era bine că înțelegea situația; Radford nu era genul de om care să-i permită altcuiva să ia ceva ce-i aparține.

După ce Josiah îl găsi pe Richard în camera pentru muzică, avocatul se hotărî să profite de vremea frumoasă

și să-i arate o parte din proprietate. Drumul spre grajduri scoase din nou la iveală starea deplorabilă în care ajunsese Wargrave Park. Era limpede că proprietatea fusese prost administrată și, cel mai probabil, ducea lipsă de fonduri.

Căpitanul nu comentă nimic, dar Chelmsford se scuză totuși:

- Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a îndrepta situația, dar proprietatea nu aduce suficienți bani cât să facem toate lucrările în doar o jumătate de an.

Ajunseseră deja la grajdul principal. Majoritatea boxelor erau goale, dar în grajd mai erau totuși șase sau opt cai buni de călărit. Nu se vedea nici un grăjdar, așa că Richard luă el însuși o șa.

- O să fie interesant, spuse el. N-am mai călărit de un an de zile.

Avocatul privi o clipă piciorul beteag, rușinat că uitase. Deși Richard era hotărât să-și ignore handicapul, tot ar fi avut probleme să-și strunească armăsarul.

- Crezi că te descurci? întrebă Chelmsford, deși nu voia să aducă vorba despre asta.

- O să vedem imediat.

Chelmsford îl privi alarmat pe căpitan îndreptându-se spre calul cel mai mare și mai neastâmpărat, o bestie cu ochi răi și cu numele sinistru de Nebunul Iadului, după cum scria pe o plăcuță de deasupra boxei lui.

- Dacă tot a trecut așa multă vreme, poate ți-ar plăcea un cal mai liniștit? întrebă avocatul cu o urmă de disperare în glas.

- Nu vreau să-mi fie prea ușor.

Chelmsford văzu licărul de neastâmpăr din privirea căpitanului și se resemnă cu inevitabilul. Puse și el șaua pe o iapă care părea mai docilă, pe nume Daisy. Francezii nu reușiseră să-l omoare pe Richard în șapte ani de război, așa că un simplu cal n-avea nici o șansă.

Richard se urcă în șa, apoi se întoarse și îl văzu pe Richard nas în nas cu calul, vorbindu-i.

- Ce faci? întrebă avocatul.

- Îl rog să-i fie milă de un soldat rănit.

- În spaniolă?

- Cailor le place, din câte am văzut.

După o asemenea afirmație ce nu admitea replică, Richard se ridică în șa. Nebunul Iadului se agită un pic, dar nu așa violent cum te-ai fi așteptat având în vedere numele lui și felul în care arăta. Avocatul rămase cu gura căscată, iar Richard spuse vesel:

- Ce voiai să-mi arăți?

Josiah clătină din cap, amintindu-și încă o dată să nu-l subestimeze niciodată pe Richard Davenport.

Trei ore mai târziu, ajunseră la un deal de pe care se putea vedea sătucul pitoresc Wargrave. Era la vreun kilometru și jumătate depărtare de conac, iar căsuțele din piatră cenușie erau răsfirate pe malurile unui râu îngust.

Richard fu surprins de cât de mare era proprietatea; una era să audă de ea în Londra, alta era să o vadă el însuși. Pe lângă ferma conacului mai erau încă douăsprezece terenuri în arendă, cu oi și vite, plus mai multe feluri de recolte. Wargrave era o comunitate în toată regula, cu lăptari, spălătorese, notari, un fierar, o berărie, un porumbar, un lac de pescuit și toate celelalte lucruri necesare.

Multe clădiri erau fie închise, fie prea puțin folosite. În perioada de glorie, Wargrave Park fusese ca un stup de albine; acum semăna mai degrabă cu un oraș-fantomă.

Privind înspre sat, Richard întrebă:

- Toți cei de-acolo sunt arendași?

- Da, fiindcă toate casele lor țin de proprietate. Sătenii își câștigă traiul cu meseriile lor. Avem un fierar, desigur, și un pantofar, un brutar, un magazin cu tot felul de lucrușoare. Cam la fel ca-n alte sate.

- Ce cred sătenii despre familia Davenport?

Chelmsford își formulă răspunsul cu grijă:

- Nimeni nu mi-a spus nimic, dar am rămas cu impresia că sunt precauți și urmăresc cu atenție ce se întâmplă. Acum cincizeci de ani, majoritatea sătenilor lucrau pământul împreună. Apoi contele a semnat un decret prin care și-a îngrădit majoritatea terenurilor. Pentru multe familii, pământul rămas n-a fost de ajuns

pentru a supraviețui. Mulți s-au văzut nevoiți să-și vândă pământul contelui și să plece.

- Unde s-au dus?

Avocatul ridică din umeri.

- Unii la morile din Lancashire, alții la oraș, alții în colonii. Mă îndoiesc că există vreo persoană în sat care să n-aibă verișori în Canada sau în Statele Unite. Unul dintre motivele pentru care Julius se certa cu bătrânul conte era fix terenul îngrădit. Julius era dezgustat că oamenii se vedeau obligați să plece după ce strămoșii lor lucraseră terenurile respective vreme de sute de ani. Julius a făcut tot ce-a putut. Știu de cel puțin șase familii cărora le-a dat bani să emigreze, dar presupun că au fost mai multe.

Richard privi din nou satul, imaginându-și cât de furioși și de neajutorați se simțiseră oamenii izgoniți din casele lor.

- Da, tatăl meu ar fi făcut asta, spuse el. Din câte am citit în ziare, oamenii se luptă încă să-și recupereze terenurile pe proprietățile unde s-a întâmplat așa ceva.

- Dacă te interesează să te implici în reformele sociale, zise avocatul cu viclenie, vei avea mult mai multă putere în calitate de conte decât ca fost ofițer al armatei.

Richard se încruntă, așa că avocatul se hotărî să schimbe subiectul.

- Cred că majoritatea sătenilor speră ca Reginald Davenport să îi vândă Wargrave lui Lord Radford. Câteva familii au fost nevoite să plece și de la Wildehaven, dar lordul și-a da silința să limiteze astfel de situații. Și este considerat un proprietar înțelept. Și, bineînțeles, nu e nici străin.

- Cum adică „străin“?

- Cineva care s-a născut la mai mult de douăzeci și cinci de kilometri depărtare de aici, răspunse prompt Chelmsford.

- În cazul ăsta, cu greu aș putea fi considerat de pe această planetă, zise căpitanul amuzat.

- Posibil, dar oamenii de aici își amintesc de Julius cu drag. Te-ar susține.

- Haide să discutăm despre problemele de acum. La ce oră luăm cina? Călăritul mi-a făcut foame.

- Cina va fi servită când ajungem acasă.

Căpitanul își întoarse calul, și porniră înapoi spre grajduri. Își strunea armăsarul fără nici un efort, ceea ce îl ajută pe avocat să scape de grijile pe care și le făcuse în legătură cu abilitățile lui de a călări. Atâta timp cât Richard putea să stea de vorbă cu calul înainte să-l încalce, avea să fie în regulă.

capitolul 9

În dimineața următoare, Caroline scoase un căscat delicat, ca o pisică, ascunzându-și gura cu mâna, apoi sorbi un pic de cafea. Mătușa ei îi zâmbi cu veselia caracteristică celor care se trezeau în mod obișnuit de dimineață.

- Mi s-a părut că te-am auzit plimbându-te prin cameră azi-noapte. Compuneai ceva?

Nepoata ei înghiți cafeaua și răspunse:

- Am început să scriu o melodie nouă pentru harpă. Instrumentele de la Wargrave Park m-au inspirat. Nici nu știu când s-a făcut ora două dimineața.

- Dintotdeauna ai fost o pasăre de noapte, Caro. N-ai pic de energie acum, la ora nouă. Eu deja am călărit, am compus o scrisoare și am făcut baie. Ziua mea e pe jumătate gata! glumi Jessica.

Caroline o privi supărată.

- Dacă am locui împreună, singurul motiv care m-ar reține de la un act de violență matinală ar fi faptul că trupul nu mi-ar asculta comanda de a acționa cu repeziciune.

- Dacă Wellesley ar sări pe tine la primele raze de lumină, și tu te-ai trezi devreme, replică Jessica și chicoti. Și eu am simțit un ușor imbold la violență în dimineața asta, dar a fost prea rapid pentru mine.

Caroline merse la bufet, privi cu dezgust rinichii fierți și hotărî că era în stare să suporte un ou cu pâine prăjită.

- Poate ar fi mai bine să-l lași să se plimbe noaptea. Îmi imaginez că toți servitorii îl știu deja, așa că nimeni n-o să-i facă nimic.

- S-ar putea să încerc asta. Îmi place să călăresc de dimineață, dar, dacă mă culc târziu, plimbările nu trebuie să fie atât de matinale cum vrea pisoiașul ăsta. Mergi și astăzi la Wargrave Park?

Caroline se simțea încrezătoare că avea să reziste cu bine și-n acea zi. Auzind-o pe Jessica, zâmbi larg și spuse entuziasmată:

- Ah, da! E un loc așa minunat! De trei zile, de când Lord Radford a plecat, am început să studiez partiturile din bibliotecă. Sunt atât de multe! Iar instrumentele sunt extraordinare. Caroline făcu o pauză, apoi adăugă vinovată: Sau vrei să facem ceva astăzi? Mi-e rușine să recunosc că până acum nu m-am gândit la cum îți petreci tu zilele. Sper că nu te-ai plictisit prea tare.

- Chiar deloc, răspuse Jessica. M-am relaxat de minune, am răspuns la toate scrisorile de până acum și am terminat de croit o rochie. Și, desigur, am călărit foarte mult. Caii lui Lord Radford sunt superbi. Mi-a dat mână liberă la grajduri, așa că mi-am petrecut timpul explorându-i proprietatea. Jessica zâmbi ștrengărește și adăugă: Am cumpărat o bluză și o pereche de pantaloni de la unul dintre grăjdari și am călărit ca un bărbat - cel puțin dimineața.

Caroline clătină din cap, amuzată și resemnată în același timp.

- Ești incorigibilă, spuse ea. Mai rău ca mine.

- Vreau să ajung o bătrână excentrică. Presupun că șaua pentru călăritul lateral a fost inventată de un bărbat ca să descurajeze femeile. ăsta este felul meu de a protesta.

- N-am auzit niciodată că șaua pentru călăritul lateral te încetinește, dar tu bucură-te de libertatea de aici. Cred că de-asta îmi place și mie la țară. Erau prea multe reguli în Londra. Prea mulți critici. Și nu cred că trebuie să te străduiești prea mult să fii considerată excentrică, adăugă Caroline. Mai greu de crezut e partea cu „bătrână“.

- Cine așteaptă primește, spuse senină mătușa ei. Iar bătrânețea vine oricum. S-ar putea să trec și eu pe la Wargrave și să văd camera pentru muzică. Poate cântăm în duet.

- Ar fi foarte drăguț. O să-i spun valetului, Somers, că s-ar putea să treci și tu. Caroline își turnă încă o ceașcă de cafea, apoi spuse din senin: Avocatul care se ocupă de proprietate a venit în vizită ieri și a adus pe cineva care va sta o vreme la Wargrave Park. A venit să facă inventarul, cred.

Gândurile ei rătăciră o clipă. Căpitanul Dalton avea o voce minunată, joasă și bogată, ca o ceașcă de ciocolată caldă într-o noapte rece. Caroline era atrasă mai mult de voci decât de chipuri; poate de-asta Jason nu i se părea la fel de atrăgător pe cât îl găseau alte femei.

Vocea lui Jason nu era chiar neplăcută, dar ei îi părea prea răstită și o neliniște... Caroline se trezi din reverie auzind-o pe Jessica.

- Ah? Înseamnă că problema cu succesiunea se va rezolva în curând. Cred că vă va prinde bine să aveți un conte prin preajmă. Sper că moștenitorul și familia lui sunt oameni de treabă, fiindcă probabil îi veți vedea destul de des.

- Presupun că da, răspunse precaută Caroline. Apoi adăugă plină de speranță: Poate că noul conte e necăsătorit și se va îndrăgosti de tine. Am putea fi vecine.

- Un conte nu rămâne niciodată neînsurat. Doar dacă nu vrea să se căsătorească de la bun început. Sunt sigură că viitorul tău vecin e obișnuit cu metehnele lui și nu mi-ar plăcea să-i țin companie. Așa că nu cred, spuse mătușa ei.

- Ah, bine, dacă nu vrei să fii contesă..., spuse tristă Caroline.

- Dacă poți să-mi găsești un conte bătrân care să răposeze la câteva ore după nuntă, îți promit să mă mai gândesc la asta. Între timp, ce zici, luăm cina diseară la șapte?

- Este bine așa. Îl voi ruga pe valetul de la Wargrave să-mi amintească să plec la șase.

-Și spune-i să-ți mai amintească o dată la șase și un sfert, îi sugeră Jessica. Sunt sigură că, dacă îți spune o singură dată, vei uita imediat.

-Într-adevăr, admise Caroline. Nu vreau să-l fac pe bucătarul lui Lord Radford să plece fiindcă nu ajung la timp și nu-i apreciez meniul. Ar fi un punct de plecare cam de rău augur pentru viitorul meu.

-Cu siguranță. Un bucătar mulțumit e vital pentru o casă fericită, spuse mătușa ei, ridicându-se de la masă. Să ai o zi minunată. Poate ne vedem mai târziu la Wargrave.

Când porni spre Wargrave Park, Caroline se trezi-se deja și ardea de nerăbdare să ajungă. Drumul spre Wargrave trecea printre câteva pâlcuri de copaci întretăiate de pajiști și era plin de tot felul de păsări și animale mici. Văzuse deja cârțițe, iepuri, căprioare, veverițe roșcate și timide și chiar și un bursuc, deși bursucii ieșeau mai mult noaptea. În sinea ei începuse să compună o melodie care să se potrivească unei plimbări prin pădure: flaute pentru păsări, viori pentru vântul care fluiera printre crengi și prin iarbă.

În jurul ei se auzeau cântecele păsărilor, iar Caroline se lăsă distrasă. Încetini pasul; cărarea cotea ușor, apoi pătrundea într-o poiană. Caroline se opri la margine, uimită.

Căpitanul Dalton era așezat pe un trunchi căzut, iar în jurul lui era plin de păsări. Câteva îi mâncau chiar din palmă. Căpitanul fluiera un cântecel vesel, ca un tril de pasăre. Iar păsărilor le plăcea, fiindcă veneau tot mai multe. Caroline recunoscă pițigoi, ciocârlii, căneperi, chiar și un graur albăstrui care dansa în aer sub mâna lui. Richard avea în palmă un soi de semințe, iar în jurul lui erau împrăștiate și mai multe. Era o priveliște uimitoare, iar Caroline își ținu răsuflarea, temându-se să nu o tulbure.

Richard privi spre ea, dar continuă să fluiera. O cintează verde și un graur nou-venit se luară la harță; brusc, toate păsările își luară zborul în stol.

Caroline făcu un pas în față.

- Sper că n-a fost vina mea, spuse ea. Credeam că doar Sfântul Francisc putea să cheme păsările din copaci.

- Sper să nu-i spui nimănui, replică Richard și îi zâmbi cu amabilitate. Mi-ar dăuna la reputație asocierea cu un sfânt.

Caroline se așeză fără să mai aștepte vreo invitație. Richard părea complet relaxat, iar ochii lui căprui erau plini de căldură și de veselie.

- Ce le spuneai păsărilor? întrebă ea.

- Nu sunt sigur, recunosc Richard, dar cred că era ceva de genul: „Poftiți la cină”. Cred că le place.

- N-am mai auzit în viața mea un tril atât de frumos. De unde ai învățat să fluieri așa?

- Când eram copil, îmi plăcea întotdeauna să urmăresc păsările. Și, cum îmi plăcea și să fluiet, am ajuns să le imit. Am călătorit mult în tinerețe, așa că am învățat de la diverse specii. Știi că unele păsări au accente diferite în funcție de țara în care au crescut? Diferențele nu sunt la fel de pronunțate ca la oameni, dar totuși se pot remarca.

- Interesant! Să fi existat oare vreun Turn Babel al păsărilor cândva? sugerează Caroline.

- Poate, răspunse căpitanul, dar mă tem că nu pot să le întreb. Nu pot decât să le imit. Apoi privi în depărtare și adăugă gânditor: Nici nu știam că încă mai pot să fluiet așa. N-am mai încercat de când m-am înrolat în armată, acum opt ani.

Caroline nu zise nimic.

- În plus, adăugă căpitanul, dacă aș fi chemat păsările în Spania, riscam să le condamnez la un sfârșit prematur în tigaie când trenurile noastre cu provizii întârziiau. Nu cred că aș fi putut mânca o pasăre cu care tocmai conversasem. De fapt, nu cred că aș fi putut mânca nici o pasăre.

- Ce gând groaznic, căpitane! Caroline se înfioră. Și totuși, dacă ți-ar fi mult prea foame...

- Niciodată nu mi-a fost chiar atât de foame, spuse ferm Richard. Și aș prefera să nu-mi spui „căpitane”. Știu că titlul din armată va rămâne cu mine pentru tot restul vieții, dar nu mai sunt un militar și nu vreau

să mai dau ordine cuiva niciodată. De fapt, continuă el, întorcându-și privirea caldă spre Caroline, aș prefera să-mi spui Richard.

Caroline uitase că se cunoscuseră abia ziua trecută; Richard îi părea la fel de familiar ca propriul ei chip.

- Atunci spune-mi Caroline, replică ea timidă.

Momentul se prelungi, dar era prea intim ca să dureze mai mult de câteva clipe. Richard se ridică și îi întinse mâna ca să o ajute, apoi luă cutia cu lăuta din brațele ei.

- Te conduc la Wargrave? Probabil domnul Chelmsford mă caută. Vrea să-mi vorbească despre finanțele proprietății în dimineața asta.

- Ai timp să treci și prin camera pentru muzică? Întrebă Caroline.

- Îmi voi face timp după-amiază, îi promise el.

Merseră spre conac într-o tăcere amicală. Caroline se bucura să-l vadă potrivit și pașii după ai ei. Când mergea alături de Jason, se simțea uneori ca un copil mic care se plimbă cu un părinte. Politețea blândă a lui Richard o înduioșa. Desigur, Caroline s-ar fi putut ridica și singură, la fel cum și-ar fi putut duce și lăuta, însă tot se bucura de atențiile lui.

Se despărțiră în holul de la intrare; Richard plecă să-l găsească pe avocat, iar Caroline porni spre camera pentru muzică. Avu nevoie de mai mult timp decât de obicei ca să hotărască ce voia să facă. Să cânte la pian? Sau la harpă? Sau poate să caute un compozitor necunoscut în bibliotecă?

În cele din urmă, Caroline se hotărî să lucreze la compoziția pentru harpă care o ținuse trează noaptea trecută. Curând ajunse la o melodie pe care o auzea clar în minte, dar nu reușea să o cânte exact așa cum și-ar fi dorit. Când Somers, valetul, tuși discret, Caroline tresări.

- Scuzați-mă, domnișoară, dar în sufragerie a fost servit prânzul, și cei doi gentlemen se întreabă dacă n-ați dori să le țineți companie.

- Ah! Nici nu mi-am dat seama că a trecut atâta timp. Da, mi-ar face mare plăcere. Vin imediat.

După ce valetul se retrase, Caroline își căută poșeta din priviri, dar își dădu seama că nu o adusese. Ei bine, atunci n-avea decât să se prezinte cu părul nepieptănat. Cel puțin rochia ei verde era prezentabilă.

După părerea celor doi gentlemen însă, Caroline arăta mai mult decât prezentabil. Se simțiră bine la masă, iar Caroline ieși din carapacea ei de timiditate, provocată de întrebările curioase ale lui Richard. Nu trecu mult și începu să descrie clipele de groază de la sezonul din Londra, distrându-se acum pe seama lucrurilor care i se păruseră de nesuportat. Deși nu mai imitase niciodată pe nimeni, Caroline reuși să prezinte câteva stereotipuri din înalta societate.

Povestea ei favorită era despre bătrâna care cerceta amănunțit toate debutantele care veneau pentru prima oară la Almack.

- Vă jur că mă așteptam să mă pună să deschid gura și să-mi verifice dinții, ca unui cal. M-a întrebat despre părinții mei și despre bunicii mei și tot pufnea la fiecare răspuns. Se știe că-și caută o soție pentru fiul ei depresiv, dar cred că nici o fată nu va fi vreodată destul de bună pentru ea. Și totuși, aveam ceva ce-i lipsea fiului ei.

- Ce? întrebă Richard.

- Capacitatea de a schimba două vorbe!

După ce râsetele de la masă se potoliră, căpitanul spuse:

- Îmi aduci aminte de aristocrații tineri care s-au înrolat în armată așteptându-se la aventuri și la povești de dragoste. Poate regimentele din Garda Regală au avut parte de așa ceva, dar în Regimentul Nouăzeci și cinci lucrurile stăteau cu totul altfel. Au avut parte de șocul vieții lor, bieții oameni. Cum adică să doarmă în corturi și să se trezească în zori? Richard clătină trist din cap, apoi încheie: Dar asta nu era cel mai rău.

- Ce putea fi mai rău de-atât? întrebă Chelmsford.

- Viața în armată le strica cizmele!

Râseră toți trei. Unii tineri din înalta nobilime intrau în depresii dacă cineva le zgâria cizmele strălucitoare. Era greu să-ți imaginezi un astfel de ofițer luptându-se în Peninsula Iberică.

După prânz, Richard o însoți pe Caroline până la camera pentru muzică, gestul lui părând cât se poate de firesc. Avea nevoie de un antidot după ce avu- sese de-a face cu contabili toată dimineața, altfel efectul i-ar fi putut fi fatal, așa glumi căpitanul.

- Mi s-au oferit toate informațiile de care domnul Chelmsford crede că voi avea nevoie, spuse el. Sau poate presupune, și are dreptate, că nu pot reține mai multe.

- Ce vei face aici? întrebă Caroline.

- Nimic prea dificil, veni răspunsul. Proprietatea nu va fi retrocedată până la sfârșitul anului. Servitorilor li se datorează niște sume modice, iar restul banilor îi vor reveni moștenitorului. Bătrânul conte era destul de secretos, așa că nu se cunoaște suma exactă. Domnul Chelmsford vrea neapărat să știe cum stau lucrurile. Voi verifica starea de fapt și o voi compara cu evidențele mai vechi despre ceea ce ar trebui să găsec în conac și pe proprietate.

- Cine e moștenitorul? vru să știe Caroline. Mătușa mea m-a întrebat azi-dimineață.

Richard se întoarse spre una dintre vitrinele cu instrumente cu coarde și răspunse:

- Încă nu se știe sigur. Se presupune că va fi Reginald Davenport, nepotul bătrânului conte. Dar domnul Chelmsford crede că ar putea găsi un moștenitor mai apropiat de conte pe linie directă. Între timp, încheie el, privind-o cu un zâmbet, eu mă bucur de vacanța mea în Costwold.

- Vei sta mult timp aici? întrebă Caroline, cu o oarecare reținere.

- Încă nu știu. Nu prea m-am gândit la viitor.

În timp ce el scotocea prin vitrină, Caroline îi privi plină de regret umerii lați. Din câte se părea, căpitanul n-avea să rămână acolo prea mult.

Richard scoase o exclamație mulțumită și dădu la iveală un instrument plat, cu șase coarde, și o cutie de sunet în forma unei clepsidre.

- Ce e asta? întrebă Caroline.

- E o *guitarra*. În engleză i se spune „chitară”. Am învățat să cânt la ea în Spania.

Richard mângâie drăgăstos fațeta sculptată din jurul găurii de sunet, apoi cântă un acord. Făcu o grimasă auzind sunetele nepotrivite și o acordă în grabă.

- Seamănă cu o lăută, sublinie Caroline.

- Da, dar este mai puțin delicată și mai ușor de manevrat. Sunetul e puternic, poate un pic grosolan, dar e plin de viață. Spaniolii cântă la chitară așa bine, că și se face părul măciucă. Eu mi-am pierdut chitara și restul bagajelor după Waterloo, spuse Richard, cântând un acord dramatic. Din câte înțeleg, o lăută este mai greu de acordat.

- Într-adevăr, spuse Caroline din toată inima. Profesorul meu de muzică susține că dacă un cântăreț la lăută trăiește până la optzeci de ani înseamnă că își va fi petrecut șaiszeci de ani acordându-și instrumentul. A mea are nevoie de atenție tot timpul.

- Cânti la lăută?

- Da, după pian, e instrumentul meu preferat. E atât de intim... Pot să cânt noaptea târziu fără să deranjez pe nimeni. Dar sunt foarte interesată de *guitarra* ta. Vrei să-mi cânti niște muzică spaniolă?

Richard se conformă bucuros. Era foarte priceput, iar muzica pe care o alesese îi era necunoscută lui Caroline. Fata îl ascultă vrăjită, simțindu-se veselă și tristă în același timp. Muzica îi vorbea.

Richard se opri după câteva melodii și spuse:

- Dacă nu încetez acum, voi avea bășici pe degete. Înainte, aveam degetele bătucite, dar n-am mai cântat de mult. Am nevoie de ceva timp să mă reobișnuiesc.

- Îmi pare rău, spuse Caroline. Te-ai fi ascultat toată ziua fără să mă gândesc la degetele tale. Pot să încerc și eu? Am deja bătători de la lăută.

Nu trecu mult și, cu talentul ei remarcabil și cu îndrumările răbdătoare ale lui Richard, Caroline cânta destul de bine la chitară. Tocmai râdeau împreună după ce Caroline ratase un acord, când auziră sunetul unor pași ușori care se apropiau.

Caroline recunoscă imediat pașii. Își ridică privirea; uitase că Jessica spusese că avea să treacă și ea pe la Wargrave Park.

Mătușa ei intră în cameră ca o regină, strălucind într-o rochie de culoarea topazului și purtând pe cap o bonetă florentină cu panglici asortate. Caroline simți că i se strânge stomacul. Nu voia să-l vadă pe Richard privind-o pe Jessica cu acea expresie de uimire și încântare pe care o aveau toți bărbații care o vedeau pentru prima oară.

Caroline îl privi cu coada ochiului, dar Richard arăta altfel. Părea plăcut surprins; se ridică și traversă în grabă camera.

- Jessica Sterling! Chiar tu ești?

Jessica râse încântată și își întinse brațele spre el.

- Richard Dalton! Cât de fantastic. Ce te aduce la Gloucestershire?

Mătușa ei era aproape la fel de înaltă ca Richard; cei doi își strânseseră mâinile și se priviră în ochi. Caroline simți afecțiunea dintre ei și tremură. Dintr-odată, camera i se părea mult mai rece.

- Lucrez la Wargrave Park deocamdată, spuse Richard. Fac inventarul. Locuiești prin preajmă?

Jessica clătină din cap.

- Sunt în vizită la nepoata mea, la Wildehaven. Văd că v-ați cunoscut deja. Am regresat la stadiul de dădacă!

Richard râse.

- Sunt sigură că ești la fel de distinsă ca toți cei de-acolo, replică el. Apoi, întorcându-se spre Caroline, continuă: După cum ți-ai dat probabil seama, ne-am cunoscut în campania din Peninsula Iberică. Doamna Sterling era cea mai amabilă gazdă și cea mai bună călăreață din întreaga Spanie.

Caroline își înfrână deznădejdea pe care o simțea și înaintă zâmbind.

- Cât de drăguț că v-ați regăsit pe neașteptate. Au trecut patru sau cinci ani de când v-ați cunoscut, nu-i așa? Jess, tu ai plecat din Spania prin 1812?

Chipul Jessicai fu întunecat de o umbră.

- Da, eu și Linda am plecat foarte curând după Bătălia de la Salamanca.

Richard ezită puțin, apoi spuse încet:

- Știu că au trecut deja patru ani, dar vreau să-ți ofer condoleanțele mele. Maiorul Sterling era un gentleman și un ofițer desăvârșit. Nu știu vreun soldat care să nu-l fi plâns. A murit cu demnitate și curaj, la fel cum a trăit.

Jessica își înghiți nodul din gât și răspunse aproape în șoaptă:

- Mulțumesc. Nu e niciodată prea târziu să aud cuvinte atât de frumoase. Dintotdeauna m-am bucurat că l-am urmat, deși toată lumea mi-a spus să rămân. Dacă n-aș fi mers în Spania, n-aș fi avut nici o amintire legată de căsnicia mea.

- Toată lumea s-a împotrivit, Jess? Chiar și John? Întrebă Caroline.

Jessica râse, iar umbra se risipi.

- Mai ales John! Dacă ar fi fost în stare, m-ar fi învelit în bumbac și m-ar fi pus la păstrare. E uimitor că cineva poate să mă creadă o ființă atât de fragilă, dar cred că este în același timp fermecător. Cel puțin n-a încercat să mă facă să mă comport ca o doamnă apatică.

Somers intră ducând o tavă.

- M-am gândit că doriți niște gustări, spuse el.

Seara se apropia deja, așa că oferta fu primită cu recunoștință. Jessica și Richard serviră ceai și prăjituri și depănară împreună amintiri și povești despre prietenii lor comuni.

Caroline sorbi din ceai și îi ascultă gânditoare. Niciodată nu fusese geloasă pe frumusețea evidentă a Jessicăi, dar acum, privindu-i chipul, începu să-și dorească să fi fost și ea o femeie la fel de interesantă. Nimic interesant nu i se întâmplase vreodată. La douăzeci și unu de ani, Jess fusese măritată, născuse un copil și călătorise peste hotare.

Nu i se întâmplase... Poate că problema era că aștepta mereu să se întâmple ceva, în timp ce Jess se avânta mereu înainte.

Însă Jessica plătise și prețul vieții extravagante pe care o dusesse; fusese criticată și se bârfise mult pe seama ei, iar doamnele cu minte îngustă îi ziseseră nu o dată

„Ți-am spus eu“ sau „Așa-ți trebuie“ după ce se întorse-se în Anglia văduvă și cu o avere ciobită.

Deși dusesese o viață liniștită în ultimii patru ani, Jessica nu o făcuse din obligație. Entuziasmul ei era încă la fel de năvalnic și putea discuta ore în șir cu un bărbat cum era căpitanul Dalton despre lucruri care îl interesau.

Caroline își admirase dintotdeauna mătușa. Pentru ea, Jessica era o ființă minunată, unică, atât de diferită de orice altă femeie că ar fi putut fi la fel de bine dintr-o altă specie. Știa că nu avea să fie niciodată la fel de minunată ca Jessica, dar putea să încerce totuși să ia câte ceva de la ea. Dacă începea să lucreze la asta încă de pe-acum, poate că în vreo zece ani ajungea să fie și ea așa minunată în felul ei.

Jessica încercă să o atragă în conversație, trezind-o din reverie:

-Ți-a cântat Richard la chitară vreodată? Uneori, când țineam câte o petrecere neprotocolară, Richard cânta la chitară și eu dansam. Spaniolii au niște dansuri minunate. Sunt mult mai dramatice și mai primitive decât ale noastre.

-Da, mi-a cântat puțin mai devreme, răspunse Caroline. Mi-ar plăcea să văd cum se dansează pe muzica lui. Poți să ne faci o demonstrație?

Mătușa ei înclină din cap, gândindu-se puțin.

-Mi le amintesc destul de bine, dar cred că mi-ar trebui totuși un costum potrivit. Rochiile noastre nu sunt la fel de ușoare. Dar mi-ar face plăcere să dansez din nou.

Jessica se ridică și se descălță, apoi își desfăcu părul. Buclele ei roșcate i se răsfirară pe umeri ca o cascadă. Își ridică brațele deasupra capului într-un gest teatral, își arcui spatele și își înălță bărbia.

Caroline îl privi fascinată pe Richard cum își ia chitara. Odată cu primul acord, Jessica începu să facă o piruetă. Parcă era o altă femeie: nu mai era englezoaică și în nici un caz nu mai era o doamnă. Mișcările ei erau pline de forță și de grația specifice unei pantere, vibrând în armonie perfectă cu muzica, iar părul ei se rotea

ca un nimb, ascunzându-i chipul doar ca să-l scoată la iveală o clipă mai târziu.

Era un spectacol uluitor. Caroline se simți puțin geloasă, însă făcu tot posibilul să treacă peste asta.

Mai târziu, în drum spre Wildehaven, Jessica încă nu-și pierduse entuziasmul. Nu vorbea prea des despre anii petrecuți în Spania, dar astăzi părea dispusă să facă o excepție.

-Iartă-mă, Caro. Vorbesc prea mult, se întrerupse Jessica la un moment dat. Dar am fost atât de fericită să-mi revăd un vechi prieten, după atâția ani. În ultimii patru ani n-am mai vorbit cu nimeni despre ce s-a întâmplat în Spania, dar acum sunt gata să-mi amintesc din nou. Jessica se opri să culeagă un trandafir sălbatic alb și să-i simtă parfumul delicat. Apoi merse mai departe, continuând: Mă bucur așa mult că l-am reîntâlnit pe Richard Dalton! E un bărbat tare drăguț. Îmi amintește de John al meu - e blând, fermecător și e un om pe care te poți baza. Plus că are o reputație impresionantă din armată.

Caroline îl cunoscuse deja pe Richard cel blând și fermecător, așa că voia să știe mai multe despre Richard ofițerul.

-Ce se spunea despre el? întrebă ea.

-Fusese deja menționat în câteva rapoarte oficiale pentru rezultate deosebite când l-am cunoscut. Avea cam douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani pe-atunci. Cu o privire distrată, Jessica adăugă: Se spunea despre el că e imperturbabil și că nu se pierde niciodată cu firea. Își controla regimentul în orice situație. Deși colonelul lui mi-a povestit două excepții.

-Da? o îmboldi Caroline când Jessica începu să se piardă în amintiri.

-Prima dată s-a întâmplat când ajunsese de doar câteva luni pe front. Doi dintre soldații lui erau pe cale să violeze o franțuzoaică rămasă în urmă după ce armata franceză bătuse în retragere. Se spune că Dalton le-a ținut o morală de le-a crăpat obrazul de rușine. Le-a spus că sunt o dizgrație, i-a întrebat cum s-ar fi simțit să știe că fiica, iubita sau sora lor e tratată astfel de inamic.

Mi s-a spus că cei doi ar fi preferat să fie bătuți cu biciul decât să îndure o asemenea rușine.

- Și cealaltă excepție? întrebă curioasă Caroline.

- S-a întâmplat cu câteva luni înainte ca John... înainte să plec din Spania. Căpitanul Dalton conducea o patrulă într-un teritoriu contestat, și au fost încolțiți de muschetari francezi într-o râpă. Patru dintre oamenii lui au rămas în câmp deschis, prea răniți ca să se târască până într-un loc sigur și sângerând de moarte. Richard s-a infuriat atât de tare, că s-a târât până afară din râpă și a reușit să-i omoare pe muschetari unul câte unul, chiar și după ce s-a ales cu un glonț în braț. Așa a reușit să-și elibereze oamenii. Mi s-a spus că a fost o faptă uimitoare. În orice caz, soldații răniți au fost salvați, și tot regimentul a ajuns să-l venereze.

- Îmi dau seama de ce, murmură Caroline.

Căpitanul de care i se povestea era diferit de bărbatul pe care îl cunoscuse, însă Caroline nu era surprinsă. Richard părea genul de bărbat care să le fie loial superiorilor și să le inspire același sentiment celor din subordinea lui.

Când intrară pe poarta de la Wildehaven, Caroline își dădu seama că își uitase cutia cu lăuta la Wargrave Park. Pierdută în gânduri, își spuse că avea să o recupereze a doua zi.

În dimineața următoare, Josiah Chelmsford își luă rămas-bun la micul dejun. Lui Richard avea să-i fie dor de el, dar abia aștepta să rămână singur cu gândurile lui, fără să se confrunte în fiecare zi cu privirile pline de speranță ale avocatului.

Discutară despre nimicuri până la ultima ceașcă de ceai. Chelmsford se gândi să încerce să afle în mod subtil ce credea Richard acum despre propunerea lui, dar se hotărî că o abordare pe față ar fi fost mai eficientă. Căpitanul era în stare să ignore subtilitățile dacă n-avea dispoziția să poarte o anumită discuție.

- Te-ai hotărât ce faci, băiete?

- Nu, răspunse plat Richard.

Avocatul oftă. Deci nici abordarea pe față nu avea să dea rezultate.

- Le-am spus lui Somers și lui Hain să-ți stea la dispoziție și să te ajute cu tot ce pot. Dacă ai vreo întrebare la care nu ți se răspunde, scrie-mi în Londra. Pot veni în două zile, dacă e nevoie de mine.

Richard se ridică și îi întinse mâna.

- Vreau să-ți mulțumesc pentru ajutor. Indiferent ce decid, apreciez tot ce ai făcut pentru mine.

- Nu e nevoie să-mi mulțumești, răspunse răgușit avocatul. Ești fiul lui Julius Davenport. Meriți cu prisosință tot ce-am făcut. Să nu cumva să dispari fără să-ți iei bun-rămas.

Richard zâmbi, clătinând din cap.

- Tu nu vrei să-ți mulțumesc și eu nu vreau să fiu conte. Suntem o pereche pe cinste. Încă nu știu ce decizie voi lua, dar îți promit că nu plec nicăieri fără să-ți spun.

După ce îl conduse pe Chelmsford, Richard contemplă biroul gol, se înfioră și trecu în camera pentru muzică, unde să-și bătucescă degetele. Cântă o jumătate de oră la chitară, apoi începu să cerceteze camera ca să-și odihnească buricele degetelor.

La un moment dat, Richard observă cutia micuță din piele. Era probabil a lui Caroline. Căpitanul o deschise să vadă dacă nu cumva avea vreun nume scris înăuntru, dar nu găsi decât o partitură scrisă de mână cu câteva notițe adăugate într-un scris micuț, dar ferm. Titlul era: *Sonata în mi major*, de C.L. Hanscombe.

Dacă n-ar fi văzut numele, Richard ar fi lăsat partitura la locul ei. Așa însă, începu să o studieze. După câteva minute suspină, se așază la pian și începu să cânte.

Timpul trecu pe nebănuite; Richard învăță prima compoziție, apoi a doua și a treia. Tocmai ajunsese la finalul celei de-a treia sonate, când prinse cu coada ochiului o mișcare în cadrul ușii. Își ridică privirea, descoperind-o pe Caroline. Fata era gata să fugă, ca o căprioară încolțită. Avea o expresie plină de uimire, dar și de teamă. Dându-și seama că era privită, intră timid în cameră.

- Bună... bună dimineța, spuse ea. Îmi pare rău că te-am întrerupt. Plec imediat. Vreau... doar să-mi iau lăuta, apoi te las. Caroline începu să tremure sub privirea curioasă a lui Richard. Te rog... îmi dai cutia cu lăuta?

Richard se ridică și înconjură pianul în grabă.

- Nu voiam să te supăr, spuse el. E din cauză că m-ai auzit cântându-ți sonata?

Caroline încuviință fără să-l privească în ochi.

- Tu ai scris-o, nu-i așa?

- N-aveai nici un drept să o cânti! strigă Caroline. Te rog, dă-mi lăuta și lasă-mă să plec!

Richard îi ridică bărbia cu un gest blând. Ochii ei albaștri erau înecați în lacrimi.

- Naș face niciodată ceva ca să te rănesc, spuse el cu blândețe. De ce ești atât de speriată că ți-a cântat cineva o melodie?

- Felul în care m-ai privit mă sperie. Parcă aș fi o ciudată. Te rog, dă-mi lucrurile mele și nu mai spune nimănui de asta, și nu te voi mai deranja niciodată. N-am făcut nimic rău!

Caroline plângea deja, tremurând din cap până-n picioare. Richard o conduse la o canapea și o ajută să se așeze, apoi se așeză lângă ea și îi întinse o batistă. Caroline începu să plângă și mai tare, iar Richard o luă pe după umeri și o aduse blând cu capul la pieptul lui. După câteva minute, suspinele ei se răriră.

- Poți vorbi acum? întrebă Richard.

Caroline își trase nasul și încuviință.

- Draga mea, n-am vrut să fiu nepoliticos, dar chiar nu știam ce să spun. Dacă Mozart sau Händel ar fi intrat în cameră, aș fi reacționat la fel. Ce-ar trebui să fac dacă sunt pus față în față cu un geniu? Să fac o plecăciune? Să cad în genunchi? Să-mi arunc jacheta pe podea ca să mergi peste ea?

Caroline văzu că Richard nu părea furios și zâmbi tremurat.

- Dacă Mozart ar intra în cameră, cred că ar fi mai bine să chemi un preot sau un ziarist. Până la urmă, Mozart e mort de douăzeci și cinci de ani.

- Uite, așa este mai bine, replică Richard și zâmbi. Nu am vrut să-ți încalc intimitatea, dar am găsit parti-turile și nu le-am mai putut lăsa din mână. Compoziți-ile tale sunt... Richard făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit. Sunt remarcabile. Au câte ceva din lirismul lui Mozart, sunt la fel de originale ca piesele lui Beethoven, dar au ceva ce e doar al tău. Treci de la un sentiment la altul, de la bucurie la disperare și apoi la râsete. Nu sunt cu nimic mai prejos decât tot ce am ascultat vreodată.

Caroline îl privi simțindu-se în același timp timidă, stânjenită și mulțumită.

- Chiar crezi asta? întrebă ea.

Richard încuviință.

- Și... nu ți se pare oribil ca o femeie să compună muzică?

- Cine te-a speriat așa? întrebă curios Richard. Care-i problema cu o artistă care își urmează pasiunea?

Caroline răsuci batista în mâini și își coborî privirea.

- Îmi pare rău că am plâns așa, spuse încet. Mama mea mi-a zis că o doamnă n-ar trebui să facă asta și că ni-meni nu trebuie să afle vreodată cu ce mă ocup, fiindcă altfel ar ajunge să mă urască. A spus că nu a existat ni-ciodată vreo compozitoare și că femeile nu sunt în stare de asta. Iar... tatăl meu mi-a găsit odată compozițiile și... s-a supărat foarte rău. Mi-a rupt foile și mi le-a aruncat în față. Mi-a spus să nu cumva să mai fac asta vreodată. Dar eu nu i-am promis că nu voi mai face, spuse Caro-line, privindu-l cu seriozitate. Nu i-am promis niciodată asta. Apoi își privi din nou mâinile. Știam că mi-aș fi încălcat cuvântul dat, așa că n-am mai spus nimic. Tată-lui meu nu i-a trecut niciodată prin minte că aș putea să nu-l ascult. De-atunci încoace am avut mare grijă să-mi ascund compozițiile.

Richard se simțea furios peste măsură ascultând-o, dar se forță să rămână calm. Cum ar fi putut cineva să fie atât de crud cu o fată drăguță și talentată cum era Caroline? Căpitanul nu lăsă să i se întrevadă furia; Caroline era deja supărată peste măsură.

- Mai știe cineva de ele? întrebă el.

- Doar Jessica. Ea spune că n-am de ce să nu compun muzică dacă sunt femeie. Ah, și profesorul meu de muzică, domnul Ferrante. El m-a îndemnat să-mi public niște compoziții, dar bineînțeles că n-am putut.

- De ce nu? Dacă ești timidă sau nu vrei să fii judecată prea aspru, poți folosi un pseudonim. E păcat să-i lipsești pe alții de melodiile tale așa frumoase.

Caroline îi aruncă o privire piezișă.

- Chiar îți plac compozițiile mele? Domnul Ferrante a afirmat că sunt frumoase, dar întotdeauna am crezut că era prea drăguț să-mi spună ceva care ar fi putut să mă supere.

- Sonatele sunt splendide, replică Richard pe un ton serios, și cred că s-ar putea lua la întrecere cu cele mai bune compoziții din Europa. Nu pot cânta cvartetele de unul singur, dar par să aibă aceeași forță și aceeași prospețime. Aș vrea să-ți copiez câteva dintre melodii pentru mine.

Richard zâmbi văzându-i scânteia din privire; mai văzuse o asemenea expresie pe chipul unei mame al cărui copil tocmai fusese laudat.

- Am avut probleme în partea a doua a *Sonatei în re minor*, într-un loc anume. Nu sunt sigur ce cadență intenționai să scrii. Poți să-mi arăți, te rog?

Diversiunea lui Richard avu imediat rezultatele scontate. Lacrimile dispărură, iar Caroline îl privi fericită și încrezătoare, așa cum n-o mai văzuse niciodată.

- Mi-ar plăcea să-ți arăt!

Richard o urmări cântând, atras în egală măsură și de sonată, și de felul în care era cântată. După cum bănuise deja după ce cântaseră împreună, Caroline era o pianistă desăvârșită. Deși părea fragilă și slăbuță, degetele ei lungi și subțiri aveau o forță și o dexteritate de invidiat. Și, în plus, nimeni altcineva nu putea cânta o piesă cu mai mult sentiment decât compozitorul ei.

După ce încheie, Caroline se întoarse încet spre el, așteptându-i cuvintele de laudă, convinsă însă că se descurcase bine. Deși Richard intenționase să fie precaut, nu reuși să se stăpânească; îi luă mâna dreaptă și o duse la buze.

- Mulțumesc, spuse cu vocea lui înceată și profundă. Nici nu visam vreodată că voi fi binecuvântat de o asemenea frumusețe.

Caroline se înroși puțin, dar nu se grăbi să-și retragă mâna. Simțea o senzație de căldură împrăștiindu-i-se în tot corpul, o căldură care părea să radieze dinspre acest bărbat puternic și blând. Tocmai trecuse peste liniștea de-o viață în doar câteva minute, și asta numai datorită lui.

Deși fusese timidă dintotdeauna, Caroline nu se preocupase prea mult de ce se cade sau nu se cade să facă o tânără domnișoară. Trecură câteva momente până să-și dea seama cât de îndrăzneț se comportase. Gândul nu o deranjă prea mult, dar își trase totuși mâna, simțind încă urma sărutului pe degete.

- Acum chiar trebuie să plec, spuse ea. Am venit doar să-mi iau lăuta. Dacă vrei, pot să-ți las partiturile, ca să-ți copiezi sonatele.

Richard o conduse acasă cu naturalețe. Caroline nu-și permise să se gândească la gestul lui savuros de a-i săruta mâna decât atunci când fu singură în camera ei, înainte de cină. Degetele ei se strânseseră instinctiv amintindu-și.

Ce bine ar fi fost ca Jason să-i semene întru câțva căpitanului Dalton! Se simțea atât de bine în preajma lui Richard, era atât de înțelegător! Nu se simțea deloc timidă sau mută; dimpotrivă, aveau mereu ceva interesant de discutat.

Richard îi povestise despre locurile pe care le vizitase și despre oamenii pe care îi întâlnise - nu doar în Spania, ci și în Viena, Irlanda și Italia. Căpitanul trecuse prin toată Europa și petrecuse o scurtă perioadă și în America de Nord, înainte de Bătălia de la Waterloo. Poate de-asta se simțea atât de liniștită în preajma lui; văzuse atât de multe și părea dispus să accepte pe toată lumea așa cum era.

Era o schimbare bine-venită, fiindcă lui Caroline i se părea uneori că toți cei care o cunoșteau voiau să o schimbe într-un fel sau altul. Nu reușise niciodată să-și mulțumească părinții, iar Jason o vedea în primul rând

ca pe o fată naivă pe care putea să o transforme oricând în soția perfectă.

Câteva minute, Caroline visă la cum ar fi fost să-l cunoască pe Richard Dalton dacă n-ar fi fost deja logodită și dacă familia ei n-ar fi avut asemenea probleme. În spatele visurilor se ascundea un firicel de revoltă; de ce trebuia oare să se sacrifice pentru restul familiei?

Caroline se închipui chiar legată de un altar de piatră în fața unui zeu păgân, iar imaginea o făcu să chicoțească. Era sigură că Lord Radford n-ar fi apreciat metafora - deși avea chipul perfect pentru a se da drept un zeu păgân!

capitolul 10

Jason se trezi în zorii zilei și se întinse mulțumit, ca o felină. După zece zile în care lipsise, era tare bine să doarmă acasă, în patul lui.

Deși intenționase să se întoarcă mai devreme, fusese nevoit să se confrunte cu câteva probleme care îl ținuseră ocupat. Îl luase pe George Fitzwilliam din Londra, și sosiseră amândoi noaptea târziu, după ce servitorii se culcaseră deja. Cunoscându-l pe George, Jason nu se aștepta să-l vadă înainte de ora zece dimineața, chiar dacă erau la țară.

Lordul se ridică din pat și privi cerul care începea să se lumineze. Păsările cântau cu însuflețire și dealurile de la Costwold erau pe jumătate ascunse de o ceață străvezie. Fusese una dintre cele mai frumoase veri de care-și amintea. Fermierul dinlăuntru lui se întrebă dacă plouase destul pentru recolte, dar gândul fu înăbușit cu hotărâre, și Jason se pregăti să iasă la călărit.

Când ajunse la grajduri însă, calul său favorit, Cezar, lipsea. Era prea devreme chiar și pentru grăjdari; cu siguranță nu era ora la care armăsarul era scos de obicei la plimbare.

Poate că unul dintre băieții mai tineri se furișase cu calul stăpânului. Jason își propuse să cerceteze problema

mai târziu și puse șaua pe o iapă pestriță, pe care o pregătea pentru vânătoare.

Dimineața avea un aer promițător; Jason își îndrumă iapa înspre răsărit, trăgând adânc în piept aerul curat de la Wildehaven. Cunoștințele lui din Londra ar fi fost surprinse să afle cât de bine se simțea acasă, la țară. Deși era amuzant să facă pe lordul plictisit în oraș, totul nu era decât o fațadă pe care și-o asuma din când în când. Simțea un mare atașament față de proprietățile lui și se putea imagina lesne apărându-și casa de invazia barbarilor, dacă ar fi trăit într-un alt secol.

Tocmai când se simțea mai mândru, Jason văzu un cal traversând un deal în față. Îl recunoscu imediat pe Cezar după mărime și galop, dar silueta din șa îi era necunoscută, iar soarele îl orbea.

Părea să fie unul dintre băieții de la grajduri, atât de slăbuț era. Jason strigă și își îmboldi iapa înainte. Călărețul lui Cezar trase de frâie, nesigur dacă să fugă sau să-l aștepte pe Radford.

În cele din urmă, călărețul rămase locului. Dacă ar fi fugit, lui Jason i-ar fi fost greu să-l prindă; Cezar era cel mai rapid cal de pe proprietate, mai ales cu un călăreț atât de slab.

Dar părul roșcat care flutura în vânt nu era al unui bărbat, ci al unei femei. Era slăbuță și purta haine bărbătești, iar în jurul capului avea legată o eșarfă. Avea privirea unui băiat care fusese prins făcând ceva nepermis și arăta chiar mai tânără decât atunci când o cunoscuse pentru prima oară, la șaptesprezece ani.

Jason se simțea încă destul de vesel cât să o salute zâmbitor:

- Bună dimineața! Să înțeleg că îți place calul meu favorit?

- Mi-ai permis să-mi aleg orice cal doresc, lordul meu, răspunse defensivă Jessica.

- Și văd că ai profitat de asta, spuse Jason, privindu-i sugestiv costumul.

- Îmi pare rău, lordul meu. N-am vrut să te jignesc în propria ta casă, spuse Jessica. Apoi însă nu se putu

abținu să nu adauge: Ai lipsit suficient de mult cât să uit într-a cui casă sunt oaspete.

- Deci îmi reproșezi că nu sunt o gazdă bună, replică Jason amuzat. Te-ar liniști să mă auzi recunoscându-mi vina? Nu intenționez să vă abandonez atât de multă vreme și nu sunt ofensat de felul în care te-ai îmbrăcat astăzi. Bunica mea îmi povestea că doamnele aveau mai multă libertate pe vremea ei și că, de regulă, călăreau bărbătește. Manierele moderne i se păreau plictisitoare și pline de ipocrizie.

- Chiar așa? Întrebă Jessica, dintr-odată interesată. Și totuși, amintindu-și că trebuia să se prefacă politicoasă și atât, Jessica își schimbă tonul și adăugă plat: Nu se cuvine să-ți reproșez nimic, lordul meu.

- Appreciez că îmi știi rangul, dar nu e nevoie să-mi spui „lordul meu“ de fiecare dată când mi te adresezi, se plânse Jason.

- Nu, lordul meu, spuse Jessica, prefăcându-se timidă.

- În regulă, madam, zise Jason și oftă resemnat. Văd că ții neapărat să fii politicoasă. În acest caz, doamnă Sterling, dacă ți-a ajuns cât ai călărit astăzi, ai dori să mă însoțești înapoi la umilul meu conac?

Jessica râse în sfârșit.

- Wildehaven nu e umil deloc, iar proprietarul ei cu atât mai puțin! Dar te voi însoți cu drag și cu speranța că vom servi un mic dejun foarte matinal.

Caii porniră la pas ușor, unul lângă altul. Jason își privi neliniștit însoțitoarea. Crezuse că lipsa de la conac avea să-i liniștească puțin nervii; avusese timp să-și amintească trădarea ei, felul crud și de neînchipuit în care îl tratase.

Desigur, fusese șocat să o vadă într-un loc atât de neașteptat, dar Jason se crezuse totuși imun la farmecele ei. Acum însă, în prezența ei, toate baricadele pe care și le construisese în ultimele zece zile în jurul său începeau să se năruie cu o viteză amețitoare.

Chipul ei era atât de drăgălaș, atât de tânăr și de sincer, că Jason era pe punctul de a uita că trecuseră atâția ani. Iubirea delicioasă pe care o simțise la douăzeci și unu de ani începea să-l cuprindă din nou. Știa că Jessica

se schimbaseră foarte mult de-a lungul timpului, însă spiritul ei era același.

La fel și al lui.

Temându-se că avea să-și uite obligațiile, și mai ales pe nepoata femeii din fața lui, Jason spuse pe un ton neutru:

- Ar fi mai bine să-ți alegi alt cal. Cezar nu e un armăsar potrivit pentru o doamnă.

- Nu mă consider o doamnă, replică Jessica și râse, refuzând să se lase jignită.

- N-ar trebui să vorbești așa despre tine, spuse cu severitate Jason.

Jessica îi aruncă o privire surprinsă.

- Și de ce nu? Mi s-au spus lucruri mult mai rele. „Târfa“, „curvă“, „femeie ușoară“, „femeie care își ține soțul sub papuc“, „băiețoasă“, „profitoare“...

- Ajunge! Ceva mai calm, Jason continuă: Îmi pare rău că ai fost ținta unor astfel de răutăți. Presupun că erau geloase fiindcă le eclipsai pe fetele lor urâcioase.

- M-am obișnuit, zise Jessica și ridică din umeri. Nu eram în stare să fac ceva cum se cuvenea, așa că am renunțat cu totul. Din fericire, bărbații par să fie ceva mai înțelegători.

- Nici nu mă îndoiesc, mârâi Jason.

Jessica trase de frâie, iar calul ei se apropie de iapa lui Jason.

- E o conversație foarte stranie, spuse ea. Mă simt ca și când ne-am certa, dar nu sunt sigură de ce. Din moment ce vom fi rude în curând, m-ar întrista să mi-l fac dușman pe soțul lui Caroline. Nu putem fi prieteni?

Jason îi aruncă o privire distantă.

- Niciodată n-am vrut să-ți fiu prieten.

Jessica se trase puțin înapoi, dar insistă:

- Am fost mult mai mult decât prieteni odată. Eram tânără și prostuță și am distrus orice ar fi putut să fie. Trecutul nu poate fi schimbat, dar nu vrei totuși să-mi primești urările de bine pentru viitor?

Jason nu-i rezistă rugăminții. Întinse mâna și spuse:

- Suntem prieteni.

- Fiindu-ți prietenă, pot să-ți spun ceva sincer? Întrebă Jessica, luându-i bucuroasă mâna într-a ei.

- Vorbești vreodată nesincer? Întrebă Jason și zâmbi slab.

Jessica se înroși și clătină din cap.

- Din nefericire, nu. Mă tem că bunul Dumnezeu rămăsese fără subtilitate când m-a creat. Cred că de-asta multe femei se tem de mine. Ezită, apoi continuă: Nu sunt sigură de unde să încep, dar te rog să nu uiți că îți vorbesc ca prietenă și ca mătușă.

Jason se încruntă.

- Vrei să vorbim despre viitoarea mea soție?

- Da. Ai ales... foarte bine când te-ai îndrăgostit de Caroline. E atât de dulce și de iubitoare, ca să nu mai spun despre talentul ei în muzică. N-are pic de răutate sau de furie. Dintotdeauna mi-a fost un model demn de urmat.

- Este, într-adevăr, un adevărat model social, dar spune-mi încotro bați, zise sec Jason.

Curajoasă, Jessica merse înainte:

- Deși e foarte cunoscătoare în anumite privințe, nu a avut prea multe experiențe cu bărbații până acum și... n-are încredere în ea. Dacă vei avea răbdare și vei lua lucrurile încet, îți va fi cea mai iubitoare soție din lume.

- Iar dacă îmi pierd capul și dau frâu liber instinctelor animalice dinăuntrul meu, o voi speria crunt?

Jessica își dorea să nu fi început discuția. Era imposibil să nu-și amintească „instinctele animalice” ale lui Jason și cât de mult îl iubise pentru asta.

- N-aș folosi chiar aceleași cuvinte, dar cam asta vreau să spun.

Se apropiaseră destul de mult de grajduri. Nu mai aveau decât câteva clipe în care puteau discuta între patru ochi.

- Nu mă îndoiesc că ai cele mai bune intenții, spuse Jason. În orice caz, nu sunt genul de bărbat care să o oblige să facă ceva. Nu-mi doresc o soție căreia să-i fie teamă de mine. Fiica ta m-a avertizat deja că are să-mi arate ea dacă nu mă port cum se cuvine cu nepoata ta.

- Linda a spus așa ceva?

- Da, acasă, la Londra, zise Jason, aruncându-i o privire piezișă. Înainte să cobori tu. Mi s-a spus să mă port cum trebuie, altfel voi suporta consecințele. Femeile din familia ta par să nu mă sufere, orice aș face.

Jessica oftă rușinată și închise ochii.

- Dumnezeule, am fost atât de nedrepte cu tine! Hai să uităm tot ce-am discutat în ultimele cinci minute și să fim din nou prieteni, bine? N-o să mai fac pe dădaca neliniștită.

- Poate așa ar fi mai bine. Jason nu mai spuse nimic până ajunseră la grajduri. Coborî de pe iapă, apoi merse să o ajute pe Jessica să coboare și ea. Să știi că nu vreau să-i fac rău, spuse el încet.

Jessica își ridică privirea spre ochii lui cei negri, aflați atât de aproape.

- Nu m-am gândit nici o clipă la asta, răspunse ea.

Jason se trase înapoi, privirea umblându-i de la ochii verzi ca de jad la curbule generoase ale corpului ei. Era ciudat de senzual să o vadă în haine strâmte, bărbătești. Pe fața ei frumoasă nu se citea pic de rușine. Jason spuse pe un ton care se voia a fi glumeț:

- Nu-mi vine să cred că te-am confundat cu un băiat de la grajduri, chiar și de la o asemenea depărtare.

- Poate ar trebui să mă apuc din nou de călărit, ca să nu te mai îndoiești pe viitor, răspunse Jessica pe același ton jovial.

- Cred că ar fi mai distractiv să ai un însoțitor, dar poți călări la fel de bine și singură. Nu cred că te va critica cineva pe proprietatea mea.

- Mulțumesc, lordul meu.

Genele ei lungi și frumoase îi umbriră ochii strălucitori. Lordul casei își reintrase în drepturi.

- Cândva îmi spuneai Jason.

Jessica îl privi în ochi.

- Asta fiindcă tu mă rugaseși. Nu știam dacă invitația de atunci mai este valabilă.

Jason rezistă tentației de a-i da la o parte o șuviță de păr de pe obraz.

- Dacă vrei să fim prieteni, atunci spune-mi așa cum îmi spun și prietenii mei. Sau, te avertizez - adăugă el -, voi începe să-ți spun mătușa Jessica.

- Bine... Jason, chicoti Jessica. Mă plec înaintea forței tale. Dar trebuie să-mi spui și tu Jessica. Până la urmă, ne știm de când eram tineri.

- De acum mai bine de zece ani.

- Adică de mult, mult timp, spuse ferm Jessica. O să te convingi că sunt o doamnă demnă de respect când o să mă vezi purtându-mi boneta de văduvă.

- Nu, tu n-ai face asta vreodată! spuse Jason, iar groaza lui era doar pe jumătate prefăcută.

Dacă Jessica era deja în floarea vârstei, atunci el ce era?

- O să vezi tu, îl avertiză ea. Între timp, unde mergem să luăm micul dejun pe care mi l-ai promis?

În pofida așteptărilor, George Fitzwilliam își făcu apariția în salonul de mic dejun înainte ca Jason și Jessica să termine de mâncat. George se freca încă la ochi, iar hainele lui elegante erau poate un pic mai neîngrijite decât de obicei.

- Jason, poți să faci ceva cu păsările alea nenorocite?

Gazda lui își ridică privirea.

- Bună dimineața, George. Care păsări?

- Nu știu cum naiba le zice, spuse George, fluturând nervos din mâini, dar să știi că făceau o gălăgie nemai-pomenită prin copaci. Ar trebui să le fie rușine.

- Îmi cer scuze, sincer, spuse Jason cu seriozitate. Îi voi spune menajerei să ne facă rost de niște păsări ceva mai distinse, care să nu ne trezească la ore nepotrivite. Între timp, mă tem că va trebui să te obișnuiești cu cele de acum. Așa e la țară.

George încuviință satisfăcut și merse la bufet, de unde își alese un mic dejun surprinzător de copios. Jessica îl privea distrată. Când George se întoarse la masă și o văzu pentru prima oară, rămase aproape fără cuvinte. Jessica se schimbase într-o rochie de muselină de culoare crem și arăta ca o femeie modestă și retrasă,

deși îi era greu să-și păstreze aerul demn văzându-l pe George cum dă din buze ca un pește.

- Oh, Doamne! spuse George plin de respect. Cine este...?

Se opri brusc și se holbă la prietenul lui. Nu cumva Jason își adusese una dintre amante sub același acoperiș cu logodnica? Doamna nu părea să fie vreo femeie ușoară, dar cele mai talentate curtezane nu-și arătau meseria. George era atât de încurcat, că nu reușea să lege nici o frază.

Caroline intră în salonul de mic dejun la timp ca să prindă tabloul complet. Expresiile bietului George păreau să îi amuze nespus pe Jessica și pe Jason, care nu părea prea grăbit să-l lămurească. Caroline se grăbi să-l salveze:

- Bună dimineața, domnule Fitzwilliam. Mă bucur să te revăd. Cred că n-ai avut ocazia să o cunoști pe mătușa mea, doamna Sterling.

George respiră adânc și răspunse neîncrezător:

- Deci ea e dragonul?

Chiar și Caroline izbucni în râs la o asemenea remarcă.

- Da, ea este, răspunse fata. Dar îți promit că e un dragon foarte de treabă și nu le dă foc decât celor care merită. Jessica, fă cunoștință cu George Fitzwilliam. El m-a prezentat prima oară lui Lord Radford.

Domnul Fitzwilliam își reveni din stupoare și făcu o plecăciune plină de grație, în ciuda faptului că încă mai ținea în mâna stângă o farfurie cu șuncă, păstrăvi și biscuiți.

- Te rog să mă ierți, doamnă Sterling. Sunt încântat de cunoștință. Nu arăți deloc ca un dragon. Familia domnișoarei Hanscombe pare să fie binecuvântată cu o frumusețe rară.

Jason se ridică și merse la Caroline.

- Bună dimineața, draga mea. Arăți bine astăzi.

- Mulțumesc... Jason, răspunse Caroline cu vocea ei liniștită și melodioasă. Sper că ți-ai rezolvat toate treburile. Ne-a fost dor de tine.

Jason o cercetă atent, mulțumit să o vadă privindu-l în ochi. Caroline părea mult mai relaxată acum decât atunci când plecase, iar chipul ei avea o strălucire nouă.

Jason ar fi fost foarte fericit să vadă cât de bine se acomodase Caroline cu ideea că avea să-i fie soție – dacă nu s-ar fi simțit privit de acei ochi verzi și imposibil de ghicit din cealaltă parte a camerei.

După ce George și Caroline serviră și ei micul dejun, Jason spuse:

– Mătușa mea, Lady Edgeware, mi-a scris să-mi spună că ar vrea să organizeze un bal aici în onoarea ta, Caroline. Va sosi și ea în următoarele zile. Dacă îți surâde ideea, puteți să vă faceți planurile împreună. Așa puteți să vă cunoașteți mai bine.

Caroline încuviință. Jason observă fericit că propunerea nu o speria, așa cum probabil ar fi făcut-o cu o lună în urmă. Era limpede că Wildehaven îi pria.

– Mama și sora mea Gina vor pleca în curând din Lincolnshire. Pot să le invit? Și pot să-l chem și pe tatăl meu? Sunt sigură că Gideon Fallsworthy va veni și el să le însoțească.

– Desigur, cu toții sunt bine-veniți. Mătușa mea va invita nobilimea de prin părțile locului. A crescut aici și îi cunoaște pe toți. Sunt sigur că toată lumea abia așteaptă să te întâlnească.

Ezitănd puțin, Caroline spuse:

– Mai este și un domn care lucrează la Wargrave Park, un fost ofițer din armată care nu cunoaște prea multă lume. Pot să-l invit și pe el?

Jason flutură din mâini:

– Invită pe oricine vrei. Cu cât mai repede te obișnuiești să fii gazdă, cu atât mai bine. Wildehaven a fost o casă de burlaci mult prea multă vreme. Abia aștept să o văd revenind la viață.

Între timp, fostul ofițer din armată era ocupat să-și lărgească cercul social, deși nu se grăbea să-i cunoască pe cei suficient de distinși cât să fie invitați

la Wildehaven. De data asta ieşise cu calul până la cocioabele arendaşilor.

Fermierii se trezeau de dimineaţă de nevoie, așa că Richard profitase de ocazie să stea de vorbă cu câțiva dintre ei. Unul sau doi îi aruncaseră priviri sfredelitoare; începea să se îndoiască de asigurările binevoitoare ale lui Chelmsford cum că nimeni n-avea să-l recunoască drept un Davenport. Până acum însă, nimeni nu spusese nimic.

Arendașii păreau genul de oameni pe care te poți baza, deși cu toții susțineau că e nevoie de îmbunătățiri pentru a-și întreține recoltele. Câțiva își investiseră propriile economii încercând să repare sau să întrețină lucrările de pe teren. Richard își dorea să fi știut mai multe despre agricultură; din nefericire însă, știa prea puține pentru a se simți în stare să conducă întreaga proprietate.

După un timp, Richard ajunse în satul Wargrave. Se opri lângă biserică; la fel ca restul clădirilor, și aceasta era construită din pietre gri de Costwold. Turnul pătrat, în stil normand, părea să fi fost construit în secolul al XIII-lea, iar unele părți din clădire arătau de parcă ar fi fost și mai vechi.

Richard intră cu pas domol, bucurându-se de liniște. Nu fusese crescut într-o religie anume. Părinții lui îl duseseră pe la diverse biserici din orașele în care locuiseră, dar puseseră accent mai degrabă pe frumusețea muzicii și pe arhitectura deosebită decât pe vreun precept. Din moment ce Richard se simțea la fel de bine și afară, în pădure, după părerea lui era atât păgân, cât și creștin.

Spre mulțumirea lui, orga din biserică era mare și de o calitate deosebită; fusese fără îndoială donată de bătrâna contesă.

Richard se îndreptă spre alcov, dar o figură scundă îi apără în față pe neașteptate. Femeia aranja flori lângă masa de împărțășanie. Când o văzu întorcându-se, căpitanul se opri fermecat de trăsăturile mândre, acviline. Deși trecuse de șaptezeci de ani, femeia își ținea spatele drept și era de o frumusețe rar întâlnită. Semăna mai

degrabă cu un înger izgonit din rai, purificat prin flăcări și renăscut, cu mândria de oțel intactă.

Se priviră în tăcere o clipă, apoi bătrâna spuse cu o voce surprinzător de fermă:

- Deci tu ești soldatul care stă la Wargrave Park.

Richard zâmbi slab.

- Presupun că n-are rost să spun că nu e așa.

- N-are nici un rost, i se răspunse cu o urmă de amuzament. Dacă ai trecut vreodată printr-un sat, atunci știi și de ce.

- Nu știu mare lucru despre satele din Anglia, dar presupun că orice grup mic și izolat de oameni se va comporta la fel. Ai fi uimită să auzi ce se bârfește într-un regiment.

Bătrâna părea și mai amuzată.

- Mă îndoiesc, spuse ea. Prea puține lucruri mă mai surprind la vârsta asta. Apoi, studiindu-l îndeaproape, continuă: Îmi pari cunoscut, dar cred că toată lumea mi se pare cunoscută. În plus, nu mai văd la fel de bine ca la douăzeci de ani. Eu sunt Lady Helen Chandler, soția vicarului. Vrei să stai jos puțin? Sau un soldat ca tine nu se simte bine într-un lăcaș sfânt?

Richard se așeză pe o bancă din primul șir, iar bătrâna luă loc lângă el.

- Ba e perfect în regulă, răspunse el. N-am nimic care să-mi apese conștiința mai tare decât cineva care n-a fost în armată. Dimpotrivă. N-am avut prea multe ocazii să păcătuiesc în ultimul timp.

Bătrâna râse. După toate aparențele, era un sunet care nu se auzea prea des în biserică.

- Aici vei avea cu atât mai puține. Dacă ai fi în Londra, atunci altfel ar sta lucrurile.

- Deci în Wargrave nu se petrec scandaluri? întrebă curios Richard.

- Ba da, avem și noi destule probleme și secrete, răspunse bătrâna, iar chipul îi redeveni serios. Dar nimeni nu prea vorbește despre asta. Asta e diferența cea mai mare între un sat și lumea modernă: oamenii de la țară se rușinează de păcatele lor, adăugă ea pe un ton cinic.

Richard se întrebă dacă bătrâna locuia aici acum treizeci de ani, când Julius Davenport plecase înconjurat de scandaluri, dar nu-i părea genul de femeie care să vorbească despre o poveste atât de veche fără un motiv anume. Așa că întrebă:

- Ce altceva se mai zvonește despre mine?

- Prea puține lucruri, să știi. Ai fost un căpitan în Regimentul Nouăzeci și Cinci și se presupune că te-ai ales cu acel șchiopătat romantic la Waterloo. Se spune că te porți ca un gentleman și că deocamdată te ocupi de conac. Observi totul, vorbești prea puțin și nu te-ai obosit prea mult cu inventarul. Hainele tale sunt bine croite, dar par mai degrabă comode decât moderne.

Richard izbucni în râs.

- Ce bine mi-ar fi prins un ofițer de informații atât de abil în Spania! Nici nu mi-am dat seama că șchiopătez atât de romantic. Pentru mine este mai degrabă enervant.

- Fără îndoială. Bătrâna se opri o clipă, îngândurată, apoi adăugă: Cizmarul nostru, Simmons, nu-i așa la modă ca Hoby, dar se pricepe de minune să facă încălțări pentru problemele cu mersul. Băiatul lus-lovit la picior după o căzătură urâtă, și Simmons a rezolvat atât de bine toată treaba, că nici nu se vede că șchiopătează.

Spunând asta, bătrâna își întoarse privirea de parcă s-ar fi temut ca Richard să nu se supere fiindcă vorbeau despre asta.

- Sunt sigură că enoriașii soțului tău se bucură să te aibă pe tine care să le duci grija, spuse amuzat Richard, deși era puțin descumpănit.

- Sunt sigură că unii se roagă să mă vadă ajunsă mai repede la Sfântul Petru, chicoti din nou bătrâna. Vicarul se îngrijește de sufletele lor, dar pe mine mă interesează problemele lor pământești.

Richard nu avea nici o îndoială că așa era. Își imaginase că soțiile de vicari erau doamne discrete și liniștite, dar Lady Helen nu părea să sufere nici pe departe de virtuți atât de plictisitoare.

- Bineînțeles că vor fi descumpăniți, adăugă ea. Mai am încă destul să mă căiesc înainte să plec dintre cei vii.

Richard se întrebă despre ce păcate ar putea fi vorba, fiindcă Lady Helen nu părea genul de femeie care să-și irosească regretele pe chestiuni minore.

Conversația lor fu întreruptă de sosirea vicarului. Era un bătrân cărunt, slăbuț, cu chipul radios al cuiva care își petrecea cea mai mare parte a timpului printre cele sfinte și se ocupa de problemele lumesti doar din când în când. Vocea lui era blândă, dar puternică, dovadă a zecilor de ani în care predicase din amvon.

- Ah, aici erai, dragostea mea. Ai terminat cu florile? Putem să bem o ceașcă de ceai? Ochii i se obișnuiră cu întunericul, și îl observă pe Richard. Clipi șovăielnic și întrebă: Te cunosc, domnule?

Richard se ridică și îi întinse mâna.

- Nu ne cunoaștem, dar am avut plăcerea să o cunosc pe soția dumitale.

Vicarul zâmbi și îi scutură mâna.

- Nu-i așa că Lady Helen e splendidă? Dumnezeu a trimis-o să aibă grijă de mine la bătrânețe. Nu-mi pot închipui ce am făcut să merit două soții atât de minunate într-o singură viață, dar îi mulțumesc în fiecare zi pentru asta.

Din moment ce vicarul nu părea genul de om care să aibă două soții în același timp, însemna că Lady Helen îi devenise însoțitoare la bătrânețe. Titlul ei nobiliar explica deci lipsa ei de blândețe și de smerenie.

Chipul sever al lui Lady Helen se împlânzi privindu-și soțul. Credința pe care o radia vicarul îi împlânzise severitatea ei caracteristică.

- Dragul meu, fă cunoștință cu căpitanul Dalton, care stă la conac. Poate îl convingem să ia ceaiul cu noi.

Vicarul se întoarse plin de speranță spre Richard.

- Ai vrea puțin ceai, căpitane? Și poate un tur al bisericii mai întâi? Avem niște relicve splendide.

Richard îi zâmbi cu căldură. Ar fi fost o cruzime prea mare din partea lui să-i răpească plăcerea de a-i arăta biserica lui iubită. În plus, cu cât afla mai multe despre

Wargrave, cu atât mai bine pentru decizia pe care urma să o ia în curând.

Vicarul îi arătă, printre altele, memorialele dedicate membrilor familiei Davenport. Era ciudat să vadă chipul de piatră impasibil al lui Lord Hugh, mort în timpul celei de-a doua Cruciade în Ținutul Sfânt; placa de alamă dedicată lui Giles Davenport, lângă care fuseseră înmormântate cele trei soții și copiii lor; inscripția de piatră dedicată lui Eleanor Davenport, soție și mamă mult iubită.

Deși Richard intenționa să rămână detașat, se simți atras să afle mai multe despre strămoșii lui. Fie că-i plăcea, fie că nu, în venele lui curgea același sânge. În sfârșit găsisese o ancoră, ceva ce nu mai simțise de la moartea părinților lui.

Richard conversă cu vicarul și își lasă sentimentele deoparte, hotărât să le analizeze mai târziu. După ce serviră ceaiul într-o ambianță plăcută, Richard călări înapoi la Wargrave Park, fluierând absent și gândindu-se la tot ce aflate.

Conversația cu vicarul și soția sa îl făcuse să înțeleagă și mai bine situația de la Wargrave. Uitase chiar și de durerea care nu îi părăsea niciodată piciorul drept. Începuse să se întrebe deja cât bine ar putea face dacă accepta oferta lui Josiah Chelmsford și dacă merita să se înhame la o asemenea povară.

Fusese un ofițer bun, însă nu prinsese niciodată gustul disciplinei militare. Dacă accepta titlul, avea să-și piardă libertatea de civil pe care o iubea atât de mult.

Conducătorul regatului în miniatură numit Wargrave era prins în mai multe restricții decât cel mai tânăr grăjdar. Trebuia să învețe tot felul de lucruri despre agricultură, drept și finanțe; avea un loc în Casa Lorzilor și răspundea de legile care afectau întreaga țară.

Lingușitorii și alți asemenea paraziți aveau să-l caute ca să-și satisfacă propriile interese. Dacă accepta, avea să mai fie vreodată liber să hoinărească fără tot felul de lachei care să-i roiască prin jur? Avea să mai poată dezbate filosofie și politică fără să i se răspundă cu admirație și deferență?

Tinerii nobili din armată fuseseră ușor de descoperit. Erau tratați altfel de către ceilalți. Richard detesta gândul de a fi perceput mai degrabă ca un conte decât ca un bărbat.

Trebuia să gândească obiectiv. Viața lui urma să aibă un scop anume, chiar dacă pentru asta trebuia să-și cedeze o parte din libertate. Proprietatea avea nevoie de ani de zile până să ajungă din nou rentabilă, însă chiar și acum aducea un venit mai mare decât ar fi îndrăznit să viseze vreodată.

Richard oftă. Banii nu însemnau mare lucru pentru el, așa că avantajul era unul neînsemnat. După ultimii ani, o căsuță la țară ar fi fost un lux în ceea ce-l privea. Nu simțea nevoia de a se împovăra cu mai mult.

Dar dealurile erau atât de frumoase aici, mai ales sub roua dimineții, și aveau atâtea secrete gata de dat la iveală... Poate era o chemare ancestrală sau poate Richard nu dorea decât liniște și pace. În orice caz, se putea închipui trăind înconjurat de peisajele pitorești din jur.

Iar acum mai apăruse ceva, un factor care putea să încline balanța în mod semnificativ.

Încă încerca să echilibreze confortul și lipsa de libertate când ajunse în curtea grajdurilor, unde părea să fi izbucnit un mic război. La intrarea din spate erau oprite o brișcă modernă și o trăsură plină de cufere. O voce imperativă urla:

- Pentru numele lui Dumnezeu, imbecili ce sunteți, descărcați sticle de vin, nu cărămizi! Cu grijă!

Se auzi sunetul sticlelor sparte, apoi un șir de blesteme demne de un sergent-major. Richard struni calul și ascultă fascinat. Dacă nu cumva îl înșelau urechile, vărul Reginald sosise la Wargrave Park.

Richard își îndrumă calul într-un ocol și îl găsi pe Reggie de partea cealaltă a trăsurii, țipând la doi servitori de la Wargrave care păreau năuciți, sub privirea unui valet care se uita cu un aer superior și a unui grăjdar plictisit. Era limpede că veniseră cu Reggie și că se considerau prea buni pentru o asemenea sarcină.

Fața lui Reggie era de culoarea vinului care se scurgea pe dalele de piatră.

- Nemernicilor ce sunteți! O să vă concediez pentru asta! O să...

Reggie se întrerupse văzând că publicul i se mărise. Privindu-l suspicios pe Richard, spuse cu ochii mijiți:

- Te-am mai văzut undeva. La biroul avocatului... Erai îmbrăcat în uniformă de căpitan. Regimentul Nouăzeci și cinci. Ce cauți aici? Te-a trimis careva să mă spionezi?

Richard răspunse pe un ton neutru:

- Dacă domnul Chelmsford știa că vii și tu aici, atunci nu mi-a spus nimic. L-ai informat de intențiile dumitale?

- Sigur că nu! se răsti Reggie. Nici eu nu știam că vin, până ieri. Cine naiba mai ești și tu?

Căpitanul se aplecă puțin în sa.

- Mă numesc Richard Dalton. Când ne-am întâlnit, domnul Chelmsford tocmai aranjase ca eu să vin aici și să inventariez proprietatea, înainte să o predea moștenitorului. Deși dumneata și domnul Chelmsford păreți - Richard făcu o pauză discretă - ... incompatibili, trebuie să-i apreciezi dedicarea cu care s-a îngrijit de proprietate până acum.

- Se spune că e un om cinstit, mormăi Reggie. Dă-te jos de pe cal, mă doare gâtul când vorbesc cu tine.

Richard descălecă și se întoarse să-și ducă armăsarul înapoi la grajduri, dar vocea lui Reggie îl opri:

- Și poți să-i scoți pe ăștia doi din inventar. Astăzi se cară de-aici.

Richard se întoarse spre vărul său.

- Din moment ce nu ai nici o autoritate să-i concediezi, amândoi vor rămâne aici. Mie îmi par amândoi muncitori conștiincioși.

Căpitanul privi pieziș spre cei doi. Nu păreau prea rușinați de ce făcuseră; unul din ei îi făcu chiar cu ochiul, spunând pe un ton plângăcios:

- O fo' un accident, căpitane Dalton.

- Cum adică n-am nici o autoritate? Eu sunt următorul conte, și deci proprietatea asta îmi aparține, la fel și toată lumea de-aici!

- N-am auzit vreodată ca vreun englez liber să-i aparțină cuiva, spuse Richard, ridicând o sprânceană. Vei fi următorul Lord Wargrave în curând, poate, dar autoritatea o are deocamdată domnul Chelmsford. Iar eu sunt reprezentantul dumnealui.

- Vrei să spui că nu sunt bine-venit în casa propriilor mei străbuni?

Fața lui Reggie începea să capete o nuanță interesantă de violet, care nu se asorta deloc cu jacheta lui vișinie.

- Absolut deloc, răspunse blând Richard. Înțeleg că nu ți-a fost permis să te întorci aici ani de zile și sunt sigur că abia aștepti să te instalezi la Wargrave Park. Fără îndoială, este un loc foarte bun în care să te ascunzi de creditorii.

- Poate nu ești chiar așa de pământău pe cât am crezut, replică Reggie și râse scurt. Hai să zicem că m-am hotărât să-mi petrec vara la Gloucestershire și din pricina asta. Aș fi preferat să mă duc la Brighton, dar creditorii mă caută mereu pe-acolo. Până să dea peste mine, o să am destui bani să-i plătesc.

- Poate. Te rog să mă scuzi, mă duc să-mi țesal calul.

- Gentlemanii nu fac asta, spuse sec Reggie.

- Nu, gentlemanii nu-și țesală caii. Dar soldații da. E un obicei pe care l-am prins de când eram în Peninsula, spuse Richard, îndreptându-se spre grajduri.

- De-asta ai ajuns beteag?

Richard auzi limpede cuvintele. Se întoarse înapoi spre vărul lui și răspunse pe un ton de gheață:

- Nu. Mi s-a întâmplat la Waterloo.

Reginald făcu o pauză bruscă. Era în toane proaste, avea o durere de cap formidabilă după beția din seara trecută și avusese un ghinion la cărți cum rar se întâmpla. Fusese la un pas să se ia la hartă cu un neica-nimeni mai tânăr ca el cu ani buni și mai scund cu o jumătate de cap. Dar, când Dalton se întoarse și îi aruncă o privire înghețată, Reggie simți dintr-odată că nu mai voia să continue cu jignirile.

- Am auzit că a fost o bătălie formidabilă, spuse el foarte slab.

- Într-adevăr.

Richard așteptă o clipă, să vadă dacă vărul lui mai avea ceva de adăugat, apoi porni din nou spre grajduri. Dacă Reginald Davenport avea să moștenească proprietatea, jumătate dintre servitori aveau să-și caute imediat altceva de lucru. Reggie era un om cât se poate de neplăcut.

Richard deveni ceva mai binevoitor față de vărul lui când serviră prânzul împreună. Din moment ce nu li se spusese mare lucru, servitorii pregătiră masa pentru două persoane și îi chemară în același timp.

Reggie era într-o dispoziție ceva mai bună, probabil fiindcă descoperise vinurile scumpe din pivnițele de la Wargrave Park, în schimbul celor pe care servitorii le scăpaseră mai devreme. Nu încercă să-l provoace pe Richard, iar comentariile lui cinice erau destul de amuzante.

Pașnic ca întotdeauna, căpitanul asculta și răspundea monosilabic. Probabil că Reginald ar fi fost un om ceva mai amabil dacă n-ar fi fost născut într-o familie bogată sau dacă i s-ar fi dat de la început mai multe responsabilități. Băutura și jocurile de noroc îi erodaseră în mare măsură calitățile. Acum trăia doar din noroc și se hrănea cu mari așteptări.

Richard îi mulțumi în sinea lui tatălui său fiindcă nu-l crescuse în umbra de la Wargrave. Era mai bine să știi de la început că ești sărac decât să speri mereu că te vei îmbogăți odată cu moartea cuiva.

Tocmai terminau de mâncat, când Caroline intră în fugă.

- Somers mi-a spus că ești aici și... Caroline se opri brusc. Iartă-mă, n-am știut că ai musafiri.

Arăta atât de drăguță încercând să-și recapete răsuflarea. Era roșie în obraji, iar nuanța se asorta foarte plăcut cu rochia ei. Părul cărlionțat îi încadra fața ca o aureolă.

Amândoi bărbații se ridicară.

- Ei bine, murmură Reggie, se pare că viața la țară are mai multe atracții decât țineam minte. Dă-mi voie să mă prezint: sunt Reginald Davenport, foarte încântat de cunoștință.

Reggie făcu o plecăciune elegantă, demnă de un curtier al reginei.

- Ea e domnișoara Hanscombe, o prezentă Richard. Locuiește la Wildehaven.

Reggie strânse din buze, și o umbră îi întunecă privirea. Vocea îi rămase însă la fel de plăcută:

- Atunci tu ești logodnica lui Radford. Dă-mi voie să te felicit. Îmi imaginez că a fost un pește greu de prins.

Caroline suspină și se înroși până în vârful urechilor.

- Se cuvine să-ți retragi cuvintele, spuse Richard pe un ton tăios ca o sabie. Nu-mi pot închipui ce motiv ai avea să insulti o doamnă pe care tocmai ai cunoscut-o.

Reggie îi aruncă o privire uimită, amintindu-și brusc că ofițerii din armată nu păstrau disciplina doar prin politețe.

- Desigur, n-am vrut să te insult, spuse el. Mă tem că eu și Jason Kincaid ne-am întâlnit de câteva ori în ultimii treizeci de ani și ne-am detestat puțin mai mult de fiecare dată. Sunt pur și simplu invidios că a găsit o doamnă atât de drăguță. Îmi pare rău.

Făcu încă o plecăciune, privind-o pe Caroline cu sinceră admirație. Rochia de zi din muselină îi îmbrățișa formele discrete, dar ea nu părea să-și dea seama de cât era de frumoasă, ceea ce o făcea și mai fermecătoare. Însă era femeia lui Jason. Ah, cât de mult i-ar fi plăcut să o seducă pe iubita inocentă a adversarului său de-o viață. Păcat însă că tinerele domnișoare erau atât de bine păzite. Nu putea face nimic atâta timp cât Caroline era în permanență însoțită.

În timp ce Reggie se lungea pe buze în sinea lui, Richard înaintă și îi oferă brațul său lui Caroline, invitând-o:

- Vrei să mergem în camera pentru muzică?

Caroline îi luă brațul recunoscătoare, și se întoarseră amândoi să plece.

- Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Davenport, spuse ea nesigură. Poate ne vom vedea din nou în curând.

Abia când intrară în camera pentru muzică, tânăra își permise să se înfioare.

- Ce om neplăcut! spuse ea. Mi se părea că ochii lui lasă dăre unuroase ca melcii. Poate e mai bine că... nu voi mai putea veni aici la fel de des.

Spuse ultima propoziție în grabă, privindu-l pe Richard cu ochi mari și plini de tristețe.

- S-a întors Lord Radford? întrebă încet Richard, trăgându-și brațul.

- Da, noaptea trecută, încuviință Caroline. Cred că voi fi mult mai ocupată acum. Poate vom mai cânta împreună din când în când, dar... nu la fel de mult.

Și nu va fi la fel. Caroline nu spuse asta cu voce tare, dar cuvintele atârnav în aer, între ei. Își ridică privirea, studiindu-l pe Richard îndeaproape, ca și când ar fi vrut să-i memoreze fiecare trăsătură.

Richard arăta mai puțin obosit decât în ziua în care se cunoscuseră. Nu trecuse mai mult de o săptămână, dar Caroline se simțea de parcă se cunoșteau dintotdeauna. Ultimele câteva zile fuseseră atât de fericite, că trecuseră pe nesimțite. Nu se gândise niciodată că asta avea să se sfârșească. Ochii lui căprui băteau astăzi mai mult spre verde decât spre auriu.

Caroline observă, puțin surprinsă, cât de chipeș era căpitanul; de la început i se păruse atât de familiar, încât nu îl privise niciodată cu atenție. Pentru prima oară îi văzu cicatricea subțire de pe obrazul stâng. Întinse mâna și o mângâie ușor, ca atingerea unei aripi de fluture.

- Cum s-a întâmplat?

- O schijă la Badajoz. Un lucru neînsemnat.

- Dacă te-ar fi lovit câțiva centimetri mai sus, ți-ai fi pierdut ochiul, se înfioră Caroline, dar totuși numești asta „un lucru neînsemnat“. Cum e la război?

Richard o conduse la banca pe care se așezaseră de atâtea ori să cânte împreună. Își luă chitara și începu să o acordeze. În cele din urmă spuse:

- E o întrebare la care îmi e greu să răspund. De ce vrei să știi?

- Voiam să compun o melodie despre asta, răspunse timidă Caroline, și... nu pot să scriu dacă nu înțeleg despre ce e vorba. Viața mea a fost atât de liniștită. Știi prea puține despre război pentru a putea crea ceva. Se opri o clipă, apoi adăugă aproape în șoaptă: Abia am început să mă văd ca pe o compozitoare. N-am îndrăznit niciodată până acum să fac asta. Dar, dacă vreau să fiu un muzician adevărat, trebuie să învăț mai multe despre lumea noastră, chiar dacă doar din poveștile altora.

Richard se rezemă de spătarul băncii și își întinse instinctiv în față piciorul rănit.

- Pentru cineva cu o experiență atât de limitată, ai deja compoziții de o mare profunzime. Dar voi încerca să-ți explic ce înseamnă războiul, dacă vrei, spuse el gânditor. Te plictisești groaznic în unele zile. Cauți orice truc să te simți puțin mai bine. Teama pentru propria ta viață devine ceva atât de banal, că nu-i mai dai atenție. Mergi înainte știind că prietenii tăi ar putea să moară, dar teama de a nu cădea în dizgrație e mai puternică decât cea de moarte.

Richard își puncta vorbele cu acorduri la chitară, și, în vreme ce asculta, Caroline își imagina adrenalina nebună din focul luptei, rămășițele dezolante de după bătălie, singurătatea nopților de strajă, bolile care ucidu de mai mulți soldați decât gloanțele, sentimentul intens de camaraderie, recunoștința uimită a celor care supraviețuiau, tunetul asurzitor al puștilor.

N-ar fi putut spune cât timp îl ascultase, dar, când Richard termină în sfârșit, încheindu-și povestea cu un acord în cheie minoră, Caroline avea ochii plini de lacrimi.

- Mi se pare nepotrivit să-ți spun „mulțumesc“ Mă simt de parcă m-ai plimbat printr-o altă lume, spuse ea. Simțea că Richard îi arătase mult mai mult decât atât; de fapt, se simțea de parcă îi privise în adâncul sufletului. Dar nu găsea cuvintele potrivite ca să-i spună

asta. Cânti și tu cu mine? îl rugă ea. Mă gândesc că vocile noastre se vor armoniza minunat.

Caroline nu știa cât de mult le-ar fi plăcut muzica lor și altora, însă pentru ea armonia lor era perfectă. Richard avea o voce adâncă și catifelată care se potrivea de minune cu glasul cald și limpede al lui Caroline. Aveau aceleași preferințe și simțeau același ritm. Cântărea melodii vechi din cultura Angliei, duete moderne din Italia și balade franțuzești. Spre seară, Richard trecu la o serie de cântece jucăușe în spaniolă. După ce Caroline auzi o strofă, începu să cânte și ea în armonie, fără versuri. Începu să ghicească sensul cuvintelor după melodie; apoi Richard îi traducea fiecare strofă.

- Cel pe care tocmai l-am cântat era despre... Îmi pare rău, dar cred că e mai bine să nu ți-l traduc! zise Richard amuzat după cinci sau șase cântece în spaniolă.

- Este indecent? întrebă Caroline cu ochi mari și nevinovați.

- Foarte indecent, răspunse ferm Richard. Cred că mi-am epuizat repertoriul de cântece spaniole pe care să le putem cânta împreună, să știi. Vrei să-ți cânt, în schimb, niște dansuri spaniole?

O oră mai târziu, porniră spre Wildehaven. Nici unul dintre ei nu dorea ca după-amiaza să se termine. Caroline avea inima grea la gândul că asta fusese ultima dată când avusese atât de mult timp liber pe care să-l petreacă în compania lui. Energia imperioasă a lui Lord Radford era copleșitoare; de-acum înainte, probabil avea să-și petreacă majoritatea timpului împreună cu el. Se întrebă dacă lui Richard avea să-i pese. Părea să se simtă bine în compania ei, dar nu lăsase niciodată de înțeles că sentimentele lui ar merge mai departe.

Caroline lăsă speculațiile la o parte; avea destul timp să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată se simțea încă liberă, vie și mânată de ritmurile pasionale ale melodiilor spaniole. Intrară într-o poiană plină de flori, luminată misterios de razele piezișe ale soarelui de seară. Caroline se opri și spuse:

- Dintotdeauna am simțit că ăsta ar fi un loc potrivit în care zânele să danseze. Ori de câte ori trec pe-aici, îmi vine să dansez și eu cu ele...

- Și de ce nu dansezi? întrebă Richard cu o jumătate de zâmbet. Sunt sigur că nu s-ar supăra. Uneori și tu pari pe jumătate zână, deci cred că le-ar plăcea compania ta.

Caroline își ridică nerăbdătoare privirea, dar ezită; nu reuși să se abțină și se uită repede spre piciorul lui rănit. Lui Richard nu-i scăpă direcția privirii ei.

- Mă tem că eu nu voi mai dansa niciodată, spuse el încet. Va trebui să dansezi tu pentru amândoi. Hai, de, Caro!

Era pentru prima oară când Richard îi spunea așa, iar pentru Caroline era ceva cât se poate de intim. Zâmbi drăgălaș, apoi merse în centrul poienii și închise ochii. Își deschise toate simțurile, bucurându-se de mirosul de iarbă umedă, de cântecul păsărilor, de vântul care îi mângâia ușor obrajii și îi făcea rochia de muselină să fluture.

Caroline trăia mereu înconjurată de muzică, la fel ca un râu tumultuos care îi anima spiritul. Momentele fericite și mai puțin fericite se transformau în ritmuri magice, pe care uneori nu reușea să le transpună, oricât ar fi încercat. De multe ori le lăsa să-i zburde în minte când improviză la un instrument, când compunea sau visa cu ochii deschiși. Pentru prima oară, permise torentului să îi cuprindă trupul și se lăsă în voia lui.

Începu să se legene ușor, apoi să sară și să facă piruete într-un dans natural și plin de grație, ca un firicel de puf pe aripile vântului. Avea ochii deschiși, dar privea în gol. Auzea doar muzica. Toată bucuria pe care o simțise vreodată se trezea acum la viață, împletită cu un sentiment nou și profund care izvora din întreaga ei ființă. Vocea ei fredona o melodie în armonie cu dansul, iar notele cristaline tremurau în aerul proaspăt ca incantațiile unei vrăjitoare.

În cele din urmă, Caroline făcu o plecăciune adâncă în fața lui Richard, cu o mână întinsă spre el. Acum își dădea seama ce însemnase dansul ei; o făcuse în numele

celui mai vechi sentiment cunoscut vreodată omenirii, sentimentul numit iubire.

Richard se îndreptă spre ea, iar Caroline îi cercetă părul castaniu, ochii mari și căprui ce priveau cu o ușoare detașare, chipul lui frumos și drag. Silueta cu umeri lași se mișca întotdeauna cu grație în ciuda piciorului care avea să-i limiteze întotdeauna mișcările, făcându-l incapabil să-și lase vreodată sufletul să danseze așa cum o făcuse ea. Toate gândurile legate de ceea ce se cuvenea și ce nu se pierduseră în vreme ce ea se lăsa purtată de muzică, și își dorea cu fiecare fibră a făpturii ei ca el să o sărute.

Dar Richard o luă de mână, strângând-o cu degetele lui puternice. Chiar și acest simplu contact o tulbură pe Caroline mai mult decât și-ar fi imaginat. Se întrebă dacă nu cumva începuse să tremure. Oare simțea și el focul mocnit care se răspândea din degetele lui și îi cuprindea întreaga ființă?

- Haide, Titania, spuse Richard cu blândețe. Trebuie să te întorci printre muritori.

Caroline se ridică din plecăciune și își scutură câteva crenguțe de pe poala rochiei, prea mișcată de sentimentele care o încercau ca să mai poată vorbi. Dacă și-ar fi găsit cuvintele, atunci i-ar fi spus și lui despre dragostea ei. Chiar dacă Richard nu simțea același lucru, știa că ar fi ascultat-o cu blândețe dacă ar fi fost atât de prostuță încât să-i spună.

„Dar niciodată nu mi s-a întâmplat să nu-mi găsesc cuvintele pentru ceva atât de important“, se gândi ea plină de amărăciune. Partea logică din mintea ei îi spunea că nu avea nici un rost să-i vorbească despre iubire. Era legată deja de un alt bărbat; în plus, nici o doamnă nu s-ar fi comportat atât de îndrăzneț. „Deși n-am fost niciodată o ființă logică“, își zise ea cu umor. „Foarte multă lume mi-a spus asta.“

Caroline era o fire sentimentală. Dorea să-i spună ce simțea fiindcă se temea că asta era ultima ei șansă. Părea imposibil de crud să-și îngroape sentimentele acum.

Încă nu-și găsisese cuvintele când ajunseră la gazonul din fața conacului Wildehaven. După cum se obișnuiseră

În ultimele câteva zile, Richard așteptă la marginea pădurii, iar Caroline merse singură prin iarbă până la casa cea mare. Se opri la ușa de la intrare, privind silueta întunecată care se întoarse și dispăru printre copaci. Pieptul i se strânse cu o tristețe prea dureroasă ca să o poată exprima în cuvinte. Nu putuse vorbi după acel dans misterios, iar acum nu avea să-și mai facă niciodată curaj. O mască impasibilă i se așternu pe chip și, privind fix înainte, urcă în camera ei să se pregătească pentru cină.

Richard se plimbă câteva ore prin pădure până să se întoarcă în sfârșit la Wargrave, cu sentimentele cloticind. Din prima clipă în care o văzuse pe Caroline strălucind în lumina soarelui și până când îi urmărise dansul magic din acea după-amiază, inima i se trezise la viață și începuse să-i vibreze cu o pasiune de care nici nu se crezuse în stare. Niciodată nu mai dorise ceva atât de tare cum o dorea pe Caroline, dar ea îi fusese promisă unui alt bărbat. Ultimele câteva zile fuseseră o nebunie. Nici nu se gândiseră la logodna ei și la ce ar fi spus lumea.

Richard zâmbi sec; dacă Radford ar fi aflat despre relația lor și s-ar fi simțit ofensat, atunci ar fi fost perfect îndreptățit să-l provoace la duel. Asta nu îl îngrijora prea mult, dar Caroline ar fi avut cel mai mult de suferit.

În ultimele zile, Caroline nu dăduse nici un semn că ar fi fost îndrăgostită de Radford. Dacă era absolut sigur de asta, Richard ar fi putut să o curteze pe față. Nu era un lucru demn de un gentleman, poate, dar convențiile sociale erau doar o mască în comparație cu sentimentele primordiale pe care le avea pentru ea.

O cunoștea poate mai bine decât se cunoștea chiar pe el însuși - era sensibilă, inocentă, cu spiritul pur și cu un talent muzical desăvârșit. Când erau împreună, se simțea cuprins de o bucurie imposibil de descris în cuvinte. Râsul ei limpede, privirea ei dulce și visătoare, sarcasmul ei neașteptat - le iubea atât

de mult și tânjea să-i mângâie chipul delicat și fin ca o petală de trandafir.

Dar ar fi fost prea grosolan din partea lui să-i acorde atenții pe care ea nu le dorea. Caroline era fericită în compania lui, dar poate nu era decât dragostea pe care o aveau amândoi pentru muzică. Ea nu știa cât de drăguță era, la fel cum nici florile nu-și cunoșteau propria frumusețe; Richard se îndoia că era conștientă de efectul pe care îl avea asupra lui.

Începu să fluiere *Greensleeves*. „Păcat, draga mea, Dar mă nedreptățești, Îndepărtându-mă atât de brusc...” Era un cântec nepotrivit situației, poate, dar dulceața melancolică a acestei melodii vechi îl răscolea așa cum o făcuse și dansul ei de mai devreme.

Când ajunse la Wargrave, șchiopăta destul de rău fiindcă mersese prea mult pe jos și se făcuse răcoare. Știa că trebuia să-i vorbească lui Caroline cât de curând, înainte să fie prea târziu. Dacă o pierdea fiindcă nu făcuse nimic, nu avea să și-o ierte niciodată. Și nu-i așa că în armată se luptase chiar și când nu mai avea nici o speranță?

Richard rămase neobișnuit de tăcut tot restul serii, chiar și pentru un bărbat cunoscut pentru faptul că nu vorbea prea mult. Îl întrebă pe Somers dacă primise vreo scrisoare din Londra, dar în rest păru îngândurat tot timpul. Reginald se întrebă dacă nu cumva căpitanul era încă supărat pentru ce se întâmplase la prânz, dar ajunse la concluzia că alta era problema. Oricum nu părea prea dornic de vorbă.

Reggie începuse să se plictisească de viața la țară. Încercase câteva trucuri de conversație, dar celălalt părea cu totul neinteresat de zicale, de meciuri de box, de femei, de jocuri de cărți și de orice alt subiect adus în discuție. Reggie băuse toată după-amiaza și dăduse peste cap o sticlă și jumătate de vin german la cină; când Richard se ridică de la masă, teroarea familiei Davenport era deja în toane cât se poate de proaste.

- Ești un mare plictis, Dalton, spuse pe un ton răstit. Îți rumegi mâncarea ca o vacă.

Richard ridică mirat o sprânceană, dându-i în sfârșit atenție.

- Mai degrabă „taur“ decât „vacă“, nu crezi?

- Sau „iapă“, și mai bine, spuse Reggie cu o căutătură urâtă.

Dar prada lui râse amuzată.

- Hai, Davenport, chiar mă dezamăgești cu glumele astea de copii mici. Sunt sigur că poți găsi ceva mult mai interesant.

Deși era iritat, Reggie nu putea să nu-și respecte un adversar atât de impasibil.

- De ce-ar fi nevoie ca să te supere, Dalton? Nu cred că în armată n-ai învățat să te cerți.

- N-ar fi bine să-ți spun slăbiciunile mele, replică Richard, fiindcă asta te-ar putea tenta să le încerci. Iar eu ar trebui să te omor apoi.

- Tu și câți prieteni? scuipe Reggie, furios din nou. Nu există bărbat în Anglia pe care să nu-l pot bate în luptă dreaptă cu pistolul, cu sabia sau cu pumnii. L-am bătut până și pe Jackson în propriul lui salon.

- Ah, da, vorbești despre unul din locurile acelea unde domnii moderni se prefac că luptă.

- Se prefac?

- Nu știu cum altfel să-i spun. Ai dreptate, am învățat ceva în armată. Am învățat să evit luptele inutile. Dar, când mă lupt, mă lupt ca să câștig.

Reggie nu se mai obosi cu paharul, ci luă o înghițitură direct din sticlă.

- Voiam să te invit la o moară de lângă Bristol mâine, dar probabil ți s-ar părea doar o joacă.

- Din păcate, da. Am de lucru și nu-mi permit să hoinăresc.

Richard nici nu se strădui prea mult să pară dezamăgit. Vărul lui era unul dintre cei mai iresponsabili oameni pe care îi întâlnise vreodată, plin de răutate, dar disperat să aibă oameni în preajmă și deci în stare să invite într-o călătorie pe cineva pe care încerca din răspuțeri să-l provoace. Era bine să-l știe departe o zi sau două.

Richard se ridică de la masă și spuse la fel de bine-dispus:

- Distracție plăcută, dar să nu pariezi pe Cornishman. Se zvonește că n-ar fi în cea mai bună formă.

Cu asta, Richard ieși șchiopătând și închise ușa după el, iar Reginald rămase holbându-se după el. De unde știa nemernicul ăla cine boxa în Bristol? Ridicând din umeri, Reggie se întinse și desfăcu încă o sticlă de vin.

Seara păruse interminabilă. Jason o privea pe Jessica puțin încrunțat, iar Jessica îi arunca din când în când câte o privire curioasă. Caroline refuza să-și privească mătușa în ochi și se scuzase înainte de vreme că avea o durere de cap, care era cât se poate de reală.

Odată ajunsă în cameră, Caroline își luă lăuta fără să se schimbe în cămașa de noapte. Începu să cânte încet baladele pe care le cântase împreună cu Richard mai devreme. Era atât de concentrată, că nu o auzi pe Jessica deschizând ușa.

- Știu încotro mă îndrept, Și știu pe cine iau cu mine, Știu pe cine iubesc, Și el știe cu cine mă voi mărita...

Cânta plină de emoție, lăsându-se dusă de sentimentele pe care nu le putuse pune în cuvinte mai devreme. Mătușa ei ascultă câteva clipe, apoi se retrase în liniște.

Ceasul bătea miezul nopții când Caroline se opri din cântat. Dar nu putea dormi încă. Se întinse după condei și luă o foaie cu portative. Închise ochii abia când se iviră zorile. Fusese o noapte lungă, dar se terminase. Acum nu-i mai rămânea decât restul vieții.

capitolul 11

Coridorul dinspre camerele de oaspeți era întunecos încă, iar afară nici măcar nu răsărise soarele. Jason mergea pe furiș, spunându-și sieși că era perfect logic să o ia pe aici în drumul său spre grajduri și că nu avea

nici un motiv să presupună că Jessica avea să iasă și ea la călărit așa devreme. Chiar dacă se întâlneau din întâmplare la grajduri în ultimele trei dimineți și călăriseră împreună, nu era ca și cum ar fi aranjat să se întâmple asta.

Și totuși, Jason asculta destul de atent încât să audă înjurătura mocnită care se auzi din camera Jessicăi. Se opri, apoi bătu încet la ușa ei. Câteva clipe mai târziu, Jessica deschise ușa. Era îmbrăcată în pantalonii ei strâmți și purta o bluză albă care îi scotea în evidență curbura sânilor.

- Ah! Credeam că e unul dintre servitori, spuse ea, văzându-l pe stăpânul casei.

Jason îi zâmbi plat, privind-o fix în ochi și refuzând să dea atenție hainelor ei scandaloase.

- Am auzit ceva ce suna a înjurătură de birjar. Pot să te ajut cu ceva?

- Ești chiar omul de care aveam nevoie, replică Jessica. Intră!

Fără să-i pese de eventualele insinuări indiscrete, Jessica se dădu la o parte și îl lăsă să intre. Apoi merse până lângă patul imens cu baldachin și arătă spre vârf:

- Uite problema!

Jason își ridică privirea și clipi, întrebându-se dacă era mai devreme decât crezuse. Bănuielile i se confirmară când peticul de blană portocalie deschise gura, dând la iveală un șir de colți mici și ascuțiți.

- Miiiii-a-a-a-au!

- S-a cățărat acolo și nu se mai poate da jos. Nu sunt destul de înaltă să ajung la el și nici nu vreau să mă cațăr pe fotoliile tale de catifea. Dacă îl las acolo, o să cadă și o să-și rupă gâtul sau o să-ți facă praf baldachinul.

- Dă-mi voie.

Jason se întinse. Pisioul părea gata să fugă, dar rămase locului când îl auzi pe Jason spunând poruncitor:

- Wel-l-l-e-s-l-e-y!

Jason îl coborî și îl mângâie pe cap cu grijă, iar Wellesley începu să toarcă mulțumit.

- Are obiceiul să facă probleme, nu-i așa?

- Într-adevăr, lordul meu, răspunse zâmbitoare Jessica. Este o ocazie excelentă să înveți cum să ai grijă de un copil mic: nu e niciodată acolo unde te aștepti, se mișcă incredibil de repede și poate să te farmece imediat, deși o clipă mai înainte erai gata să-l strângi de gât.

- Ai cei mai verzi ochi pe care i-am văzut vreodată, spuse Jason fără să vrea, privindu-i chipul ce strălucea în lumina dimineții.

Jessica făcu o mică plecăciune.

- Înseamnă că nu te-ai uitat cu prea mare atenție la Wellesley.

Jason îi zâmbi și el. Era atât de greu să fie rezervat cu Jessica.

- Atunci ai cei mai verzi ochi pe care i-am văzut vreodată la un om.

Și chiar erau remarcabili - nu erau de un verde-închis, ca la alți oameni, ci aveau culoarea smaraldului, iar în jurul irisului era un inel întunecat. Erau doi ochi în care te puteai pierde...

Jason se strădui să-și vină în fire.

- Din moment ce pari gata să ieși la călărit, n-ai vrea să mă însoțești?

- Mi-ar face mare plăcere.

Jessica își puse pe umeri o jachetă veche, ca să se aplece de răcoarea dimineții, apoi își conduse gazda afară. De regulă, văduvele nu erau ținta scandalurilor; dar nu se cuvenea totuși ca logodnicul nepoatei ei să fie văzut ieșind de la ea din cameră. Cu atât mai puțin cu cât Jessica nu voia să-l vadă plecat.

După ce ieșiră din conac, Jessica îi aruncă o privire scurtă cu coada ochiului. De ce naiba trebuia să fie atât de chipeș? Avea un zâmbet irezistibil, deși era umbrat de ochii lui întunecați, și un trup de atlet care putea să o facă până și pe ea să se simtă fragilă și feminină...

Jessica privi fix înainte în vreme ce intrară la grajduri.

- Vino puțin, vreau să-ți arăt ceva. Spunând asta, Jason o conduse spre stânga, departe de boxele în care

erau ținuți caii de călărie. La capătul unui coridor, baronul se opri în fața unei boxe enorme. Ce crezi?

Jessica suspină încântată, apoi se întinse să mângâie iapa bălțată. Era o creatură minunată, cu ochi mari și negri și cu copite neliniștite. Animalul veni lângă ea și își apăsă blând botul în umărul ei.

- Pare să te placă, observă Jason.

- Mai degrabă a mirosit morcovul pe care îl am în buzunar. Voiam să i-l dau calului pe care l-am folosit până acum, dar frumusețea asta m-a convins.

Jessica scoase morcovul, apoi mângâie iapa pe gâtul ei lucios.

- E arăboaică, nu-i așa?

- Ai dreptate, încuviință mulțumit Jason. Tocmai mi-a fost adusă ieri după-amiază. Cred că e cea mai frumoasă iapă din Anglia. De ani de zile îl tot rog pe Lord Hudson să mi-o vândă. S-ar putea să i-o fac cadou lui Caroline, ca dar de nuntă. Observând expresia plină de îndoială a Jessicai, Jason întrebă sec: Știe să călărească, nu-i așa?

- Bineînțeles că da! Îi stă foarte bine în șa când...

Jessica se opri.

- Va trebui să-ți termini propoziția, spuse Jason. Mai ales dacă mă va ajuta să-mi înțeleg ceva mai bine viitoarea mireasă.

Jessica zâmbi puțin stânjenită.

- Nu e nici un mister. Caroline e un pic visătoare, după cum probabil ai observat și tu.

- Da, știu despre ce vorbești.

- Așa că i-am ales mereu cai blânzi. A fost aruncată din șa de câteva ori fiindcă nu era atentă. Probabil nu s-ar înțelege bine cu o iapă atât de neliniștită. Caroline e o fire veselă și învață din greșeli, dar de data asta s-ar putea răni serios.

- Atunci poate că pianul va fi un dar mai potrivit, oftă Jason.

- Fără îndoială. Dar spune-mi, cum o cheamă pe mica doamnă?

- Cleopatra. O pereche ideală pentru Cezar. Jason observă expresia plină de îndoială a Jessicai și adăugă: Nu ești de acord?

- Ei bine... ține minte că Cezar și Cleopatra nu s-au înțeles chiar așa bine. Poate ar fi mai potrivit să o numești după soția lui Cezar, nu după amanta lui.

Ignorând răsul înfundat care se auzi din direcția lui Jason, Jessica își trecu degetele prin coama deasă a iepei.

- Și, la fel ca soția lui Cezar, iapa ta e ireproșabilă.

- Cum de am ajuns de la cai la istorie? întrebă Jason amuzat. Dacă preferi, o să o numesc Calpurnia, nu Cleopatra. Trebuie să o scot la plimbare astăzi. Vrei să-i pun șaua pentru tine?

Jessica încuviință cu entuziasm și răspunse:

- Da, te rog!

Câteva minute mai târziu, mergeau la pas pe o pajiște. Jessica își lăsă capul pe spate și râse fericită. Știa că nu era înțelept din partea ei să se bucure de compania bărbatului de lângă ea, dar, când venea vorba despre iubire, nu fusese niciodată înțeleaptă. Era problema ei dacă alegea să se simtă bine acum și să regrete mai târziu. O îmboldi pe Calpurnia, încântată de mersul ei grațios, plin de forță și de suplețe.

- Vrei să o fac să sară peste câteva obstacole, lordul meu? Vreau să văd dacă poate sări la fel de grațios.

Fără să aștepte vreun răspuns, Jessica întoarse iapa și se îndreptă spre cel mai apropiat tufiș, făcând-o să sară peste el la o depărtare considerabilă. Jason o urmă; puține lucruri în viață erau la fel de minunate ca o femeie frumoasă pe un cal frumos. Brusc, Jason își dădu seama că în aproape toată relația lor fuseseră pe cai.

Jessica se oprise de partea cealaltă a tufișului, zâmbind mulțumită.

- Îți jur că frumusețea asta poate fugi mai repede decât bruta pe care o călărești tu. Deși Cezar e bun în felul lui, adăugă ea după o clipă.

- Exagerezi puțin, pufni Jason cu o privire tăioasă, provocat de insultă. Vrei să-ți testezi teoria?

- Cu siguranță. Alege un loc și un traseu.

- Aleg să ne întrecem chiar acum. Cât despre traseu... Știi stejarul cel mai mare de pe pășunea dinspre vest? De-aici până acolo sunt vreo trei kilometri de teren accidentat. Jason se gândi să adauge și un pariu, dar apoi hotărî că nu era cazul. Încă nu-și revenise după ultimul lui pariu prostesc. Așa că adăugă: Poți să călărești pe unde vrei, atâta timp cât nu-mi strici recoltele.

- S-a făcut!

Cu un ultim zâmbet radios, Jessica își întoarse calul și dispăru peste tufișul următor înainte ca Jason să apuce măcar frâiele. Baronul blestemă plin de admirație și o urmă. Dar cât de repede mergea! Jason știa că avea un avantaj nedrept; el cunoștea terenul mult mai bine. Erau trei căi pe care ar fi putut să o ia, dar cea mai plată era blocată de un hățiş de copaci, iar cea mai scurtă era tăiată de o râpă îngustă, dar foarte adâncă.

Când Jason trecu de primul deal, Jessica nu se mai vedea deja. Îl mână pe Cezar la galop, iar calul se repezi încântat înainte.

După ce lăsase în urmă două treimi din traseu, Jessica tot nu se vedea pe nicăieri. Nu se putea să fi avut un avantaj chiar așa mare; oare o luase pe o altă cale? Doar nu fusese așa nesăbuită să o ia prin pădure; de dimineață trecuseră pe la marginea acesteia.

Jason simți un fior de gheață pe șira spinării. Oare Jessica știa de râpă? Pe partea dinspre conac fusese construit un zid de piatră, ca oile și vitele să nu cadă înăuntru. Un călăreț care nu cunoștea drumul ar fi văzut zidul ca pe un obstacol ușor de trecut. Săritura era dificilă pentru un cal puternic și un călăreț bun, dar pentru cineva care nu știa la ce să se aștepte ar fi fost moarte sigură. Doi vânători muriseră acolo de când se născuse Jason, iar călăreții care veneau la Wildehaven pentru prima oară erau avertizați încă de la început să aibă grijă.

Abandonând cursa, Jason îl îmboldi pe Cezar să urce un deal de unde să vadă drumul care ducea spre râpă. Inima i se opri în piept văzând călăreața care se apropia

de peretele de piatră, aproape lipită de spinarea iepei, cu părul ei roșu fluturând în vânt.

-*Jessica!* strigă Jason din toate puterile, avântându-se în jos pe coasta abruptă, sperând să-l fi auzit și să se oprească.

Rugându-se ca nu cumva Cezar să calce în vreun mușuroi de cârțițe, Jason se concentrează să evite obstacolele vizibile și își grăbi calul într-un galop nebun, abia simțind crengile care îl zgâriau.

Ajunsese la mai puțin de treizeci de metri de Jessica atunci când ieși în sfârșit pe același drum, dar ea mai avea câțiva pași până la gard. O strigă din nou și o văzu privind o clipă peste umăr, apoi sărind cu Calpurnia peste gard. Timpul se opri în loc în vreme ce ele două plutiră în aer... peste râpă... atârnând deasupra ei o eternitate, apoi aterizând în sfârșit de partea cealaltă, în siguranță.

Panica lui Jason se transformă în ușurare pentru o clipă, apoi fu înghițită de un val de furie. Fără să se mai gândească, își grăbi calul care începuse deja să obosească și trecură amândoi peste râpă. Jessica se opri și îl aștepta cu o privire mirată în vreme ce Jason tuna, trăgând de frâiele calului în ultima clipă. Apoi se întinse și apucă frâiele Calpurniei.

-*Ai înnebunit? țipă el.* E cel mai periculos obstacol de pe toată proprietatea! Doi oameni au murit acolo! Chiar ți-ai pierdut mințile?

Jessica îi aruncă o privire rece și tăioasă, mirată să-l audă vorbind așa.

-*Dar ai văzut că am sărit fără nici o problemă. Crezi că aș risca viața calului tău?*

-*Lasă-l naibii de cal, nu de-asta îmi fac probleme! Nu cunoști terenul de-aici la fel de bine ca mine. Ai fi putut să mori!*

Stăpânindu-se din greu, Jessica îi răspunse printre dinți:

-*Nu uita, Lord Radford, în ultimele două săptămâni n-am avut nimic de făcut. Așa că ți-am explorat proprietatea până în cele mai adânci cotloane. Sperai că vei avea un avantaj fiindcă știi mai bine terenul?*

-Nu m-aș lăsa niciodată învins de o femeie! Dar, în orice caz, eu sunt gazda, așa că, dacă vrei să te sinucizi din prostie, fă-o altundeva, nu pe domeniul meu!

Jessica explodă în sfârșit, strigând cu toată frustrarea pe care o acumulase în ultimele săptămâni:

-Ba să-ți vezi de treabă! Știam exact ce fac. Nici eu, nici calul n-am fost în pericol. Ce motiv ai tu să-mi ții morală ca unei femei de rând?

Provocat peste măsură, Jason lăsă frâiele din mâini și o trase pe Jessica în fața lui, în șa, strigând:

-Uite, asta e motivul!

Apoi o sărută apăsând pe buze. Furia i se risipi la fel de repede cum izbucnise și lăsă și frâiele lui Cezar, îmbrățișându-l strâns pe Jessica și îngropându-și chipul în părul ei încâlcit. Jessica se trăsese înapoi cu toată puterea la început, dar acum se agăță de el, iar buzele ei calde erau la fel de nerăbdătoare ca ale lui.

-Ah, Jessie, Jessie, îi șopti Jason la ureche. Credeam că o să mori în fața mea și m-am îngrozit. Ultimii paisprezece ani au fost un iad, iar o viață fără tine ar fi fost imposibil de îndurat. M-aș fi aruncat și eu în râpă după tine.

Cezar se foi neliniștit, aproape azvârlindu-i din șa. Jason își dădu seama că nu era totuși genul de bărbat care să facă dragoste cu o femeie în șaua unui cal.

O ajută pe Jessica să se așeze drept, apoi coborî și legă frâiele cailor de o creangă. Jessica se lipi de el fără nici o vorbă, iar Jason îi văzu obrajii plini de lacrimi. Ochii ei de smarald erau larg deschiși și vulnerabili, la fel ca atunci când avea șaptesprezece ani. Jason îi sărută fiecare lacrimă cristalină, simțindu-i trupul cum tremura, apoi îi mângâie spatele. Jessica încercă să se tragă înapoi, dar Jason o ținu strâns până când tremurul îi pieri și își așeză capul pe umărul lui.

-De ce m-ai părăsit, iubirea mea? o întrebă el în șoaptă. De-atunci mă tot întreb cu ce ți-am greșit.

Jessica își ridică fruntea și îl privi în ochi, abia stăpânindu-se.

-Eram tânără și prostuță, Jason, spuse ea, suspinând tremurat. Oamenii sunt atât de superficiali când sunt

tineri. Rănim și suntem răniți fără să vrem, nu îi înțelegem pe ceilalți, provocăm suferință fără intenție... De o mie de ori mi-am dorit să dau timpul înapoi, dar nu se mai putea face nimic. Cu răsuflarea întretăiată, Jessica se opri puțin ca să privească înapoi, cu ani în urmă. Apoi continuă: Cel puțin mi s-a dat o șansă de a răspunde pentru greșeala mea de atunci.

Se trase înapoi și se sprijini cu spatele de un buștean, bătând cu palma locul liber de lângă ea. Jason se așeză acolo, profitând de ocazie să o ia pe după umeri. Jessica își rezemă capul pe umărul lui.

- De ce zici că ai fost prostituată? Atunci am crezut că voiai să te măriți pentru un titlu sau pentru avere, dar, după ce ți-ai ales un soț, a trebuit să mă resemnez cu gândul că nu voi ști niciodată ce voiai cu adevărat.

- Voiam te voiau toate fetele de vârsta mea, replică Jessica și zâmbi amar. Se opri puțin ca să-și adune gândurile, apoi continuă: Îl știai pe tatăl meu, nu-i așa?

Jason încuviință.

- Ce fel de om era? Întrebă Jessica.

Jason se lăsă purtat de amintiri, apoi răspunse:

- Era fermecător, dar mână-spartă. Era o companie plăcută și nu se îmbăta ușor. Niciodată nu avea noroc la cărți. Ah, și era foarte egoist.

- Exact! spuse mulțumită Jessica. Ți-l amintești perfect. Era destul de afectuos cu fiicele lui când își amintea că existau și ne făcea pe plac dacă asta nu-l costa bani, dar în rest ne considera mai degrabă surse de profit. Moștenise o funcție oarecare de la tatăl lui, Lord Westerly, dar își pierduse toți banii la jocurile de noroc când aveam cinci ani. Mama mea a murit la puțin timp după aceea, obosită să mai aibă grijă de gospodărie. Sora mea mai mare, Emily, a rămas să mă crească și să se îngrijească de conturile familiei. Tatăl meu pleca de multe ori cu prietenii lui și ne trimitea bani din când în când, atunci când avea noroc la jocuri. Iar noi ne descurcam cum puteam. Jessica respiră zgomotos, apoi continuă, privind caii care pășteau: Emily era o fată foarte drăguță. Caroline seamănă mult cu ea. Sir Hanscombe s-a îndrăgostit de ea și i-a oferit tatălui meu o sumă

considerabilă ca să i-o dea de soție. Emily îl detesta pe Sir Alfred și l-a implorat pe tata să refuze, dar tata a râs și i-a spus că toate femeile au nevoie de un soț și că Sir Hanscombe era la fel de bun ca oricare altul. După căsătoria lor, am stat și eu la ei – nu mai aveam unde să mă duc. Afecțiunile lui Sir Alfred au dispărut după o vreme, iar eu mi-am văzut sora topindu-se sub ochii mei. Când nu o ignora cu totul, Sir Alfred își bătea joc de ea. Era de un egoism incredibil. După ce s-a născut Caro, Emily a renunțat pur și simplu. N-a murit din cauza nașterii – ci din cauză că nu avea parte de iubire, spuse tăios Jessica. Eu și Caroline am stat la una dintre surorile tatălui meu până când Sir Alfred s-a însurat cu Louisa, un an mai târziu. Louisa nu e o femeie prea afectuoasă, dar își cunoaște îndatoririle. Ea a adus-o pe Caro înapoi în casa tatălui ei. Aș fi păstrat-o dacă aș fi putut, dar și eu eram doar un copil. În următorii ani, am fost trimisă de la o rudă la alta. Lady Hanscombe mă primea uneori – i se părea de bun-simț ca fiica ei adoptivă să-și cunoască mătușa. Cam o dată la un an, tatăl meu venea să mă viziteze. Jessica râse amar. Era destul de mulțumit de mine. Spunea că mă fac din ce în ce mai frumoasă și că va primi o sumă grasă pentru mine când cineva mă va cere de nevastă – că nu voia să audă de cineva care nu era cel puțin conte și că nu l-ar fi surprins să ajung o ducesă. Spunea că orice bărbat ar fi fost „mândru să mă posed” și că eram un ornament potrivit pentru oricine.

Jason trase adânc aer în piept. Începea să înțeleagă încotro ducea povestea ei. Jessica se întoarse să-l privească, iar chipul ei era umbrat de amintiri.

– Am jurat că nu voi urma niciodată calea pe care mi-o pregătise el și că nu mă voi mărita decât din dragoste. Nu-mi păsa absolut deloc de bani sau de titluri. Jessica își privi mâinile și continuă ezitant: Când te-am cunoscut la acea vânătoare, tatăl meu mă pregătea pentru primul meu sezon, iar mătușa mea îl ajuta. Știam că tu ești tot ce-mi doream; nu mă mai simțisem niciodată atât de vie. Sunt sigură că și tu simțeai la fel. Când mi-ai cerut mâna în acea zi, eram nerăbdătoare să te aud

spunându-mi că mă iubești. Nu știam nimic despre familia sau averea ta, și nici nu-mi păsa. Nu voiam decât să te aud spunându-mi că mă iubești și că vrei să fii cu mine pentru totdeauna. Cu vocea aproape șoptită, Jessica încheie: Nici măcar nu-mi păsa de căsnicie. Nu voiam decât iubirea ta.

- Iar eu ți-am spus că ești cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată și că aș fi mândru să-mi fii soție, spuse Jason, crispându-se. Că ai fi potrivită pentru cineva de rangul meu și că aș putea să-ți ofer o viață confortabilă și luxoasă. Nici n-am adus vorba despre iubire.

Jason o trase la pieptul lui și îi ridică bărbia cu un deget, ca să o privească în ochii ei verzi.

- Dă-mi voie să-mi iau revanșa pentru acea scăpare de atunci. Jessica, te iubesc. Niciodată n-am iubit pe altcineva. Am fost furios, am fost confuz, am suferit, însă te-am iubit mereu. Nu cred că voi putea vreodată să nu te mai iubesc. Ești la fel de încăpățânată și de independentă ca mine și călărești la fel de bine. Iar asta mă face să te iubesc și mai mult. Jason îi atinse buzele cu ale lui într-un sărut blând, lin, ca o dovadă că tot ce spusese era adevărat. Apoi se trase înapoi și continuă: Și eu am fost crescut într-o casă în care iubirea nu avea nici o valoare. Eram fiul mai mic și lipsit de importanță, văzut doar ca un moștenitor de rezervă dacă fratele meu murea înaintea mea. Eram într-o lume pentru care contau titlurile și averile, iar eu n-aveam decât o parte mică din amândouă. Nici n-am îndrăznit să cred că mă iubeai pentru cine eram, așa că ți-am oferit ce credeam că ai aprecia cel mai mult. Nici nu visam că aveam să-ți dau din plin ceea ce voiai de fapt. Eram foarte tânăr. Jason se aplecă și o sărută încă o dată, la fel de delicat. Mi-ar fi fost aproape imposibil să spun limpede ce simțeam, cât de mult te doream, cât de multă nevoie aveam de tine.

Jessica râse ușor, dar, când vorbi din nou, vocea îi era tristă:

- Am înțeles asta mai târziu. Am fost tare dezamăgită atunci că mi-am pierdut capul și ți-am spus toate

acele lucruri oribile. Apoi am călărit ore în șir încercând să înțeleg ce se întâmplase. Când am ajuns în sfârșit la concluzia că nu se putea să mă fi înșelat, că mă iubeai totuși, am mers până la casa în care stăteai. Dar am ajuns prea târziu.

- Ai mers până la casa lui Longford? întrebă surprins Jason. N-am aflat niciodată. Am plecat la două ore după ce m-ai refuzat - știam că n-aș mai fi suportat să fiu în preajma ta. Presupun că nu știai unde să-mi scrii?

Jessica clătină din cap.

- Știam foarte puține despre tine. Nici măcar nu știam unde locuiești. N-am îndrăznit să întreb pe cineva - valetul care mi-a spus că plecaseși mi-a dat de înțeles foarte limpede ce părere avea despre domnișoarele îndrăznețe care veneau să viziteze un gentleman fără nici un însoțitor. Eram sigură că furia mea prostească te făcuse să mă detești pentru totdeauna și mă uram pentru că renunțasem la ceva ce-mi doream mai mult ca orice pe lume. Dar nu mai aveam ce face, așa că am mers la Londra, după cum dorea tatăl meu. Știam că nu aveam să mă mai îndrăgostesc așa vreodată, dar cel puțin balurile îmi distrăgeau atenția. Tata a primit multe oferte pentru mâna mea, dar i-a refuzat pe toți cei pe care îi credea nedemni de mine. Îi adresă un zâmbet jucăuș. Tata nu știa că moștenitorul unui ducat fusese atât de îndrăzneț încât să mă ceară în căsătorie la modul cel mai direct. Probabil ar fi murit de inimă rea să afle că îl refuzasem. Plus că am primit și alt soi de oferte de la doi dintre ducii coroanei.

- Să îndrăznesc oare să ghicesc de la care dintre ei?

- O doamnă nu se laudă niciodată cu bărbații pe care i-a cucerit, spuse modestă Jessica. Apoi adăugă pe un ton serios: În acea primăvară l-am cunoscut mai bine pe John Sterling. Era doar un căpitan atunci. Se născuse în Wiltshire, pe undeva de lângă familia Hanscombe, și ne știam de mici. La sfârșitul sezonului, John mi-a spus că mă iubea de multă vreme, dar așteptase să cresc și să cunosc lumea ceva mai bine. I-am spus că iubesc pe altcineva, dar a insistat să ne căsătorim. Jessica se opri

din nou, apoi continuă ezitând: Aveam mare nevoie să fiu iubită. Tatăl meu a obiectat, dar eu am avut voința mai puternică decât el. I-am jurat că voi fugi dacă nu ne dă binecuvântarea lui, și chiar aveam de gând să fac asta, așa că tata și-a ridicat mâinile la cer și mi-a permis să mă mărit. Am făcut nunta în liniște, apoi am plecat din țară. Zâmbi nostalgic. John m-a învățat atât de mult despre iubire... Era generos, îmi oferea mereu tot ce avea mai bun și nu-mi cerea niciodată mai mult decât îi puteam da. În scurt timp am ajuns să-l iubesc și eu, deși nu în același fel în care te-am iubit pe tine. Nimeni nu iubește în același fel de două ori, presupun. Și așa am ajuns aici. Ți mulțumesc că mi-ai dat șansa să-ți explic ce s-a întâmplat atunci și să-mi cer iertare, încheie Jessica, ridicându-se.

Jason îi luă mâna și o trase înapoi.

- Crezi că acum poți să pleci pur și simplu, de parcă n-a fost decât o vizită matinală? Crezi că te mai las să pleci din viața mea a doua oară?

- S-ar putea să fiu de acord să-ți fiu iubită, spuse Jessica cu o privire severă, dar nu atâta timp cât ești însurat cu Caro.

- La naiba cu Caroline! Cu tine vreau să mă însor. Poți să negi că mă iubești? Întrebă Jason pe un ton neobișnuit de rugător, fiindcă gândul că avea să o piardă a doua oară îl îngrozea.

Jessica se întinse și îi mângâie chipul - sprâncenele groase și încruntate care o speriau pe Caroline, pielea bronzată, buzele neașteptat de calde, apoi spuse cu blândețe:

- Dar sunteți logodiți.

- Știu că se presupune că doar femeile pot rupe logodna, și mereu am spus că e mult zgomot pentru nimic. Dar să știi că nu-mi pasă ce se bârfește despre mine. Ție îți pasă?

Jason își întoarse fața și îi sărută arzător palma. Jessica oftă și își trase mâna.

- Nu mi-ar păsa pentru mine, eventual doar de dragul fiicei mele.

- Caroline ar fi stânjenită, dar nu cred că s-ar supăra prea rău, reluă Jason. Cred că tatăl ei a vândut-o, la fel cum tatăl tău a vândut-o pe mama ta.

- E adevărat pe undeva, recunosc Jessica. Sir Alfred avea nevoie de banii de logodnă, altfel Caroline n-ar fi acceptat niciodată.

- Deci a fost de acord să se însoare cu căpcăunul de mine pentru bani? întrebă sarcastic Jason.

- Dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut vreodată, lui Caroline îi pasă cel mai puțin de bani. Dar își iubește sora, pe Gina, și i s-a spus că, dacă nu se mărită cu tine, nici Gina nu va avea voie să se mărite cu iubitul ei, Gideon.

- Cu alte cuvinte, Caroline s-a sacrificat pentru fericirea surorii ei. Chiar ai de gând să-mi distrugi toată stima de sine! De ce să nu-l las pe Sir Alfred să-și păstreze banii ca să-și lase fiica în pace?

- Știi că nu se poate.

- De ce nu? Sunt banii mei și pot să fac ce vreau cu ei. Sau asta ar însemna că nu mi-aș mai putea permite să te plătesc pe tine?

Jessica refuză să ia totul în joacă.

- Dacă ar fi vorba doar despre bani și despre un scandal neînsemnat, atunci m-aș mărita cu tine chiar mâine. Dar nu se mai poate. Ai observat-o pe Caroline?

- Arată foarte bine, încuviință posomorât Jason. Îi prinde bine aerul de la țară.

- E mult mai mult, spuse nerăbdătoare Jessica. O cunosc de o viață întreagă, dar n-am mai văzută vreodată atât de radioasă ca în ultimele două săptămâni. E foarte discretă și nu mi-a mărturisit nimic; mă îndoiesc chiar că ea însăși știe despre ce e vorba. Dar ai observat-o acum trei nopți?

- Da, părea distrasă și posomorâtă, spuse încruntat Jason. Parcă era cu mintea în altă parte. N-a mai zis mare lucru de-atunci.

- Știu. Eram îngrijorată și am mers în camera ei ceva mai târziu, ca să văd dacă nu cumva voia să vorbim. Am auzit-o cântând; nu știa că sunt și eu acolo. Cânta ca o femeie îndrăgostită. Jessica își înghiți nodul din

gât, apoi continuă întristată: Cred că și ea și-a dat seama abia acum. De-asta e atât de retrasă. Iubirea e ceva care te năucește, mai ales prima oară. Bineînțeles că s-a îndrăgostit de tine văzându-te în propria ta casă și cunoscându-te așa cum ești. Oare e cineva care nu te-ar iubi? Cu lacrimi în ochi, Jessica încheie: Acum vezi de ce e imposibil? Nu mi-aș cumpăra niciodată fericirea cu prețul ei. O vei iubi și tu în curând. E o femeie mult mai bună decât am fost eu vreodată și e cu zece ani mai tânără; abia a început să înflorească. Dragostea noastră e în trecut. Caroline e viitorul tău.

Jason o luă pe după umeri și o scutură disperat, simțind cum o pierde din nou.

- Crezi că-mi pasă de vârsta ta sau de cât de bună este ea? Singura fericire pe care am cunoscut-o vreodată a fost atunci când eram cu tine. Ești gata să mă sacrifici pe mine pentru liniștea ta?

Își încâlci degetele în părul ei, trăgând-o la piept într-o îmbrățișare strânsă. Încercă să o unească de el în trup și suflet, să o convingă, deși nu mai avea cuvinte.

Jessica cedă la început, dar, după câteva lungi momente, îl împinse cu toată puterea. Jason căzu pe spate, iar Jessica fugi să-și dezlege calul și se urcă în șa. Cu frâiele în mână, îl privi tristă și spuse aproape în șoaptă:

- Te voi iubi mereu.

Apoi dispăru. Jason se ridică încet și merse la Cezar, lipindu-și fruntea de gâtul transpirat al calului. Era recunoscător că se simțea paralizat, fiindcă altfel durerea l-ar fi copleșit. Știa că, în clipa în care avea să accepte că Jessica tocmai plecase din viața lui pentru totdeauna, avea să cadă în agonie.

Caroline oftă și își dădu la o parte o șuviță cărlionțată, studiind partitura din fața ei. De regulă, compunea melodiile direct la pian, bazându-se pe memoria ei muzicală aproape perfectă să păstreze sunetele până avea ocazia să le transcrie. Cu trei nopți în urmă însă, scrisese plină de energie, notele curgându-i din vârful

condeiului de parcă muzica era o ființă vie care își cerea libertatea. În cele din urmă, Caroline se întinsese în pat, neînțelegând prea bine ceea ce scrisese.

Nu mai privise sonata până acum, fiindcă nu se simțea în stare să se confrunte cu sentimentele despre care scrisese. Acum însă, studiind notele muzicale în soarele auriu de dimineață, Caroline se întrebă cum putuse fi atât de oarbă. Compoziția era o declarație de iubire pentru Richard - toate sentimentele ei atât de incoerente fuseseră transpuse într-o melodie pură. Nu era nevoie să o cânte ca să știe că era cel mai frumos lucru pe care îl scrisese vreodată. Fiecare notă era scrisă din suflet, din întreaga ființă.

Acum, că își transpusesese sentimentele în muzică, se simțea mult mai liniștită. Abia acum își dădea seama cât de inocentă fusese odată, trăind în lumea propriilor ei vise. Spre deosebire de alte fete tinere, Caroline se gândise rareori la iubire sau la căsătorie; așa că amândouă o luaseră prin surprindere. Prima ei reacție față de Jason fusese rezultatul șocului provocat de ideea de căsătorie de personalitatea lui îngrijorător de puternică. Nu se crezuse îndrăgostită vreodată, nici măcar în glumă, așa cum făceau surorile ei când erau mici. Acum însă, realitatea iubirii îi schimbase lumea pentru totdeauna. Sentimentele ei oscilau între vârfuri și abisuri la care nu mai visase vreodată, iar trupul ei tânjea după lucruri pe care nici nu le înțelegea.

Caroline nu mai iubise niciodată și știa cu o certitudine dureroasă că nu avea să mai iubească vreodată. Era la fel de sigură însă că nu avea nici un viitor alături de Richard. Era logodită cu Jason, și lucrurile mergeau deja de la sine; faptul că un alt bărbat o vrăjise nu schimba cu nimic nevoile familiei sale. Se îndrăgostise de un fost soldat cu un picior rănit. Caroline zâmbi fără să vrea gândindu-se la el.

Chiar dacă ar fi fost liberă să iubească pe oricine, nu avea nici un motiv să creadă că Richard Dalton simțea mai mult decât prietenie pentru ea. Bănuia că el și Jessica erau pe jumătate îndrăgostiți unul de celălalt; văzuse deja cât de fericiți erau că se reîntâlniseră.

Jess ținuse destul timp doliu după soțul ei și era gata să meargă înainte, iar Richard îi spusese că toți ofițerii din Spania se îndrăgostiseră la un moment dat de magnifica doamnă Sterling. Jessica simbolizase pentru ei tot ce aveau mai bun de oferit femeile engleze, nu doar frumusețe și farmec, ci și dragoste părintească și fidelitate față de soțul ei. Maiorul fusese cel mai invidiat bărbat din întreaga Peninsulă.

Caroline spera că cei doi aveau să se căsătorească; era mai bine să-l aibă așa pe Richard în viața ei decât să renunțe la el pentru totdeauna. În plus, îi iubea pe amândoi mai mult decât orice; credea că putea găsi suficientă generozitate în sufletul ei cât să le dorească fericirea.

„Unchiul Richard?” Inima ei se strânse puțin gândindu-se la asta. Dacă Richard și Jessica se căsătoreau, atunci spera să nu o facă prea curând. Încă nu se simțea pregătită pentru așa ceva.

După căsătoria cu Jason, avea să fie ocupată prefăcându-se că e o doamnă. Și apoi aveau să vină copiii – încă un subiect la care nu se gândise prea mult, dar care acum i se părea mai îmbucurător. Nu îi mai era teamă de Jason și nici nu-l ura. Poate că într-o zi avea să se îndrăgostească totuși de el? Sau poate era mai bine să nu; Jason nu părea bărbatul care să-și dorească o soție iubitoare. El voia o doamnă prezentabilă și discretă. Caroline nu era sigură dacă baronul știa măcar ce însemna iubirea. Nici ea nu știuse până acum.

O bătaie ușoară în ușă îi întrerupsese gândurile. Camerista ei, Betsy, intră.

– Scuză-mă, domnișoară Hanscombe. Știu că mi-ai zis să nu te deranjez, dar domnul a spus că este ceva foarte important.

Caroline își ridică surprinsă privirea. Nu putea fi Jason; camerista nu s-ar fi scuzat niciodată să o deranjeze în numele stăpânului casei.

– Cine a venit, Betsy?

– Soldatul care stă la Wargrave, domnișoară. Căpitanul Dalton.

Caroline simți cum sângele îi fuge din obraji. Cu o clipă înainte, fusese mulțumită în resemnarea ei, dar acum totul se schimbase doar la gândul că avea să-l vadă din nou. Cum ar putea să-l privească la fel ca înainte, când întreaga ei lume se schimbase iremediabil? Se strădui să vorbească pe un ton calm și răspunse:

- Spune-i că voi coborî în câteva minute. Mă așteaptă în salonul cel mic?

Camerista încuviință și plecă să ducă mesajul, iar Caroline se ridică și privi disperată în oglindă. Era o altă ironie că ea, cea care nu se obosise niciodată cu felul în care arăta, își făcea acum aceleași probleme ca orice altă domnișoară îndrăgostită. Din fericire, toate rochiile ei noi erau moderne; rochia de dimineață pe care o purta, de culoarea piersicii, era numai bună ca să-i mascheze paloarea. Părul ei fusese coafat simplu, și nu era nevoie decât să-l pieptene puțin. Îndreptându-și umerii aproape fără să-și dea seama, Caroline coborî în salonul cel mic.

Richard avea o figură gravă când Caroline își făcu apariția, dar chipul i se destinse imediat într-un zâmbet cald. Caroline îi întinse mâna și spuse:

- Ce plăcere neașteptată. E prima ta vizită la Wildehaven, nu-i așa?

- Da, încuviință Richard. Conacul e splendid, și proprietatea e bine întreținută. Lord Radford și-a câștigat reputația de moșier bun, din câte văd. Dar n-am venit aici să discutăm despre Wildehaven.

Richard se ridică; părea nesigur cum să continue.

- Da? îl îndemnă Caroline, așezându-se pe unul dintre scaunele tapițate cu catifea.

Richard se așază și el și spuse:

- Mi-am permis un lucru foarte important, Caroline. Nu este irevocabil, dar s-ar putea să fii supărată pe mine.

Caroline ridică din sprâncene, surprinsă.

- Da?

Richard zâmbi amar și scoase un plic din buzunarul hainei, apoi i-l întinse:

- Cred că ar fi cel mai bine să citești tu asta.

Caroline deschise curioasă plicul. Scrisoarea începea cu adresa celei mai mari edituri de partituri din Londra. Cu ochii mari, citi:

Domnule Dalton,

Ne bucurăm nespuse că ne oferiți ocazia să publicăm compozițiile pe care le-ați trimis. Sunt piese de o forță și de o virtuozitate incredibile. Până și cei mai buni compozitori din Europa modernă s-ar putea mândri cu așa ceva. Sunt și mai fericit că bărbatul pe care îl reprezentați a fost născut în Anglia; prea puțini muzicieni de rang înalt s-au născut pe insula noastră. Suntem gata să respectăm dorința compozitorului și să-i publicăm anonim compozițiile; așteptăm doar să ne comunicați numele sau inițialele pe care ar dori să le folosim.

Cred că pot spune cu toată încrederea că vom fi onorați să-i publicăm și lucrările viitoare și sper că veți ajunge în Londra cât de curând, pentru a discuta aspectele financiare.

Umilul dumneavoastră servitor, Silas Wilford

- Ce înseamnă asta? întrebă Caroline, căreia nu-i venea să-și creadă ochilor.

- Am copiat partiturile pe care le-ai lăsat la Wargrave și i le-am trimis lui Wilford. N-am spus decât că sunt opera unei persoane de rang înalt care dorește să rămână anonimă. Dacă nu vrei să le publici, pot să le recuperez fără nici o problemă. Deși domnul Wilford ar fi foarte dezamăgit. Richard o privi nerăbdător și adăugă: *Îți înțeleg timiditatea, Caro, dar lucrările tale merită să fie auzite. Sunt atât de frumoase, că ar putea bucura sufletul tuturor. Wilford va păstra discreția. Știu că nu ai nevoie de bani, dar speram să te bucuri că îți împărtășești muzica și altora.*

Caroline era prea mișcată ca să-și mai poată găsi cuvintele.

- Nu-mi vine să cred că cineva ar vrea să-mi publice muzica. Prietenii mei spuneau că le place foarte mult,

dar bineînțeles că o făceau doar din obligație. Chiar nu-mi vine să cred...

Își plecă fruntea, simțind cum lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Gândurile i se învâртеbeau: furia tatălui ei, încurajările domnului Ferrante, nopțile albe în care muzica dansa în mintea ei. Părea incredibil că un expert care nici măcar nu o cunoștea îi aprecia munca atât de mult.

Practic ca întotdeauna, Richard îi întinse o batistă curată. Caroline simți o atingere ușoară pe creștetul capului, dar nu era sigură dacă nu cumva i se păruse. Își șterse lacrimile și își ridică privirea.

- Iartă-mă că plâng atâta. Niciodată nu-mi găsesc cuvintele când sunt emoționată.

- Te bucuri? întrebă Richard, privind-o drăgăstos.

- Da, încuviință Caroline. Nu vreau să-mi văd numele pe o partitură. Ar fi groaznic să-i aud pe alții vorbind despre mine și criticându-mă pentru că-mi permit să scriu muzică. Nu vreau să fiu observată; dimpotrivă, mă simt foarte stânjenită când sunt în centrul atenției. Mă tem că nu voi fi o soție prea bună pentru un nobil. Dar înseamnă mult pentru mine că celorlalți le place muzica mea.

- Deci mă ierți? întrebă ușurat Richard.

- Sigur că te iert. Nici nu-mi vine să cred! Caroline îi zâmbi radioasă. Începea să se entuziasmeze și ea. Se ridică încet, apoi făcu o piruetă, înălțându-și brațele într-un gest nedemn de o doamnă. De fapt, să știi că mă simt minunat!

- Măine plec la Londra pentru două, trei zile și voi face toate aranjamentele, spuse Richard, ridicându-se și el. Domnul Chelmsford va veni cu mine, ca să se asigure că drepturile tale sunt respectate. Vorbim după ce mă întorc.

Caroline se opri, iar entuziasmul îi păli puțin.

- Stai puțin. Vreau să-ți dau ceva.

Ieși în fugă și se grăbi până în cameră. Când se întoarse, ducea cu ea sonata pe care tocmai o terminase. Îl privi timidă și spuse:

-Asta nu vreau să fie publicată. Am scris-o doar pentru tine.

Apoi se întoarse și părăsi camera, fiindcă nu voia să-i vadă reacția.

Imediat ce ajunsese înapoi la Wargrave, Richard se așeză la pian și cântă sonata. Mesajul era la fel de limpede ca și când ar fi fost scris în cuvinte; melodia începea lin, apoi curgea într-o serie de teme complicate, de la inocență la iubire, cu izbucniri ascunse de pasiune scilicet. Durerea și bucuria se împleteau cu descoperirea și cu mirarea, dar ultimele acorduri transmiteau ecoul înnebunitor al unei mari pierderi. Richard rămase așezat mult timp după ce ultimele acorduri încetară. Când se ridică în sfârșit, știa ce trebuia să facă. Nu-i mai rămânea decât să descopere cum anume.

capitolul 12

În acea după-amiază se întâmplară la Wildenhaven două lucruri care necesitară atenția lui Jason deși nu avea chef de nimic. Întâi sosi pianul lui Caroline, însoțit de un gentleman din Italia care nu voia să-l cedeze unui simplu valet. Era un instrument magnific, făcut de Broadwood însuși, iar italianul insistase să-l vadă apreciat cum se cuvenea. Puțin amuzat, deși depresia nu-i dădea pace, Jason o chemă pe Caroline să-i supravegheze pe servitorii care instalează și acordară pianul.

În timp ce italianul pâlăvrăgea încântat cu o doamnă atât de muzicală, Jason o privea cu mare atenție. Se văzu nevoit să admită că era posibil ca Jessica să aibă dreptate. Caroline nu mai era fata timidă pe care o cunoscuse la Almack cu două luni înainte; se comporta cu o demnitate gravă și era mult mai încrezătoare în frumusețea ei feminină. Și nu mai fugea de el.

Jason tocmai se întorcea, gata să se retragă discret, când Caroline începu să cânte. Nu era prima oară când auzea melodia, dar de data asta pasiunea ei lirică

Îl mișcă așa cum nu o mai făcuse niciodată vreo piesă muzicală. Când Caroline termină, italianul îi sărută mâna cu o încântare pură, redus în sfârșit la tăcere.

- Ce-a fost asta, Caroline? întrebă încet Jason.

Caroline îl privi cu ochii ei albaștri.

- Este o sonată la pian de Ludwig van Beethoven.

Ți-a plăcut?

Jason încuviință, refuzând să-i destăinuie cât de profund rezonase melodia cu inima lui rănită. Impresionat fără să vrea, înțelese în sfârșit ce însemna muzica pentru Caroline.

Era ironic că descoperise asta abia când ajunsese să-și dorească să o vadă dusă la Jericho. Lumea era mult prea complicată, constată el posomorât, retrăgându-se din nou în biroul lui.

Al doilea lucru fu sosirea mult așteptată a mătușii Honoria. După ce se plânse puțin de starea drumurilor și făcu câteva comentarii acide legate de ultimele schimbări de la Wildehaven, Lady Edgeward se retrase în camera ei pentru a se odihni înainte de cină.

Jason era recunoscător, deși bănuia că mătușa lui își ascuțea limba ca să-i desființeze oaspeții de la cină. După cum descoperi mai târziu, avea dreptate.

Jessica avea o durere formidabilă de cap, iar asta era un pretext suficient de bun ca să se eschiveze de la cină. Se hotărî să facă totuși un efort, cu atât mai mult cu cât plănuia să plece de la Wildehaven imediat ce familia Hanscombe sosea la conac. Asta însemna că trebuia să mai dea ochii cu Jason de câteva ori.

În timp ce se îmbrăca pentru cină, începu să regretă că îi plăceau hainele atât de mult; avea inima grea și nu se putea comporta așa cum ar fi fost de așteptat din partea femeii superbe din oglindă. Rochia de seară de un albastru-închis era cea mai sobră pe care o adusese cu ea; din păcate însă, avea un decolteu extrem de adânc, iar culoarea ei îi scotea în evidență părul roșcat și îi făcea ochii verzi să arate mai mult turcoaz. Asta era cea mai potrivită rochie pentru ocazie,

așa că Jessica se resemnă cu gândul și merse alături să-și cheme nepoata.

Când intrară în salon, Jessica observă că erau cu toții posomorâți. Jason era mai înnegurat ca niciodată, Caroline era tăcută și distantă, iar Jessica însăși era rece și neprietenoasă cu amândoi.

George Fitzwilliam era singurul care părea cât de cât normal. Făcea tot posibilul să găsească subiecte de conversație care să-i intereseze pe ceilalți. Dar până și el renunță când văduva Lady Edgeware intră cu pași mari, purtând un turban violaceu cu trei pene de struț. Era limpede că își revenise după călătorie și își căuta noi victime. Jason nu le spusese celorlalți de sosirea ei, iar acum observă cu o plăcere răutăcioasă cum oaspeții lui se pregăteau de bătălie.

Lady Edgeware îl privi de sus pe George și spuse:

-Nu să înțeleg niciodată ce te atrage la acest pierde-vară, nepoate. Toți cei din familia Fitzwilliam sunt într-o doagă.

George păli.

-Dar sunt de viță nobilă, mătușă Honoria, murmură Jason.

Honoria se concentrează apoi asupra viitoarei ei nepoate, studiind-o cu o privire sfredelitoare din cap până-n picioare.

-Deci ea este fata, spuse ea răstit. Nu arăți ca și când ai fii cine știe ce. Te crezi în stare să fii soția unui Kincaid, fetiço?

Caroline se crispă, dar o privi în ochi pe Lady Edgeware.

-Voi face tot posibilul, Lady Edgeware, spuse ea.

-Nu-i destul. Dacă nu faci un moștenitor în douăsprezece luni, o să trebuiască să-mi dai socoteală.

Impresionat că logodnica lui nu leșinase încă sub o privire care le dădea fiori până și bărbaților, Jason interveni:

-O parte din responsabilitate îmi revine și mie.

-Prostii! Bărbații din familia Kincaid au fost mereu iubiți pasionali. Sau te-ai moleșit? Lady Edgeware îi aruncă o privire sfidătoare nepotului ei, de parcă

lar fi provocat să-și proclame virilitatea, dar apoi își schimbă ținta înainte ca Jason să apuce să spună ceva. Întorcându-se spre Jessica, văduva zise cu ochii mișiți: Incomparabila domnișoară Westerly, primăvara din 1903. Te-ai măritat cu un flecar în uniformă și ai dispărut. Ce cauți aici?

Temându-se că Jessica va reacționa urât la o asemenea descriere a soțului ei iubit, Caroline interveni grăbită:

- Lady Edgewart, dă-mi voie să ți-o prezint pe mătușa mea, doamna Sterling.

- Nu este nevoie, spuse Lady Edgewart, fluturând nerăbdătoare o mână spre Caroline. Mi-o amintesc limpede de la balul la care și-a făcut debutul. Tot băiețoasă ești, fata mea?

Jessica își ridică bărbia și răspunse rece:

- Da. Și văd că tu ești tot nepoliticoasă.

Lady Edgewart surprinse pe toată lumea cu un chicotit.

- Sigur că așa sunt. La vârsta asta nu-mi rămân prea multe plăceri. Mă bucur să văd că nu te-ai schimbat. Te comportai destul de scandalos pentru o fată de șaptesprezece ani - la fel ca mine când eram de vârsta ta. Dacă trăiești să ajungi la anii mei, o să te trezești că-ți terorizezi urmașii ca să te distrezi, la fel ca mine.

- Tot ce se poate, răspunse Jessica, cu umbra unui zâmbet jucându-i pe buze. Dar sper că-mi voi găsi și alte distracții.

Sub privirile uimite ale celorlalți, Lady Edgewart o conduse pe Jessica într-un colț și începu un monolog acid și vesel, suficient de lung cât să împiedice orice altă tentativă de conversație în timpul mesei.

Doamnele se retraseră după cină, iar Lady Edgewart o descusu pe Caroline despre familia ei, despre sănătate și despre legătura dintre familiile Hanscombe și Westerly („cei din familia Westerly sunt un lot mult mai bun decât familia Hanscombe“). Țâțâi dezaprobat când i se spuse că mama lui Caroline murise după ce născuse o singură fiică.

Auzind asta, Caroline făcu ochii mari și răspunse că, dacă i se întâmpla și ei același lucru, Jason va putea să-și aleagă o a doua soție care să-i nască un moștenitor. Lady Edgware o privi tăios, neștiind dacă fata glumea sau vorbea serios. Dar Caroline o fixă cu ochi mari și nevinovați, așa că Lady Edgware se întoarse din nou spre Jessica. Până să vină un servitor cu ceaiul, data balului fusese hotărâtă pentru următoarea noapte cu lună plină, iar Jessica fusese invitată să se ocupe și ea de planificări și de detalii.

Reuniunea se termină destul de repede. Lady Edgware obosise, iar celelalte două doamne nu erau prea interesate să facă conversație. Când ajunseră în dormitor, Caroline își invită mătușa în vizită, spunându-i că avea vești bune.

Jessica o urmă cu plăcere. Era și timpul să se întâmple ceva bun, deși nu era sigură că voia să-și audă nepoata spunând că se îndrăgostise de Lord Radford.

Dar Caroline se cățără în pat și îi întinse timidă scrisoarea de la editura muzicală. Mătușa ei o citi de două ori, apoi o luă în brațe.

- Caro, e minunat! Presupun că Richard Dalton e cel care ți-a trimis compozițiile?

- Da, și mă bucur că nu m-a întrebat pe mine întâi, încuviințând Caroline. N-aș fi avut niciodată destulă încredere cât să fiu de acord. Sunt foarte fericită să știu că un străin îmi apreciază muzica.

Jessica se așeză și ea pe pat, privind-o jucăuș în vreme ce spuse:

- Credeai că eu și domnul Ferrante am fi spus că ne place muzica ta doar ca să-ți facem ție pe plac?

- Nu cred că m-ați mințit, zise Caroline și râse. Dar tot mă așteptam să fiți puțin părtinitori. Încruntându-se puțin, continuă: Știam că am un talent bunicel pentru o amatoare. Dar mă surprinde că muzica mea e la fel de bună ca a compozitorilor care se ocupă serios cu asta.

- Caro, și tu te ocupi serios de muzică, obiectă mătușa ei.

- Doar fiindcă iau muzica în serios nu înseamnă că sunt și bună la asta, răspuse nepoata ei pe un ton sec. Apoi se întinse pe spate și continuă cu o voce visătoare și cu fața ascunsă: În ultima vreme s-au întâmplat atâtea lucruri, Jess. Sunt o cu totul altă persoană față de cum eram acum trei luni.

- O persoană mai bună sau mai rea? întrebă pe un ton neutru mătușa ei.

- Mai bună, cred, răspuse serioasă Caroline. Mai înțelegătoare și, sper, mai înțeleaptă. Și mult, mult mai bătrână.

- Ah, ce bine e să ai douăzeci și unu de ani și să-ți dai seama că ai devenit femeie! chicoti Jessica.

- Sună pompos, nu-i așa? Dar serios, faptul că n-am fugit din cameră când Lady Edgeware s-a uitat urât la mine ar trebui să fie un semn că m-am maturizat.

- După standardele tale, eu sunt un Hercule de o sută de ani.

Caroline se ridică încet în capul oaselor, cu o mină împăciuitoare.

- Ai fost atât de curajoasă. Îmi pare sincer rău că Doamna Dragon te-a luat în primire.

- Ah, nu e chiar așa rea, să știi. Mai ales acum, când sunt sigură că nu mă disprețuiește. Dar n-aș vrea totuși să mă gândesc că într-o zi aș putea ajunge ca ea.

- Niciodată, spuse Caroline cu hotărâre. Și tu ești severă când trebuie, dar ai o inimă bună. N-am nici o îndoială că Lady Edgeware nu se poate mândri cu așa ceva.

- Trebuie să te obișnuiești să-i spui mătușa Honoria, replică malițioasă Jessica.

- Doamne apără-mă!

Caroline țipă și se rostogoli pe pat, apoi își ascunse capul sub o pernă.

- Trebuie să iei lucrurile așa cum sunt, cu bune și cu rele, spuse Jessica, ridicând un colț al pernei. După ce devii Lady Radford, vei avea mult mai mult de câștigat decât de pierdut.

Caroline se întristă deodată și răspuse:

- Mă voi strădui să țin minte asta.

Richard se întoarse din Londra duminică seara, după un drum greu. Picioarul îl durea din cauza efortului, așa că își turnă un pahar de brandy și căzu într-un somn adânc, fără vise. În dimineața următoare, se simțea ciudat de însuflețit și se întrebă dacă nu cumva buna lui dispoziție era dată de senzația că se întorcea acasă. Lăsă cu hotărâre gândul la o parte; încă nu era pregătit să ia acea decizie.

Pe lângă contractul cu editura muzicală, Richard își discutasese opțiunile legale cu Chelmsford. Era tentat să semneze un contract privat pentru Wargrave și să primească una dintre proprietățile mai mici și o sumă de bani suficientă cât să o facă viabilă. În rest, intenționa să-i lase titlul și restul proprietății lui Reginald Davenport. Fără îndoială vărul lui avea să accepte, fiindcă altfel ar fi rămas cu buzele umflate.

Richard fusese amuzat să afle că singurul venit al vărului său era o alocație de la proprietate care îi era plătită în continuare chiar dacă el și bătrânul conținu-și vorbiseră ani de zile. Asta îl făcuse să simtă, din nou, că nu era potrivit să fie un aristocrat britanic. Din câte se părea, aristocrații nu se comportau ca oamenii normali.

După micul dejun, Richard călări până în sat și intră în biserică. Avea un plan. După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, începu să îl caute pe Chandler, vicarul. Sunetul unor plânsete înfundate îi atrase atenția spre silueta ingenuncheată în micuța capelă a Fecioarei, în stânga lui. Fiindcă nu îl lăsă inima să plece pur și simplu, intră în capelă.

Lady Helen Chandler își ridică fruntea și se întoarse spre el cu obrazii plini de lacrimi. Richard îi întinse batista lui de bumbac, gândindu-se că văzuse destule doamne triste în ultima vreme. Helen se frecă la ochi câteva clipe, apoi spuse cu o voce stăpânită:

- Fiica mea ar fi împlinit cincizeci de ani astăzi.

- Nu înțeleg, ar fi împlinit, Lady Helen? întrebă cu blândețe Richard.

Dacă bătrâna doamnă voia să-și împărtășească necazurile cuiva, n-ar fi fost prima oară când Richard auzea o poveste tristă.

-Sunt sigură că a murit de trei ani, încuviință bătrâna. Dar n-am mai văzut-o de treizeci de ani.

Richard simți un fior, dar își păstră vocea la fel de calmă, întrebând:

-Șa măritat și a plecat în străinătate?

-În fapt, da, spuse bătrâna cu o voce pierdută. Dar cel mai trist este că a fost obligată să plece. O mare parte din vină îmi aparține. Ani de zile am tot sperat că o voi revedea, că voi putea să-mi cer iertare. Simțeam că era bine și, probabil, fericită. Dar de acum trei ani n-am mai simțit nimic și am știut că nu va mai veni acasă niciodată.

Richard nu spuse nimic. Se simțea prins în ghearele unei tragedii care se consumase cu ani și ani în urmă, dar în același timp începuse să bănuiască altceva. Lady Helen nu avea nevoie de nici o încurajare, fiindcă acum simțea nevoia să vorbească. Povestea continuă să curgă într-un șuvoi de cuvinte:

-Fiica mea avea nouăsprezece ani și era o fată foarte drăguță. Un cunoscut de-al primului meu soț voia să se însoare cu ea. Și eu, și soțul meu eram de acord, dar Mary nu voia. Era îndrăgostită de un tânăr care îi era prieten din copilărie. Un băiat destul de grosolan, după părerea mea. Lady Helen făcu o grimasă, continuând: E ironic că l-am preferat pe Lord Barford, fiindcă eu însămi mă căsătorisem cu un prieten din copilărie și regretam asta. Dacă n-ar fi fost copiii mei la mijloc, l-aș fi părăsit pe Rankin, și la naiba cu toate scandalurile! Inspiră adânc. Mary a plâns și m-a implorat, dar eram convinsă că era mai bine să se mărite cu un bărbat matur și de încredere care să poată să aibă grijă de ea. Băiatul de care se îndrăgostise, Julius, era abia cu un an mai mare decât ea. Avea frați mai mari și nici un viitor. Așa că eu, crezându-mă peste măsură de înțeleaptă, m-am lăsat orbită de mândrie și mi-am forțat fiica să se logodească cu un bărbat pe care îl ura. Până la urmă s-a dovedit că instinctele ei erau mult

mai de încredere decât „înțelepciunea“ mea. Dacă aş fi ştiut şi eu lucrurile pe care le-am aflat mai târziu despre Lord Barford, nici nu l-aş fi lăsat să fie în aceeaşi cameră cu Mary, cu atât mai puţin să o oblig să se mărite cu el. Bărbaţii sunt de vină, fiindcă nu împărtăşesc şi femeilor ceea ce ştiu. Barford era corupt şi de o răutate rară. Frumuseţea lui Mary îl atrăgea fiindcă voia să o distrugă. Fusese însurat cu ani în urmă. Soţia lui se spânzurase.

Richard simţi un fior mai rece decât pietrele din pardoseala bisericii. Acum era pe cale să afle, în sfârşit, întregul motiv pentru care părinţii lui părăsiseră Anglia. Spera doar că era destul de puternic să suporte adevărul.

- Mie mi se pare că ai făcut totul de dragul ei, spuse el.

Lady Helen făcu un gest scurt cu mâna.

- Asta nu-i destul. Am încercat să-i controlez viaţa fiicei mele, şi asta a dus la o tragedie. O tragedie pe care nu mi-o voi ierta niciodată.

- Soţul tău ar fi obligat-o pe Mary să se mărite chiar şi fără acordul tău?

- Nu, spuse bătrâna, ridicându-şi capul cu o mândrie de mult uitată. Nu, sunt fiica unui conte, şi aveam destulă influenţă. Aveam şi o avere a mea. Soţul meu nu ar fi putut să se impună în faţa mea şi a familiei mele. Fiul meu, Robert, era de partea lui Mary. Şi el era de o vârstă cu Julius şi îi era prieten. Dar nu l-am ascultat nici pe el. În schimb... Lady Helen se opri puţin, apoi spuse slab: Mi-am avertizat soţul că mi-era teamă că Mary o să fugă. Era prea docilă. Nu-mi venea să cred că renunţase aşa uşor. Eram la casa noastră din Londra, cu două săptămâni înainte de nuntă. Dragul meu soţ ieşise să bea cu Barford într-o noapte. Nu cunosc toate detaliile, dar cred că el i-a spus lui Barford că Mary ar putea fugi înainte de nuntă. Barford a sugerat că ar fi mai bine să o posede în aceeaşi noapte. Erau logodiţi, deci aproape căsătoriţi. Nu era o crimă să se grăbească puţin, iar Mary n-ar mai fi fugit. În plus, după ce avea să o posede, ce alt bărbat ar mai fi vrut-o?

Vocea ei se schimbă. Acum era plină de furie. Așa că tatăl ei, care ar fi trebuit să o protejeze, și-a lăsat fiica să fie violată în propria ei casă. Eu dormeam în aripa cealaltă și n-am auzit nimic, dar mai târziu am aflat că servitorii care dormeau în pod îi auziseră țipetele. După ce Barford a terminat, Mary a reușit cumva să scape. A fugit din casă înainte ca Barford și soțul meu să-și dea seama ce voia să facă. Mary a fugit în picioarele goale, sângerând, și îi mulțumesc lui Dumnezeu că Julius stătea doar câteva case mai încolo și n-a pățit nimic mai rău în drum spre el. Uitând unde era, Lady Helen se lăsă cuprinsă de amintiri. Continuă într-o șoaptă răgușită: Am auzit restul poveștii de la fiul meu, Robert, care era cu Julius Davenport atunci. Mary a bătut la ușă plângând isteric. Julius a coborât să-i deschidă, și Mary i-a povestit totul chiar acolo, pe treptele de la intrare. Barford și soțul meu au venit apoi și au încercat să o ia cu forța. Lady Helen zâmbi firav, răzbu-nătoare. S-au duelat chiar acolo, pe stradă, la lumina torțelor. Fiul meu i-a fost secund lui Julius, iar soțul meu - lui Barford. Barford a ales săbiile. Se spunea că era unul din cei mai buni dueliști din Anglia, dar tânărul Julius s-a dovedit a fi mai bun. Ar fi putut să-l ucidă pe Barford de la început, dar n-a făcut-o. S-a jucat de-a șoarecele și pisica, l-a împuns și l-a făcut să sângereze din douăsprezece răni. Într-un duel cum se cuvine, ar fi fost oprit, dar fiul meu nu s-a amestecat, iar soțul meu n-a îndrăznit. Trecură câteva clipe, apoi Lady Helen continuă slab: În cele din urmă, Julius s-a săturat și l-a înjunghiat pe Barford în inimă. Apoi s-a întors spre soțul meu și i-a spus că singurul motiv pentru care nu-l omora și pe el era fiindcă nu voia să o supere și mai rău pe Mary. După asta au intrat în casă. Robert o ținuse pe Mary tot duelul; mi-a spus că a refuzat să plece. Ridică din umeri. În dimineața următoare, Julius și Mary dispăruseră. Robert a venit și mi-a povestit ce s-a întâmplat, apoi mi-a spus că cei doi se hotărâseră să plece din țară. Eu și fiul meu am părăsit casa soțului meu în aceeași zi și nu ne-am mai întors niciodată. Câteva luni mai târziu, am primit un bilet

de la Julius în care îmi spunea că s-au căsătorit, că Mary era bine și că nu mai aveau de gând să se întoarcă. Eu am cumpărat o casă aici, gândindu-mă că, dacă se vor întoarce vreodată, vor trece și pe la Wargrave. Dar și asta era o speranță în van. Tatăl lui Julius, contele de Wargrave, nu se înțelegea bine cu băiatul de ani întregi. După ce a fugit cu Mary, l-a dezmoștenit public. Întreaga poveste a fost trecută sub tăcere, dar se știa deja destul cât să provoace un mare scandal.

- Cum ai ajuns aici, Lady Helen? întrebă pe un ton absent Richard, studiind chipul bunicii sale.

De data asta, Lady Helen zâmbi împăcată.

- Dumnezeu a fost bun cu mine. Chandler, vicarul, m-a ajutat să mă împac cu vina a ceea ce făcusem. Amândoi am fost văduviți cam în același timp. În cele din urmă, ne-am căsătorit și de cincisprezece ani suntem fericiți împreună. Fiul meu este Lord Rankin acum, iar cea mai mare proprietate a lui este la douăzeci de kilometri spre est. S-a căsătorit cu o doamnă pe care a ales-o chiar el și e fericit. Nu i-am stat niciodată în cale.

- Deci ai învățat din greșelile tale. E ceva.

Bătrâna oftă, și privirea i se umbri iarăși.

- Poate că nu, spuse ea. Apoi îl cercetă pe căpitan cu privirea. Dar de ce îți povestesc toate astea? Singurul care mai știe e Chandler.

Richard îngenunche pe o pernă de rugăciune, la un pas de bunica lui.

- Inima ta știe de ce, replică el. Uită-te la mine.

Bătrâna făcu ochii mari.

- Cine ești? suspină ea, iar chipul i se luminează. Este oare cu puțință...?

Richard termină el propoziția:

- Eu sunt fiul lui Julius Davenport și al lui Mary Rankin. Iar tu ești bunica mea pe care n-am cunoscut-o niciodată.

Lady Helen suspină din nou și își duse o mână la inimă.

- Dumnezeule mare! exclamă ea. Apoi continuă posomorâtă: Dacă n-aș fi fost atât de vanitoasă și mi-aș

fi luat ochelarii, te-aș fi cunoscut dinainte. Semeni foarte mult cu tatăl tău, dar ai ceva și din trăsăturile lui Mary. Povestește-mi despre ea. Spune-mi totul.

Richard povesti viața părinților lui în Europa, încheind cu accidentul din Grecia. Apoi spuse:

- Mary era cea mai fericită femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Avea o vorbă bună pentru fiecare om pe care îl întâlnea. E posibil ca trauma prin care a trecut înainte de căsătorie să o fi apropiat prea mult de tatăl meu; în orice caz, amândoi trăiau doar în prezent. Acum înțeleg de ce nu priveau niciodată în urmă, dar sunt gata să jur pe Biblie că nu avea nimic împotriva ta.

Bătrâna închise ochii. O lacrimă i se scurse pe obraz.

- Mulțumesc, spuse ea încet. Vreau atât de mult să cred și eu asta. Iar tu, tinere, continuă deschizându-și ochii, ești noul conte de Wargrave.

- Nu încă, și probabil niciodată. Sunt aproape hotărât să cer o mică proprietate lângă coasta de sud și să-i las tot restul vărului meu, Reginald Davenport. El vrea totul, eu nu. Banii și titlurile nobiliare nu mi-au ajutat rudele prea mult.

- Dar..., începu Lady Helen, însă apoi se opri și zâmbi amar. Trebuie să-mi reamintesc iar și iar să-mi văd de treabă. Vei sta în Anglia? Nu am prea mulți nepoți, și n-aș vrea să te pierd.

- Îți promit că vom păstra legătura indiferent ce se întâmplă, răspunse Richard și zâmbi. În schimb, te rog să nu spui nimănui cine sunt, în afară de soțul și de fiul tău - cel puțin o vreme. De fapt, am venit să-ți cer o favoare. Am venit pentru a cere permisiunea de-a folosi orga. Nu pentru mine, ci pentru... o prietenă de-a mea, care s-ar putea să aibă curând nevoie de ea.

- Asta se poate aranja ușor, spuse vioaie bătrâna, ridicându-se brusc. În biroul soțului meu e o cheie de rezervă de la loja cu orga. Merg să o iau acum. Spunând asta, bătrâna se ridică pe vârfuri, se sprijini de umerii lui și îl sărută ușor pe obraz. Cu o voce blândă, șopti: Mulțumesc că mi-ai adus-o pe Mary a mea înapoi acasă.

Apoi se întoarse și dispăru.

După ce primi cheia, Richard porni înapoi spre Wargrave Park. Însă, la jumătatea drumului se opri, găsi un trunchi de copac pe care să se așeze și dădu frâu liber furiei pe care o simțise mai devreme gândindu-se că draga lui mamă fusese violată de un bătrân libidinos...

Richard găsi o creangă căzută și o rupse metodic în bucățele cu toată forța de care era în stare. Cel puțin se consola cu gândul că tatăl lui fusese mai mult decât capabil să-și răzbune iubita.

Julius fusese un spadasin de excepție și de multe ori oferise lecții tinerilor nobili din orașele în care se stabiliseră. Deși Richard semăna fizic cu tatăl său, personalitatea era mai degrabă a mamei, calmă și liniștită.

Dar Richard se enervase de câteva ori atât de rău, că i-ar fi făcut cinste tatălui său, și el cunoscut pentru accesele de furie intensă și volatilă. Mereu îl deranja să-i vadă pe alții amenințând persoane care nu erau vinovate cu nimic; poate că o parte din el intuise ce pățise mama lui. În orice caz, furia lui de acum era cu treizeci de ani prea târzie.

După câteva minute, Richard aruncă bucățile de lemn și inspiră adânc, ca să se liniștească. Avea nevoie de timp pentru a putea accepta ceea ce i se povestise, iar răbufnirea de acum nu-l ajuta prea mult. Părinții lui făcuseră pace cu trecutul; acum era rândul lui să procedeze la fel.

Deocamdată era mai bine să se gândească la noile lui rude: o bunică distinsă, demnă de respectul lui și, după un timp, de iubire; un bunic vitreg care era un om al bisericii; un unchi pe care nu-l cunoscuse niciodată și verișori care aveau cu siguranță să-i placă.

Rudele din partea familiei Davenport nu-l încântau chiar așa mult, dar până și Reginald își avea momentele lui. După trei ani în care fusese absolut singur pe lume, era straniu să-și găsească dintr-odată o întreagă rețea de oameni și de relații. Dar nici verișorii, nici chiar bunicii nu-l preocupau prea mult acum. Ceea ce dorea de fapt era o soție.

*

Caroline se trase înapoi de la masa de scris, se uită la ceas, apoi își întinse degetele obosite. Era timpul să evadeze. În ultimele trei zile, Lady Edgeware o făcuse să scrie invitații la bal și liste cu lucrurile care erau de făcut. Dacă Lady Edgeware era generalul și Caroline era un soldat din prima linie, cel puțin Jessica era un maior. Multe dintre ideile ei legate de aperitive și decorații fuseseră acceptate în cele din urmă de Lady Edgeware.

Caroline era pe cât de amuzată de discuțiile lor, pe atât de îngrozită la gândul că va trebui să participe la astfel de evenimente și în viitor. Deocamdată, Jessica și Honoria se întrebau dacă era prea puțin să aibă doar douăzeci de preparate diferite pentru fiecare fel de mâncare de la cina de dinainte de bal.

Cu o zi înainte, Caroline primise un bilet în care Richard o invita să vină și să cânte la orga din biserica satului Wargrave. Richard găsisse niște partituri pe care le putea folosi. Caroline nu spusese nimănui de bilet, nici chiar Jessicăi, așa că acum zise doar că se duce la plimbare și se furișă afară din cameră. Talentul ei de a trece neobservată îi folosi din plin de data asta; cele două doamne nici nu-i simțiră lipsa.

Caroline era atât de nerăbdătoare să ajungă la întâlnire, că abia la jumătatea drumului își dădu seama că vremea părea să se strice în curând. Cerul se umplea de nori negri, iar aerul era greu și apăsător.

Ridică din umeri; dacă se întorcea să-și ia o pelerină, avea să întârzie - și, în plus, risca să fie atrasă din nou în pregătirile pentru bal. Ploaia n-avea să-i facă rău, iar orice clipă pe care o petrecea împreună cu Richard era de neprețuit, pentru că ar fi putut la fel de bine să fie ultima. Richard venea și el la bal peste patru zile, dar asta nu conta prea mult; în calitate de oaspete de onoare, Caroline nu urma să poată face altceva decât să-l salute. Apoi avea să fie o femeie măritată și înlănțuită de ceea ce se cuvenea să facă.

Richard stătea pe o bancă lângă intrarea din spate a bisericii. Când se ridică și îi adresă zâmbetul lui cald

și prietenos, Caroline își dori să poată opri timpul în loc și să rămână pentru totdeauna în acel moment fericit. Îi era ușor să pretindă că și Richard era la fel de bucuros să o vadă pe cât de fericită era ea.

- Mă bucur că ai putut să vii, spuse Richard, luându-o de mână. Am vrut să-ți dau personal contractul de la editură și cecul pentru compozițiile tale. Eu și domnul Chelmsford am găsit o metodă prin care îl poți împu-ternici să se ocupe de toate problemele financiare în numele tău. În acest fel, nimeni nu va afla cine ești. Poți să-ți alegi un alt reprezentant, desigur, dar îl cunosc pe domnul Chelmsford și știu că e un om cinstit. Ești de acord?

Caroline își trase mâna, deși nu voia.

- Este foarte bine așa. Mi-a plăcut foarte mult de el. Nu m-am gândit niciodată să fac bani din compozițiile mele, așa că orice câștig e peste așteptări. Se opri o clipă, apoi continuă timidă: Chiar e o orgă înăuntru sau n-ai vrut decât să mă aduci aici?

- Chiar este. Uite ce-am găsit, spuse Richard, dându-i câteva partituri.

Caroline se încruntă puțin și întrebă:

- Johann Sebastian Bach. Este rudă cu Johann Christian Bach?

- Tatăl lui, încuviință Richard. Se pare că în statele germanice au fost mai multe generații de muzicieni din familia Bach. Johann Sebastian nu e la fel de cunoscut în Anglia ca tatăl lui, însă, dacă piesele lui sună la fel de bine pe cât îmi închipui, atunci e un compozitor foarte bun.

Caroline studie pe rând partiturile, din ce în ce mai entuziasmată.

- *Tocata și Fuga în Re minor*. Nu e un titlu prea interesant, dar melodia pare minunată. Haide să încercăm!

Richard deschise loja cu orga, apoi merse în spatele instrumentului, ca să tragă de foalele care alimentau țevile uriașe cu aer. Caroline uită de el. Începu să se încălzească, testând superbul instrument care fusese donat de ultima contesă de Wargrave.

După câteva minute, Caroline atacă prima piesă - iar „atacă“ era, cu siguranță, cuvântul cel mai potrivit. Începu cu o explozie magnifică de sunet care făcu zidurile vechii biserici să rezoneze în armonie. Lui Caroline îi plăcuse dintotdeauna muzica la orgă, și cânta de multe ori la slujbe în biserica din Wiltshire. Era uimitor de satisfăcător să se lase în voia simțurilor și să cânte o piesă atât de puternică. După apogeul magnific al capodoperei domnului Bach, Caroline începu să cânte cu același entuziasm dramatic piesa *Messiah* a lui Händel, apoi își încheie concertul cu *A Mighty Fortress Is Our God*. Muzica religioasă deborda de forță și frumusețe, iar Caroline era încântată.

Când coborî din lojă să i se alătore lui Richard, Caroline se opri la jumătatea scării, șocată. În fața ei era un public care ar fi aplaudat dacă n-ar fi fost într-o biserică. Vicarul cel bătrân era în primul rând, iar lângă el stătea o doamnă în vârstă, distinsă.

Câteva femei îmbrăcate în livrea servitorilor de la conac stăteau în partea din spate a bisericii, plus încă șase trecători care fuseseră atrași de sunetul muzicii. Caroline se înroși și tocmai se întreba pe unde să fugă, când bătrânul vicar se apropie și spuse:

- Îți mulțumesc, fata mea. Nu știu dacă am văzut un om vorbindu-i lui Dumnezeu sau Dumnezeu vorbindu-i unui om, dar muzica ta a fost o binecuvântare. Sper că vei veni să cânti aici deseori.

Caroline murmură câteva cuvinte de mulțumire, înclină din cap spre public și îl apucă ușurată de braț pe Richard.

- Vrei să evadezi? o întrebă înțelegător Richard.

- Te rog!

Caroline nu se liniști cu totul până nu ajunseră la câteva zeci de metri depărtare de biserică.

- Îmi pare rău că am reacționat așa prostește, spuse ea, ridicând din umeri în semn de scuză pe drumul înapoi spre Wildehaven. Urăsc să fiu în centrul atenției, mai ales așa, din senin.

Richard chicoti văzându-i expresia.

- Nu-ți place să fii admirată?

- Nu, chiar deloc, spuse încet Caroline. Dacă am vreun talent muzical...

- Chiar îl ai, și încă din plin.

Caroline nu se lăsă întreruptă, ci continuă:

- Dacă am vreun talent, atunci îl am din naștere, și nu merit să fiu lăudată pentru asta, așa cum nu merit să fiu lăudată că am ochi albaștri. Mă simt stânjenită dacă cineva mă crede mai bună doar pentru un dar pe care îl am de la natură.

Richard se întinse să o ferească de o creangă de care era să se lovească și spuse:

- Tot talentul din lume n-ar însemna nimic fără muncă, iar tu ai muncit din greu. Câte mii de ore ai petrecut studiind, exersând, compunând?

- Dar asta nu înseamnă că am muncit, protestă Caroline. Mi-a făcut plăcere.

- Cu alte cuvinte, chicoti Richard, merităm să fim apreciați doar dacă suferim pentru asta?

- Sună un pic prostesc dacă o spui așa, admise Caroline. Dar consider că o ființă mai presus ca mine merită să fie lăudată pentru asta. Înțelegi ce vreau să spun? N-am mai încercat niciodată să vorbesc despre asta până acum; știu doar că nu-mi place să ies în evidență.

- Cred că înțeleg, încuviință Richard. Și cred că ești remarcabil de modestă, Caroline Hanscombe.

- Să nu cumva să fii impresionat! spuse Caroline. Și asta o am tot din naștere.

Nici unul dintre ei nu observase cerul care se întuneca, absorbiți cum erau de conversație. Un tunet bubui chiar deasupra, însoțit de un torent brusc de ploaie. Richard privi în jur, apoi spuse:

- E o colibă de pădurar ceva mai încolo. Putem să ne adăpostim până se termină ploaia.

Apoi o luă de mână și o conduse în josul unui mal, spre stânga.

Caroline începu să rădă și cu mâna cealaltă își dădu la o parte părul ud din ochi. Nu era atentă pe unde pășea, așa că se împiedică de o rădăcină, și își pierdu echilibrul. Richard se întoarse repede și o prinse înainte

să lovească pământul, apoi o strânse la piept ca să-și recapete amândoi echilibrul.

Încă răsând, Caroline își ridică privirea și îi văzu chipul foarte aproape de al ei. Dintr-odată simți că nu mai putea să respire. Privirea ei se pierdu în ochii lui căprui, cercetători.

Richard se mișcă încet și tandru, lăsându-i loc lui Caroline să se retragă dacă dorea. Se aplecă și o sărută încet, cu meticulozitatea unui bărbat care își ignorase dorințele prea mult timp.

Singura experiență a lui Caroline cu săruturile fusese cu Jason, o singură dată, în ziua în care se logodiseră. În afară de asta, mai încercase o dată cu un băiat nepriecut din vecini, la treisprezece ani. Dar ce se întâmpla acum era cu totul altceva.

Caroline suspină de plăcere și își deschise instinctiv buzele sub ale lui, cu trupul lipit de el. Îi simțea inima bătându-i aproape de sânii ei, iar contrastul dintre fierbințeala lui și răceala rochiei ei de muselină îmbibate cu apă i se părea de un erotism imposibil de uitat. Îl înconjură cu brațele, simțindu-i umerii lui lați și mușchii puternici în clipa când el o strânse și mai tare. Cu una din mâini îi dezmiarda cu mișcări indescriptibil de minunate șira spinării, iar cu cealaltă îi sprijinea capul. Buzele lui se desprinseseră de ale ei, sorbind picăturile de ploaie. Caroline respiră adânc, încântată, când Richard ajunse la urechea ei și o mângâie ușor cu limba. Readus la realitate de sunetul slab, căpitanul își slăbi strânsoarea și se trase înapoi, ținând-o încă în brațe.

- Te rog nu te opri, îl imploră Caroline.

Simțurile ei erau captivate cu totul, iar picăturile furioase de ploaie cântau un ritm pasional în tandem cu trupul ei. Nu mai simțise niciodată așa ceva, însă noua experiență îi poseda trupul la fel cum nevoia arzătoare de muzică pune uneori stăpânire pe mintea ei. Numele de Caroline Hanscombe, logodna ei și obligațiile față de familie nu mai însemnau nimic pentru ea. Amândoi se simțeau singuri în întreaga lume, un cuplu primordial, la fel ca Adam și Eva.

- Dacă nu ne oprim acum, zise Richard și răsă tremurat, nu cred că mă voi mai putea controla, și apoi vom avea amândoi probleme. Dacă nu ne înecăm mai întâi. Haide, doamna mea.

Își aplecă fruntea și îi atinse din nou buzele într-un sărut la fel de plin de promisiuni pe cât fuseseră de pline de pasiune săruturile dinainte. Apoi își scoase haina și o ținu deasupra capetelor amândurora, îndrumând-o pe Caroline până la colibă. Ușa era descuiată și le dezvălui o cameră mobilată simplu, cu o masă de lemn, o bancă, un dulăpior și un mic șemineu. Picăturile de ploaie loveau acoperișul subțire și se scurgeau pe singura fereastră.

Richard o aduse pe Caroline până lângă banchetă, îi puse haina pe după umeri, apoi o așeză în poala lui. Brațele lui calde erau o pavază împotriva aerului răcoros, iar Caroline se simțea caldă și protejată cum nu mai fusese niciodată. Își lăsă capul pe umărul lui, la fel de fericită ca un pisoi adormit lângă mama lui.

Stătură așa o vreme, în tăcere și armonie, până când Richard îi dădu la o parte șuvițele ude de pe față și spuse:

- Caro, trebuie să vorbim. Ploaia se va opri în curând, și avem multe de discutat.

Caroline scoase un sunet fericit și se cuibări mai aproape de pieptul lui. Încă nu voia să înfrunte problemele care o așteptau. Richard îi mângâie obrazul cu un deget, apoi spuse blând:

- Fiecare bărbat poartă în suflet imaginea iubirii perfecte. Când te-am văzut pentru prima oară, am știut că ești visul meu împlinit. Te-am iubit din acea clipă. Adică, adăugă el chicotind fără să vrea, din clipa în care m-am convins că nu ești un înger.

Caroline tresări surprinsă.

- Ai crezut că eram un înger?

- Așa mi s-a părut, recunosc Richard și zâmbi amintindu-și. Erai cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată, cu părul de aur și un nimb în jurul tău, cântând la harpă. Erai mult prea dulce și diafană ca să fii o simplă muritoare. Mângâind-o pe obraz, continuă: Și, dacă am înțeles bine sonata pe care ai scris-o pentru mine, și tu mă iubești.

Caroline îl privi timidă, dar ochii ei albaștri îi întâlniră pe ai lui fără să ezite.

- Te iubesc, zise ea. N-am putut să o spun în cuvinte, așa că mi-am descris sentimentele cum am știut mai bine. Te iubesc mai mult decât aș putea să-ți spun vreodată.

Richard o trase lângă el, și se sărutară din nou câteva minute, timp în care nici unul nu se arătă interesat să continue discuția. Apoi o ridică și o așeză pe bancă, la mică distanță de el, spunând:

- Nu ajungem nicăieri așa! Am vrut să ne întâlnim astăzi în primul rând fiindcă mi s-ar fi părut de prost gust să te cer de soție în casa logodnicului tău.

Caroline își ridică privirea, iar chipul i se întristă amintindu-și situația imposibilă în care erau. Richard îi atinse ușor buzele cu un deget și spuse:

- Singura noastră soluție e să rupi logodna cu Lord Radford. Te urmăresc de la început, și nu te-am văzut să dai vreodată de înțeles că îl iubești. Dimpotrivă, pari să te temi de el. Ți-a făcut ceva?

- Ah, nu! Nu! spuse repede Caroline. E adevărat că eram speriată de el la început, dar asta era din cauza mea. El a fost mereu generos și onorabil cu mine. Dar... dar...

Caroline se opri. Nu se mai simțea în stare să continue. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

- Ce s-a întâmplat? întrebă încet Richard.

- Nu pot să rup logodna. Trebuie să mă mărit cu el! Richard îngheță.

- De ce?

- Din cauza... E din cauza banilor, se bâlbâi Caroline.

- E adevărat că n-am o avere la fel de mare ca Lord Radford, dar îți promit că vei duce o viață confortabilă alături de mine. Cred că voi primi o mică proprietate pe coasta de sud. Ar fi o viață liniștită, ca la țară, dar vom avea destui bani să călătorim din când în când la Londra și poate pe continent, ca să vedem ce fac ceilalți muzicieni.

Caroline îl privi în continuare fix și răspunse încet:

- Viața pe care mi-o oferi ar fi mai mult decât mi-am dorit vreodată. Dar nu este vorba doar despre ceea ce-mi doresc eu. Tatăl meu... are probleme mari cu banii.

Lord Radford i-a plătit o sumă care i-ar rezolva toate problemele și le-ar asigura viitorul fraților mei mai mici. Și... tatăl meu i-ar fi interzis surorii mele, Gina, să se mărite cu bărbatul pe care îl iubește dacă eu nu l-aș fi acceptat pe Lord Radford.

Richard îi strânse mâna într-un gest de solidaritate.

- Biata mea iubită! Bănuiam că ai pus mereu nevoile celorlalți înaintea ta. Lord Radford e îndrăgostit de tine?

Caroline se încruntă puțin.

- Nu știu. Presupun că da, fiindcă altfel n-ar fi avut nici un motiv să mă ceară în căsătorie. Dar nu îl înțeleg deloc. Niciodată nu am simțit iubire din partea lui.

Richard nu spuse nimic. Cunoscuse în trecut bărbați cu bani care erau colecționari de felul lor, strângând obiecte rare și prețioase doar ca să le aibă. Era ușor să-și închipuie că un astfel de bărbat o voia pe Caroline pentru frumusețea ei delicată și pentru talentul ei. Putea fi un fel de iubire, dar nu o iubire care să hrănească inima și sufletul. Richard o văzuse pe Caroline înflorind în ultimele săptămâni. Dacă Radford era genul de bărbat care să-și considere soția o comoară și atât, Caroline avea să se ofilească în curând.

- Vrei să vorbesc cu el?

Caroline se gândi puțin, apoi clătină încet din cap.

- E foarte tentant, dar... e prea curând. Am... am nevoie de timp. Sufletul meu e nehotărât. Vreau să fiu cu tine mai mult decât mi-am dorit vreodată, dar nu este vorba doar despre mine. Cum aș putea să le întorc spatele tuturor? Și i-am dat cuvântul meu lui Jason.

Richard nu încercă să o atingă.

- E vorba despre onoarea ta, și tu trebuie să hotărăști. Dar, când te gândești la ceilalți, te rog nu uita și de mine.

- Iar dacă mă hotărâsc să mă mărit totuși cu Radford? întrebă Caroline cu o privire tristă.

Expresia lui Richard nu se schimbă.

- Atunci eu voi pleca de aici. N-aș suporta să te văd cu un alt bărbat.

Caroline se simțea de parcă inima i se sfâșia în două. Se ridică brusc și spuse:

- E timpul să mergem. Vii la bal vineri?

Richard se ridică și el, privind-o cu seriozitate.

-Da. Voi rămâne aici până când mă accepți sau mă izgonești.

Caroline încuviință și ieși. Norii se risipiseră, și un soare palid lumina printre crengile copacilor. De pe frunze se scurgeau picături răzlețe de ploaie. Caroline își strânse haina lui Richard în jurul ei, tremurând, deși nu din cauza frigului de afară. Putea decide ce să facă cu restul vieții ei acum, dar se temea că nu avea puterea necesară pentru a lua o asemenea decizie.

capitolul 13

Sosirea familiei Hanscombe la Wildehaven miercuri după-amiaza coincise cu începerea a două zile de pregătiri febrile. Lady Hanscombe și Lady Edgewart își dădeau târcoale ca două pisici precaute pe teritoriu neutru.

Gina se aruncă în brațele surorii ei, pălăvrăgind fericită. Logodnicul ei, Gideon, o urmărea ca un pisoi docil. Sir Alfred privi terenurile bogate și grajdurile fără egal fără să-și ascundă prea bine lăcomia, încântat că urma să aibă un ginere așa bogat.

Jason îndură invazia cu o politețe rece și înțepată. Deși rudele lui Caroline erau vulgare, cel puțin se simțea recunoscător că ea nu le semăna. Își reaminti din nou să fie recunoscător că pariul lui prostesc nu-i scosese în cale o mireasă mai rea. Nu era vina lui Caroline că stătea între el și Jessica; dacă nu s-ar fi logodit, el nu și-ar fi regăsit niciodată iubirea.

Durerea de a o pierde a doua oară ardea sub aparența lui de nezdruncinat, dar totuși se liniștise puțin înțelegând în sfârșit de ce Jessica îl părăsise. Știa acum că și ea îl iubea la fel de mult cum o iubea el.

Dar asta era prea puțin ca să-i ajungă pentru tot restul vieții.

Joi seara, Jason îi spuse lui George Fitzwilliam la un pahar de brandy că își câștigase, în fond, pariul: averea și titlul lui îi aduseseră o mireasă aleasă la întâmplare. George fu imediat de acord. Nu-i păsa prea mult

de ideile abstracte. Momentan, problema lui era dacă să se îndrăgostească de Caroline sau de Jessica. Una peste alta, Caroline urma să se căsătorească în curând, deci asta era alegerea cea mai sigură; Jessica, pe de altă parte, s-ar fi putut îndrăgosti și ea de el. În cele din urmă, oftă romantic și zise:

- Ești foarte norocos, Jason. Cred că Dumnezeu a intervenit când am făcut pariul.

Jason ridică o sprânceană și răspunse ironic:

- Ce vrei să spui cu asta?

- Că tu și frumoasa ta mireasă ați fost Hărăziți Unul Altuia. Din moment ce nu v-ați fi întâlnit niciodată altfel, pariul nostru pare să fi făcut parte din Planul lui Dumnezeu, spuse George cu o privire exaltată, datorată în mare măsură alcoolului.

Jason pufni disprețuitor, pe jumătate amuzat, pe jumătate îndurerat. Dacă Dumnezeu se implicase într-adevăr, atunci avea un simț dubios al umorului de i-o adusese pe Jessica atât de aproape, pentru ca apoi să i-o răpească din nou.

- Ai citit prea mult Byron, replică el.

George îi aruncă o privire jignită.

- Dar nu cred că ai putea găsi vreo mireasă mai bună decât Caroline! Frumoasă, grațioasă, atât de dulce... Este un diamant de primă clasă!

Dintr-odată Jason se simți foarte obosit. Chipul la care visa nu era al unui model social - ci al celei mai vioaie și mai drăgăstoase femei pe care o cunoscuse vreodată.

- Poate ar trebui să te căsătorești tu cu ea atunci.

Oferta nu era spusă chiar în glumă. Dacă Sir Alfred voia bani, George Fitzwilliam avea mai mult decât era nevoie.

Dar problema nu erau banii, ci dragostea lui Caroline pentru el, ivită în cel mai prost moment. Asta o făcuse pe Jessica să-și redescopere latura nobilă, din păcate.

George era pe jumătate beat, dar nu se lăsă prins în capcană. Făcu o grimasă tristă și spuse:

- Nu sunt demn nici să-i ating poalele rochiei, așa că mă mulțumesc să o admir de la depărtare.

Din fericire, Lady Edgeware intră în birou înainte ca cei doi să ajungă la alte propuneri stranii. George fu cât pe ce să se înece cu înghițitura de brandy când sări în picioare, fiindcă nici măcar alcoolul nu-i putea răpi bunele maniere.

Lady Edgeware flutură o mână în direcția lui și spuse:

- Nu este nevoie să te ridici pentru mine. Sau ești pe cale să te retragi?

Ultima propoziție fu însoțită de o privire plină de subînțeles, iar George murmură „Noapte bună!” și fugi din cameră în mai puțin de șaiszeci de secunde.

Jason își urmări prietenul retrăgându-se cu o jumătate de zâmbet sec.

- Sper că nu îmi persecutezi și servitorii așa cum îmi asuprești prietenii, spuse el. Vrei ceva de băut?

Lady Edgeware se așază în fotoliul lui George, care era cald încă.

- O să beau puțin din acel brandy pe care îl ascunzi când ai musafiri, spuse ea.

Nepotul ei turnă lichidul chihlimbării într-un pahar fără să mai spună nimic, apoi îl întinse. Lady Edgeware sorbi o înghițitură și oftă mulțumită în timp ce Jason o privea cu ochii mijiiți. Din moment ce avea o carafă cu același brandy în camera ei de fiecare dată când venea în vizită, era prea puțin probabil ca doamna să fi coborât în birou doar ca să bea. Era limpede că voia să discute ceva cu Jason, dar ezita, lucru neobișnuit pentru ea. Plictisit dintr-odată, Jason o îndemnă:

- Voiai să-mi spui ceva? Să comentezi felul în care administrez proprietatea? Sau să-mi critici preferințele politice?

Lady Edgeware își ridică bărbia și îl fixă cu privirea.

- Vreau să vorbim despre căsătoria ta! Chiar ai de gând să te însori cu un copil?

- Nu-ți place alegerea mea? întrebă Jason, ridicând periculos o sprânceană. Am făcut exact ce mi-ai spus: mi-am găsit o femeie tânără, sănătoasă și respectabilă care să ducă mai departe linia familiei Kincaid.

- Nu respectabilitatea e problema, replică Lady Edgeware încruntată, ci spiritul ei.

- Are o forță pe care mă îndoiesc că ai văzut-o încă, o apără Jason.

- E prea moale pentru tine, băiete. Te vei plictisi de ea într-o săptămână. Mătușa ei ți s-ar potrivi mult mai bine.

Jason se simți de parcă tocmai primise un pumn în stomac. Oare Honoria observase ceva în comportamentul lor? Totuși, acum avea o scuză să vorbească despre Jessica.

- E o femeie foarte frumoasă, dar ce te face să crezi că mi s-ar potrivi? Mi-a spus odată că o detestai mai mult decât oricare altă femeie din Londra.

- Era o fetișcană încăpățânată, dar acum a devenit o femeie plină de caracter. Ea te-ar înfrunta și te-ar provoca să gândești. Mătușa lui mai sorbi o gură de brandy, apoi adăugă pe un ton neutru: În plus, am văzut cum o privești când crezi că nu te vede nimeni.

- Îmi propui cumva să-mi abandonez logodnica și să mă însor cu mătușa ei? Ar fi un scandal pe cinste!

Lady Honoria se întristă dintr-odată.

- Scandalul ar fi repede dat uitării. O căsătorie de conveniență e bună dacă nu ai vreo preferință specială, dar când un Kincaid se îndrăgostește, se îndrăgostește pe viață. Mie nu mi-a trecut niciodată.

Jason se simțea foarte stânjenit văzându-și mătușa atât de vulnerabilă.

- Nu știam că îți pasă atât de mult de iubire, spuse el.

- N-am avut ocazia să o încerc pe pielea mea, zise ea și ridică din umeri. Când am cunoscut în sfârșit pe cineva care să-mi facă sângele să fiarbă în vene, era prea târziu. Amândoi eram deja căsătoriți, și aventura nu ne-a adus mare lucru. Dar tu mai ai timp. Sau prostituța te-a refuzat?

- Cu tot respectul pentru vârsta dumitale, te întreci cu gluma, spuse Jasonitate cu sever. Apoi se ridică și își termină băutura dintr-o înghițitură. Pot să te conduc până în cameră?

- Nu poți, replică acid Lady Honoria. Sunt în vârstă și îmi place să mă întrec cu gluma, dar cel puțin sunt capabilă să mă descurc în casa în care am crescut.

- Atunci ne vedem mâine, răspunse Jason indiferent. Asta dacă nu ești prea mahmură să cobori.

Lady Honoria își trânti paharul pe masa de lemn lustruit și îl urmări cum ieșea din birou.

Jason se simțea oarecum mulțumit că măcar câștigase bătălia, dar, până să ajungă în pat, se simți din nou lovit de un val de depresie. Nici măcar alcoolul pe care îl băuse nu era de-ajuns să îi liniștească mintea febrilă. Își imagina cum Jessica ar fi arătat în patul lui, cu părul răsfirat pe pernele moi, cu brațele deschise, gata să-l primească...

Gândul că Jessica era sub același acoperiș era imposibil de îndurat. Jason încă se mai foia de pe o parte pe alta la ora două dimineața, când auzi un sunet slab la ușă.

Preț de o clipă își permise să își imagineze că Jessica venise să-l caute, dar speranța nebunească îi dispăru în clipa în care auzi un răcâit și un sunet distinct:

- Mia-aa-a-au!

Jason dădu la o parte așternuturile încâlcite și deschise ușa înainte ca Wellesley să strice panourile sculptate de mână. Oaspetele nepoftit crescuse acum, nu mai era doar un pisoi. Luna aproape plină era atât de strălucitoare pe hol, că ochii lui Wellesley o reflectau ca un felinar. Jason oftă obosit, întrebându-se ce să facă. Putea să-l lase să miaune și să zgârie ușa tot restul nopții. Putea să-și cheme mastifful, pe Rufus, și să-i dea motanul drept o gustare. Putea să-l arunce pe fereastră și să afle dacă pisicile aterizau într-adevăr mereu în picioare.

- Bine, spuse el. Intră. Dar să nu te prind că sforăi.

Motanul nu se compara cu stăpâna lui, dar Jason se simțea totuși mai liniștit cu Wellesley lângă el, ascultându-l cum toarce undeva pe pernă. Își frecă obrazul de blana moale, apoi se lăsă pe spate și se relaxă în sfârșit. În câteva minute, adormiseră amândoi.

Caroline Hanscombe era extrem de frustrată. De câteva zile încerca să stea de vorbă între patru ochi cu tatăl ei, dar nu reușise niciodată. Sir Alfred tot pleca să evalueze proprietatea lui Radford, să-și viziteze un vechi asociat din vecini sau să se îndoape cu vinul gazdei lui. Caroline își petrecu aproape toată ziua de joi și dimineața de vineri întâmpinând oaspeții veniți

pentru bal. Deși Lady Edgeware era gazda oficială a balului, Caroline era în centrul atenției și trebuia să stea la dispoziția tuturor. Asta o convinsese încă o dată că nu voia să devină o doamnă care să găzduiască mereu oaspeți.

Se hotărâse să se elibereze de logodna nedorită dacă se putea și își alesese deja o strategie. Primul lucru era să stea de vorbă cu tatăl ei și să afle cât de grave erau problemele lui. Caroline avea să-i ofere moștenirea de la mama ei și banii primiți de la editura muzicală. Deși suma din urmă nu era prea mare, Caroline se pregătea să le trimită o colecție de cvartete și sonate care urmau să fie primite și să aducă un oarecare profit.

Chiar dacă banii erau de-ajuns pentru rezolvarea problemelor celor mai presante, știa bine că tatăl ei nu avea să o elibereze prea ușor de obligațiile ei filiale - văzuse deja cu câtă lăcomie începuse să cerceteze Wildehaven. Prin urmare, următorul pas, cel vital, era să discute cu Gina despre logodna ei cu Gideon. Oare tatăl ei chiar putea să îi interzică nunta? Caroline nu știa ce spunea legea, dar știa că actele de logodnă fuseseră deja semnate. Poate că asta era suficient să o protejeze pe Gina.

În cele din urmă avea să vorbească și cu Jason. Era acceptabil ca o femeie să rupă logodna, deși un bărbat ar fi fost aspru criticat pentru același lucru. Însă, chiar dacă nu-l iubea, Caroline îi datora totuși respect și recunoștință.

Cum ar fi reacționat ea dacă Jason și-ar fi lăsat la o parte aura blazată și i-ar fi mărturisit că o iubește? Dacă îi păsa într-adevăr într-atât, avea să-i fie extrem de greu să rupă logodna.

Gândul la Richard - zâmbetul lui blajin, potrivirea dintre ei în trup și suflet, sentimentul că el era alesul - era singurul lucru care îi dădea curajul de a merge mai departe. Dacă voia să fie împreună cu Richard, atunci trebuia să facă ceva în privința asta.

Până spre sfârșitul după-amiezii de vineri Caroline tot nu reușise să se apropie de tatăl ei. Se hotărî să îl abordeze în seara balului. Avea să fie și el acolo câteva

ore, așa că la un moment dat Caroline plănuia să-l ia deoparte chiar dacă trebuia să-l târască după ea.

Fiind oaspetele de onoare, Caroline fusese trimisă în camera ei să se odihnească înainte să înceapă festivitățile, așa că o invită pe Gina să-și facă siesta de după-amiază împreună. Era prima oară când puteau sta de vorbă între patru ochi, și aveau multe de discutat.

Gina era la fel de veselă ca întotdeauna, dar devenise mai matură și mai încrezătoare. Dragostea îi prindea bine. Părinții lui Gideon o primiseră cu brațele deschise, iar nunta fusese hotărâtă pentru o zi din august.

-Apoi ne vom petrece luna de miere în Italia! Gideon a vrut dintotdeauna să meargă acolo, iar acum, că s-a terminat războiul, putem călători în siguranță. Gideon spune că nu există cineva cu care ar vrea să meargă mai mult decât cu mine!

-Sună minunat de romantic, admise Caroline zâmbind. Crezi că te vor interesa antichitățile?

-Dacă Gideon vrea să-mi explice, atunci orice mi se pare interesant, chiar și... Gina caută un obiect potrivit. Un iceberg!

Caroline ezită, apoi decise că venise vremea să afle niște răspunsuri.

-Gina, dacă tata ar deveni... dificil, ar putea să-ți interzică să te măriți?

-N-ar îndrăzni! răspunse sora ei cu o expresie foarte indignată.

-Dar știi că are toane uneori, încercă iarăși Caroline. Să presupunem că i-ar intra în cap că nu trebuie să te măriți cu Gideon. Ar putea să-ți interzică asta chiar și cu actele semnate?

-Ce idee ridicolă, Caro! Dacă ar încerca un lucru atât de prostesc, s-ar întoarce plin de umilință acasă. Nici Gideon și nici părinții lui nu i-ar permite să rezilieze actele, iar eu n-aș putea fi convinsă sub nici o formă să rup logodna. În plus, continuă Gina, cu o voce mai blândă, este prea târziu. Eu și Gideon suntem deja împreună.

Caroline făcu ochii mari la o informație atât de indiscretă.

- Vrei să spui, întrebă ea precaută, că Gideon a...?

Se opri fiindcă nu se putea gândi la un mod suficient de delicat de a-și confirma bănuielile.

Gina încuviință viguros, jumătate timidă, jumătate mândră.

- Da, este exact lucrul la care te gândești. Deși cred că ar fi mai precis să spun că a fost din vina mea. Bietul meu mieluşel era atât de hotărât să fie un gentleman... Eu am fost cea fără pic de ruşine. Adică n-avea rost să aşteptăm, continuă ea grăbită. Ne doream atât de mult unul pe altul. Gândeşte-te ce simţi tu pentru Radford.

Luată pe nepregătite, Caroline se înroşi foarte tare. Din fericire, Jessica intră înainte să apuce să răspundă. Mătuşa ei auzise ultima parte a discursului Ginei și urmări cu grijă reacția lui Caroline.

- Nu-ți face sora să roșească, Gina, spuse ea cu o voce care se voia veselă. Nu e la fel de îndrăzneată ca mine sau ca tine.

Gina o privi pe Jessica și chicoti ca de la femeie la femeie.

- Nu la suprafață, dar sunt sigură că, dincolo de manierele lui cuviincioase, se ascund aceleași gânduri ca ale mele. Cine nu s-ar gândi la asta cu un bărbat ca Radford?!

Zâmbetul Jessicai îngheță, dar nici una din domnișoare nu observă. Gina era prinsă în fanteziile ei, iar Caroline era disperată de situația falsă care se crease. O clipă, fu tentată să le spună celor două prietene de Richard, dar apoi decise să fie precaută. Nu era corect să le împovăreze cu problemele ei înainte de vreme. Avea timp să le ceară sprijinul după ce fapta era împlinită.

- De fapt, Caroline, am venit dintr-un alt motiv, spuse Jessica. Mi-e dor de Linda, și mă gândeam să mă întorc la Wiltshire după bal. Din moment ce Gina și părinții tăi vor rămâne aici, nu vei duce lipsă de supraveghetori.

Caroline își privi mătușa cu o ușoară încruntătură. Era ceva neobișnuit în felul în care vorbise, dar nu-și dădea bine seama ce.

- Desigur, dacă asta vrei. Îmi va fi dor de tine, dar nu pot să te țin lângă mine pentru totdeauna. Vei veni în vizită în curând?

„Când o să zboare porcii!“ se gândi Jessica, dar cu voce tare spuse:

- Voi veni la nuntă, desigur. Apoi rămâne de văzut. Sunt sigură că tu și soțul tău veți vrea să fiți singuri o vreme.

Caroline îi aruncă o privire imposibil de deslușit. Nu vorbiseră decât platitudini de când veniseră la Wildehaven. Dragostea le făcuse pe amândouă mai discrete - mai ales că era vorba de același bărbat. Jessica își jură din nou că nepoata ei nu avea să fie rănită de o aventură care ar fi trebuit să se termine cu mai mult de doisprezece ani în urmă. În șase luni, Jason avea să se îndrăgostească cu totul de noua lui mireasă și poate chiar să-și aștepte primul copil. Iar Jessica avea să rămână singură și îndurerată. Știa doar că trebuia să dispară și să le dea timp mirilor să își consume căsnicia.

- Mă duc să mă întind puțin, continuă ea. Vă sugerez să faceți același lucru. Va fi o noapte lungă.

Deși nu-și dădea seama de asta, cuvintele ei aveau să se dovedească o profeție.

Richard nu fusese invitat la cină la Wildehaven, așa că servi o masă ușoară înainte să plece spre bal. Caroline nu-l mai căutase din ziua în care fuseseră prinși de ploaie pe drum, și era nerăbdător să o vadă. Simțea că lucrurile se îndreptau spre punctul culminant, sperând să fie aproape dacă iubita lui avea nevoie de el. Cu siguranță îl iubea și ea, dar familia și chiar societatea le stăteau împotriva. Mulți l-ar fi criticat pentru că dorea să o ia de lângă un bărbat atât de dorit; dar el era sigur că ea nu-și dorea să devină o doamnă modernă. Avea nevoie de ea.

Richard era îngândurat când Reggie se așază și el la masă; se întâlneau rareori, chiar dacă stăteau sub același acoperiș. Vărul lui băuse din nou și era în toane proaste.

- Aveai dreptate cu meciul din Bristol, spuse răstit Reggie, servindu-se cu prepeliță prăjită.

Richard se concentrează asupra prezentului și răspunde politicos:

- Mă bucur că te-am putut ajuta.

- Din păcate, comentă Reggie încrunțat, n-am avut încredere în tine și am pierdut niște bani la meci.

- Banul nu trage la jucătorii de noroc, murmură căpitanul.

Reggie îl privi furios.

- Sunt sigur că tu ești prea plictisitor ca să riști ceva.

- Într-adevăr, răspunde Richard, împingându-și farfuria la o parte. Regula mea e că nu pariez niciodată lucruri materiale. E mult mai interesant când îmi pariez însăși viața.

- Mă faci laș pentru că nu m-am înrolat în armată? mârâi Reggie.

Richard rămase uimit de agresivitatea celui alt. Părea că îi zgândărise orgoliul, deși nu intenționase asta.

- Chiar deloc. Am auzit destule lucruri despre tine, dar toată lumea spune că ești un om curajos. Există suficiente motive ca să nu te înrolezi care n-au nimic de-a face cu lipsa curajului.

Puțin mai calm, Reggie sorbi o înghițitură uriașă de vin.

- Voiam să mă înrolez, mărturisi el, dar scumpul meu unchi Wargrave nu mi-ar fi dat voie niciodată. Îmi plătea mereu datoriile, dar nu-mi dădea destul cât să-mi cumpăr un rang. Și nu voiam să mă înrolez ca soldat de rând.

Reggie rămase cu privirea pierdută în pahar, gândindu-se probabil unde greșise în viață. Brusc, își ridică privirea.

- Tu arăți foarte chipeș în seara asta. Se întâmplă ceva prin vecini? Este al naibii de plictisitor pe-aici în ultima vreme.

- E un bal la Wildehaven în cinstea logodnicei lui Lord Radford.

- Ah, da. Fetița aia blondă.

Richard nu răspunse. Orice discuție despre Caroline ar fi putut degenera rapid într-o ceartă dacă Reggie începea să spună lucruri nepotrivate.

Reggie își turnă încă un pahar.

- Dacă știa că sunt și eu pe-aici, Radford m-ar fi invitat din politețe. Oricum vom fi vecini în curând.

- Tu știi mai bine decât mine, spuse Richard. Eu nu l-am cunoscut încă.

- E al naibii de mândru.

Reggie se întinse și își mai turnă încă un pahar, iar Richard îi ură noapte bună și se retrase. După încă o sticlă de vin, Reggie începu să se înfurie. La naiba cu Radford, n-avea nici un drept să-l ignore. Era un conte - sau aproape conte. Deci era de rang mai mare ca Radford. Și n-avea de gând să plece. Radford nu-l putea da afară. În plus, asta îi dădea ceva de făcut în plictiseala nesfârșită de aici.

Clătinându-se puțin, Reggie își strigă valetul și urcă în camera lui să se schimbe în haine de seară.

Caroline își petrecuse ultimele două ore întâmpinând oaspeții la intrare, iar acum se simțea de parcă zâmbetul îi fusese cizelat în granit. Arăta impecabil, într-o rochie de culoare crem brodată cu flori de nu-mă-uita în aceeași culoare ca ochii ei. Betsy îi prinsese o coroană simplă de trandafiri asortați în păr, iar Jason îi trimisese două șiraguri de perle pe care să le poarte. Era un dar generos, însoțit de un bilet fermecător, iar lui Caroline aproape i se făcuse rău.

Era groaznic de neliniștită și până acum nici nu se atinsese de cina somptuoasă servită înaintea balului. Prinsă în politețurile care i se cereau, lăsase deoparte gândul la confruntarea cu tatăl ei. Și totuși, își simțea mâinile reci, iar stomacul o durea. Dacă ar fi avut de ales, ar fi fugit în jos pe treptele de marmură de la Wildehaven și n-ar mai fi privit înapoi.

În loc de asta, Caroline stătea între Jason și Lady Edgeware în timp ce îi erau prezentate nenumărate rude și cunoștințe. Cu toții știau de logodnă, dar Caroline nu urma să fie prezentată oficial abia după cină. Jason arăta minunat de chipeș fiindcă îi dăduse, în sfârșit, mână liberă lui Wills, valetul său. Wills era mereu frustrat de nerăbdarea stăpânului său; Radford își lăsa uneori servitorul acasă când pleca în călătorii, se îmbrăca singur dimineța, deși un gentleman modern n-ar fi trebuit să facă niciodată asta, și în general nu-i permitea lui Wills să își exercite din plin geniul creator.

În seara asta însă, Jason era îmbrăcat într-un costum imaculat, negru, iar în jurul gâtului avea o cravată înodată într-un stil pe care el însuși îl inventase, prinsă cu un ac cu rubin. „Baronul cel Diabolic în carne și oase“, se gândi Caroline. Jason radia prin toți porii virilitate și forța abia stăpânită care o speriasse așa tare la început. Gândindu-se că va trebui să-l înfrunte și pe el, nu doar pe tatăl ei, Caroline simți iarăși cum i se întoarce stomacul.

Tocmai se pregăteau să treacă în salonul de bal, când îl văzu pe Richard venind spre ea. Era îmbrăcat într-un costum elegant, semn pentru cunoscători că și el, asemenea altor soldați, făcuse apel la croitorul Scott. Jacheta lui nu era neapărat modernă, din moment ce putea fi îmbrăcată fără ajutorul unui valet, dar croiala ei îi puneă, fără îndoială, în evidență umerii lați și trupul puternic. Caroline îi aruncă o privire plină de iubire. Richard făcu o plecăciune și îi zâmbi cald, intim, iar Caroline simți că i se înmoaie genunchii.

- Arăți ca Titania, spuse încet Richard, admirându-i trandafirii din păr. Sau ca Primăvara lui Botticelli.

Caroline zâmbi în semn că îi mulțumea pentru compliment, apoi spuse calm:

- Mă bucur să te văd, căpitane Dalton. Dă-mi voie să ți-i prezint pe Lady Edgeware și pe Lord Radford.

Richard făcu o plecăciune spre doamnă, apoi dădu mâna cu Jason. Cei doi bărbați se măsurară din

priviri; Richard era curios să-l cunoască pe logodnicul lui Caroline, iar Jason avea sentimentul vag că-l mai văzuse undeva pe Richard. Jason spuse:

- Caroline mi-a zis cândva că stai la Wargrave Park. Ce părere ai de domeniu?

- E impresionant, dar a fost neglijat.

- Într-adevăr. Conacul nu a mai fost administrat cum ar fi trebuit de ani de zile. Sper că Reggie Davenport va găsi un agent care știe ce face sau se va hotărî să-mi vândă proprietatea după ce o va moșteni. Este mare păcat ca o proprietate atât de bună ca Wargrave să fie lăsată de izbeliște atâta vreme.

- Davenport stă la conac de câteva săptămâni, spuse Richard pe un ton neutru.

Jason ridică o sprânceană.

- Fără îndoială a făcut vreo găinărie în Londra și se ascunde acolo.

Richard zâmbi auzind cât de repede înțelesese Radford situația și întrebă:

- Vă cunoașteți?

- Din nefericire, da. Mereu am fost ca șoarecele și pisica.

- Cine e șoarecele și cine e pisica? întrebă interesat Richard.

Jason zâmbi și se hotărî că îi plăcea de Richard.

- Fiecare, pe rând - cine vorbește primul e șoarecele, ascultătorul sare la harță ca pisica. Din moment ce nu mai e nevoie să fac pe portarul, dă-mi voie să te prezint și altor oaspeți. Am înțeles că nu le cunoști decât pe Caroline și pe doamna Sterling?

Jason o salută pe Caroline cu o plecare a capului, apoi îl conduse pe Richard în salonul de bal. Caroline îi urmări, întrebându-se dacă să se bucure sau să fie neliniștită că cei doi se înțelegeau atât de bine. Lady Edgware îi întrerupse gândurile. Bătrâna urmărise conversația cu o privire imposibil de deslușit, iar acum spuse:

- Haide, fata mea. Carnetul tău de bal e aproape plin, și a venit vremea să-i răsplătești pe toți gentlemanii care te-au așteptat cu atâta răbdare.

După câteva dansuri tradiționale, Jason își invită logodnica la vals. Dansară mult mai relaxați ca la Almack, dar conversația lor nu evoluase prea mult față de atunci.

Caroline îl căuta cu privirea pe tatăl ei, iar în cele din urmă îl văzu într-un colț cu un grup de oameni în vârstă. Sir Alfred nu părea prea grăbit să plece, așa că se lăsă purtată de vals, permițând muzicii să o relaxeze. Și Jason părea mulțumit să danseze în liniște; acum se simțeau mai relaxați unul alături de celălalt, dar Caroline își dădu brusc seama că nu aveau absolut nimic despre care ar fi putut vorbi. Aveau interese cu totul diferite.

Dansul se apropie de sfârșit, iar Caroline îl văzu pe Richard pe partea cealaltă a salonului. Richard vorbea cu reverendul Chandler și cu soția lui, iar alături de ei era cineva care se numea, dacă-și amintea bine, Lord Rankin. Richard se simți privit și își ridică privirea. Ochii li se întâlniră și rămaseră așa o vreme.

Brusc, Caroline își aminti ce spusese Gina despre Gideon: „Chiar dacă este în cealaltă cameră, tot îl simt aproape“. Caroline simțea cum forța și căldura lui Richard o cuprindeau încet, dându-i puterea de a face ce trebuia făcut. La un moment dat, muzica se opri, și îl privi pe Jason, spunându-i:

- Trebuie să stau de vorbă cu tatăl meu. Apoi, fără să-și dea prea bine seama de ce, Caroline adăugă: De ce nu dansezi cu mătușa Jessica? Pare puțin tristă în ultima vreme.

Fără să aștepte vreun răspuns, Caroline se întoarse și porni prin mulțime spre tatăl ei.

Jason o urmări cu privirea. Ei bine, de ce să nu danseze cu Jessica? Nimeni n-ar fi putut să-l critice fiindcă dansa o dată cu un oaspete. Următoarea melodie nu începuse încă, așa că Jason le ceru în grabă încă un vals și merse să o caute pe Jessica. Ea arăta magnific într-o rochie de mătase lucioasă, vișinie. Ochii ei erau poate puțin prea strălucitori, iar conversația ei vrăjise o întreagă ceată de admiratori. Un tânăr ofițer de marină

venit în permisie era pe cale să o conducă afară, când Jason se impuse politicos:

- Îmi invoc privilegiul de gazdă.

Apoi, înainte ca Jessica să aibă timp să protesteze, Jason o luă la dans.

Să dansezi cu Caroline era ca și când ai fi dansat cu un nor, dar Jessica era, fără îndoială, femeie. La început nu-și vorbiră deloc, prea năuciți de durerea și de plăcerea de a fi din nou atât de aproape unul de celălalt. La jumătatea valsului, Jessica spuse:

- Măine plec la Wiltshire.

- Trebuie oare să pleci așa curând?

Pentru prima oară, Jessica îl privi în ochi.

- Știi că trebuie, spuse ea.

Jason nu răspunse. Nu voia să recunoască, dar Jessica procedase înțelept. În cele din urmă întrebă:

- Te voi mai vedea vreodată?

- Voi veni la nuntă. Ar fi straniu să nu fiu acolo.

- Și apoi?

- Nu voi mai veni. Sper să mă viziteze Caroline din când în când. Brusc, vocea ei se frânse: N-aș suporta să vă pierd pe amândoi.

Continuară să danseze, iar momentele - să se rostogolească unul după altul ca nisipul dintr-o clepsidră. În cele din urmă, Jason spuse:

- Îți trimit una dintre trăsurile mele să te ducă la Wiltshire.

- Nu e nevoie. Familia Letchworth a spus...

- Trebuie să mă lași să-ți fac o ultimă favoare, replică Jason pe un ton care nu admitea împotrivire.

Nici Jessica nu voia să se certe. Apoi muzica se opri, și ei se despărțiră din nou.

capitolul 14

Caroline își luă tatăl deoparte fără nici o problemă. Sir Alfred băuse și se simțea al naibii de bine știind că în curând avea să fie înrudit cu cineva atât de bogat.

Caroline îl chemă în camera de lângă salonul de bal unde fusese dus pianul ei.

Simțindu-se neliniștită, mama ei vitregă îi urmă înăuntru și închise ferm ușa în urma ei. Niciodată nu-și mai văzuse fiica să-și caute singură tatăl; puteau să apară probleme.

Caroline se bucură să o vadă pe Lady Hanscombe. Louisa nu-i era neapărat un aliat, însă era o femeie corectă, care putea să-și ajute fiica vitregă. Caroline merse lângă pian și își rezemă o mână de suprafața lustruită, făcându-și curaj. Încercă să găsească cuvintele potrivite, dar nu reuși. Tatăl ei spuse jovial:

- Ai făcut un lucru mare, pisicuța mea. Viitorul tău soț e cel mai tare gentleman din Anglia. Și este cel mai generos, adăugă el.

Banii primiți deja îl scăpaseră pe Sir Alfred de datorii, însă suma pe care urma să o primească după căsătorie avea să-l facă suficient de bogat încât să pornească din nou specula.

Cu voce tremurândă și cu ochii în pământ, Caroline îl întrebă:

- Tati, cât de gravă e situația cu banii?

Veselia lui Sir Arthur începu să se risipească, înlocuită de primele semne de furie.

- Nu-i treaba ta. După ce te măriți, n-o să mai am nici o problemă.

- Nu vreau să mă mărit cu el.

- Nici să n-aud! Sir Alfred încercă să fie rezonabil și continuă pe un ton împăciuitoare: E normal să te simți puțin speriată de căsnicie, doar ești fată. O să-ți treacă repede toanele astea.

Caroline inspiră profund.

- Nu am toane. Vreau să mă mărit cu altcineva.

Lady Hanscombe suspină adânc. Sir Alfred rămase cu ochii holbați, mult prea surprins chiar și pentru a se enerva.

- Te-ai lovit la cap? Radford e singurul bărbat care a fost interesat de tine vreodată, și habar n-am de ce. O să te măriți cu el și o să fii recunoscătoare că nu mori fată bătrână.

Caroline își ridică mândră fruntea.

- Poate o să îți se pară ciudat, dar altcineva s-a îndrăgostit de mine. Și eu îl iubesc și am de gând să mă mărit cu el dacă nu mă convingi că e absolut vital pentru familia asta să mă mărit cu Lord Radford. Din moment ce Sir Alfred părea să-și fi pierdut vocea pentru moment, Caroline adăugă: Am niște bani și voi face tot posibilul să-mi ajut frații și surorile mai mici.

- Să știi că o să-i interzic surorii tale să se mărite cu Fallsworthy!

- Nu cred că mai poți, spuse Caroline, clătănând din cap. Sau semnat deja actele, și logodna lor a fost anunțată în public. Familia Fallsworthy o iubește pe Gina și o va sprijini. Dacă încerci să te amesteci, cred că Gideon va face rost de un permis special și se va mărita cu ea imediat.

Sir Alfred părea șocat. Fiica lui cea mai ascultătoare îl contrazicea propoziție cu propoziție. Cu speranța înecatului care se agață de un fir de pai, întrebă:

- Cu cine vrei să te măriți? Cu idiotul de Fitzwilliam? Dacă te vrea neapărat, presupun că ar fi acceptabil.

Toată lumea știa că onorabilul George era moștenitorul unui titlu de viconte și avea o avere aproape la fel de mare ca prietenul său. Și, ca bonus, era mult mai maleabil decât Lord Radford cel stânenitor.

- Nu e George Fitzwilliam. Nu e cineva pe care să-l cunoști.

Sir Alfred își văzu visul unui ginere bogat evaporându-se. Întrebă slab:

- Atunci cine?

- Îl cheamă Richard Dalton. A fost căpitan în Regimentul Nouăzeci și cinci. Și-a vândut titlul și acum face inventarul la Wargrave Park.

- Vrei să renunți la Radford pentru un fost soldat fără o para chioară?

- Nu e sărac lipit. Crede că va primi o mică proprietate pe coasta de sud.

Sir Alfred clătină din cap. Nu-i venea să creadă că fiica lui compara o casă la țară cu proprietățile familiei Kincaid.

- N-am ce să discut cu tine. Te măriți cu Radford și gata.

- Nu.

- Ce-ai spus?

Caroline își ridică mândră bărbia.

- Am spus nu!

Tensiunea din aer ajunsese la apogeu. Bătrânul îndesat își privi fiica firavă, mâinile lui strângându-se dintr-odată pumn. Muzica veselă din sala de bal suna grotesc. Lady Hanscombe, care rămăsese tăcută până acum, interveni, încercând să calmeze spiritele:

- Caroline e majoră, și nu o putem opri dacă asta îi este hotărârea, Alfred. Corabia ta s-a întors la Londra, așa că nu stăm chiar așa rău cu banii. Ar trebui să vorbim cu tânărul de care pomenește Caroline și să vedem dacă într-adevăr așa stau lucrurile. L-am văzut mai de vreme și pare destul de plăcut. Nu e o căsătorie ideală, dar nici una dizgrațioasă.

Sir Alfred își privi posac soția, apoi se întoarse înapoi spre Caroline, care îl privea acuzatoare.

- Vrei să spui... că aveai banii, dar nu m-ai eliberat? După ce te-am implorat să mă salvezi de la o căsnicie pe care nu mi-o doream? Nu ți-a părut niciodată câtuși de puțin ce se întâmplă cu mine, nu-i așa?

Caroline începu să plângă, iar vocea ei era plină de durere. Niciodată nu așteptase mare lucru de la tatăl ei - și nici nu primise ceva. Însă egoismul cu care Sir Alfred era gata să-și condamne fiica la o viață lipsită de orice bucurie era mult prea greu de suportat. Nu conta că Jason era, de fapt, un om bun - Caroline era îndurerată să afle că tatăl ei ar fi vândut-o și unui căpcăun dacă ar fi primit un preț suficient de mare.

Sir Alfred nu putea să se apere de acuzele din privirea și din vocea ei, așa că se apropie de ea și o luă pe după umeri. Scuturând-o violent, îi strigă în față:

- Dacă nu te măriți cu el, nu o să fiu bogat niciodată! O să faci cum îți spun!

Cu obrajii plini de lacrimi, Caroline găsi suficientă putere să șoptească:

- Nu.

Tatăl ei nu se mai putu stăpâni. O plesni peste față cu toată puterea, așa de tare, că fiica lui îi scăpă din mâini. Lovitura îi trânti trupul fragil la pământ.

Caroline rămase nemișcată lângă pian, iar mama ei vitregă ingenunche lângă ea. Sir Alfred răsufli din greu, îngrozit. Ea îl provocase, ce-i drept, dar n-ar fi trebuit să o lovească. Era și așa slăbuță. Căderea ar fi putut să o rănească, să o ucidă chiar. Și dacă nu era suficient de grav că-și omorâse copilul, la Wildehaven erau doi bărbați care voiau să se însoare cu ea, și oricare dintre ei ar fi putut să se răzbune.

Caroline se mișcă puțin și o privi pe Louisa cu ochii împăienjeniți.

- Mama...?

Lady Hanscombe o ajută să se ridice în capul oaselor. Inelul de aur al tatălui ei îi lăsase o urmă urâtă pe obraz, și toată partea stângă a feței îi era umflată și înroșită. În curând avea să se învinețească. Parfumul dulce-acrișor de trandafiri striviți din coronița ei se răspândi în aer, cu totul nepotrivit momentului.

- Cum te simți, copilă? întrebă îngrijorată Louisa.

Caroline își clătină capul încet și răspunse:

- Sunt bine, mamă. Te rog, ajută-mă să mă ridic.

Tatăl ei spulberase toată dragostea pe care ea încercase să i-o dăruiască, precum și îndatoririle ei filiale. Acum, Caroline se simțea mai liberă și mai puternică decât fusese vreodată.

Ridicându-se, îl privi în ochi pe Sir Alfred și spuse:

- Degeaba, tată. Poți să mă rănești, dar nu-mi mai poți spune ce să fac.

Sir Alfred făcu un gest confuz cu mâna, dar Caroline continuă la fel de încet și de ferm:

- Se spune că dragostea alungă teama. Acum iubesc și sunt iubită, așa că nu-mi mai e teamă de tine, și nu mă mai poți obliga.

Sir Alfred se holbă la ea, apoi se întoarse brusc și ieși. Nu se mai simțea în stare să-și înfrunte soția și fiica. După ce ușa se trânti în urma lui, Lady Hanscombe o conduse blând pe Caroline la bancheta pianului și îi studie vânătaia de pe față.

-Nu vei rămâne cu o cicatrice, dar nu cred că mai poți ieși în public o vreme. Te duc în cameră, apoi îi voi spune lui Lady Edgeware că ți s-a făcut rău și că nu te poți întoarce la bal.

-Nu, mamă. Vreau să-l chemi pe Lord Radford aici, la mine. Cu cât rup logodna mai repede, cu atât mai bine pentru noi toți. Iar apoi... Cu o expresie visătoare, Caroline încheie: Apoi trebuie să vorbesc cu Richard.

-Ești sigură, Caroline? Cred că ești foarte agitată acum. Ai îndeajuns timp și mâine.

-Nu, trebuie să o fac acum, spuse Caroline, clătănând din cap. E destul de urât că vreau să rup logodna. Măcar să-l scutesc pe Jason de umiliința de a-și fi anunțat înainte toții prietenii și toate rudele. Când Louisa îi aruncă o privire plină de îndoială, Caroline adăugă: Dacă nu te duci să-l chemi, o să ies și o să-l aduc chiar eu aici. Iar dacă mă întreabă cineva ce s-a întâmplat, o să spun adevărul.

Louisa clătină din cap, plină de admirație.

-Ai crescut foarte mult, fata mea. Căpitanul tău te va face fericită?

-Da, mama.

-Ah, banii pe care credeai că îi ai - moștenirea ta din partea mamei... Sir Alfred i-a pierdut la speulă.

-Nici nu mă gândeam la banii ăia, spuse Caroline ușor surprinsă. Oricum mi-ai spus că moștenirea nu era suficient de mare cât să conteze. Banii la care mă refeream i-am primit de la o editură muzicală din Londra care a cumpărat câteva dintre compozițiile mele. Nu-ți face griji, adăugă ea grăbită, numele meu nu va apărea nicăieri.

Lady Hanscombe părea mai degrabă impresionată decât supărată.

-Vrei să spui că cineva te-a plătit pentru compozițiile tale? Înseamnă că muzica are totuși o anumită valoare. E mai bine să nu-i spunem tatălui tău, n-ar face decât să-l înfurie și mai mult. Louisa oftă, apoi continuă: Încearcă să nu-l judeci prea aspru. Nu a fost drept cu tine,

dar nu e un om rău. Doar că... nu se preocupă de alții în afară de el însuși.

- Nu-l urăsc.

Louisa observă stânjenită mila din ochii lui Caroline. Ea îl alesese pe Alfred Hanscombe cu de la sine putere, cunoscându-i toate cusururile. De ce îi era milă fetei de ea acum? Mângâind-o jenată, se întoarse să plece.

- Mă duc să-l găesc pe Lord Radford, apoi îl chem la tine, spuse ea.

Jason îl văzu pe Reginald Davenport intrând din celălalt capăt al sălii de bal. Se încruntă puțin, apoi ridică gânditor din umeri. Davenport avea să îi devină vecin în curând, așa că era cazul să învețe să fie politicoși unul cu celălalt. Acum era îmbrăcat în haine de seară, dar arăta puțin neîngrijit, ceea ce însemna că băuse. Când Reggie bea o cantitate de alcool care i-ar fi făcut pe mulți oameni să cadă sub masă, devenea certăreț și foarte, foarte periculos; toate nebuniile pentru care era atât de renumit se întâmplaseră după câteva sticle de alcool. Și totuși, de regulă Reggie nu făcea scandal în înalta societate. Așa că Jason se hotărî să îi acorde prezumpția de nevinovăție.

Jason își interceptă oaspetele neașteptat lângă ușă, spunând politicos:

- Bună seara, Davenport. Nu știam că ești la Wargrave Park, altfel ți-aș fi trimis o invitație. Ce mai faci?

- Destul de bine, răspuse Reggie, ridicând din umeri. Voi moșteni proprietatea până la sfârșitul anului, dar e enervant să tot aștept.

- Te-ai gândit ce vei face cu ea?

Reggie mârâi slab.

- Te joci de-a pasărea de pradă, Radford? Te avertizez că n-o să stau să mă tocmesc. Chiar mă gândeam să păstrez proprietatea și să o administrez eu însumi.

Jason se încordă, dar făcu un efort și nu se lăsă mormit. Bătaia nu se regăsea printre îndatoririle de gazdă, nici chiar când un oaspete neinvitat o merita. Spuse:

- Fără îndoială te-ar disciplina puțin, fiindcă disciplina ți-a lipsit dintotdeauna.

Reggie miji ochii, dar nu răspunse cu aceeași moneadă, poate fiindcă își amintea că ar trebui să se comporte ca un gentleman.

- Am înțeles că ar fi cazul să te felicit. Ți-am cunoscut viitoarea mireasă. E foarte drăguță.

- Chiar așa. Sunt un om norocos.

Reggie cercetă cu privirea sala de bal, iar ochii i se opriră asupra Jessicăi. Frumoasa doamnă era din nou în centrul unui grup de admiratori.

- Cine e incomparabila frumusețe roșcată? Cu siguranță n-am cunoscut-o încă, altfel mi-aș fi amintit.

Jason își stăpâni un val de gelozie; nu avea nici un drept, și, în plus, era sigur că Jess putea să se descurce cu avansurile nepoftite.

- E mătușa logodnicei mele, doamna Sterling. Soțul ei a murit acum câțiva ani, și n-a mai ieșit în societate de-atunci.

Reggie ridică mulțumit din sprâncene.

- O familie demnă de luat în calcul. Poate o să încerc să cuceresc văduva. Sau domnișoara Hanscombe are vreo soră mai mică?

- Surorile ei sunt încă la școală, răspunse sec Jason. Ai de gând să te însori?

- Dar desigur! Pentru succesiune, știi tu.

- Din câte se pare, moștenirea te va schimba în bine.

Reggie îi adresă brusc un zâmbet sincer.

- Era și timpul, nu-i așa? Știu că asta vrei să spui.

Lady Hanscombe le întrerupse conversația. După ce șoptiră puțin între ei, Jason se întoarse spre Reggie și spuse:

- Scuză-mă, dar trebuie să plec. Sunt sigur că îi cunoști pe majoritatea oaspeților.

Apoi se întoarse și o urmări pe Louisa prin mulțime. Când intrară în camera cu pianul, Jason se opri șocat.

- Caroline! Ce s-a întâmplat?

Caroline se ridicase când îl văzuse că intra, iar acum îl privea în ochi.

- Am avut o discuție cu tatăl meu, răspunse ea.

- Dacă el ți-a făcut așa ceva, în noaptea asta vei deveni orfană, spuse Jason, negru de furie.

Caroline ridică repede o mână.

- Nu contează, sincer. Dimpotrivă, după ce auzi ce am de spus, s-ar putea să simți și tu nevoia să faci același lucru.

Jason ridică mirat o sprânceană și spuse pe un ton înghețat:

- Ah? Despre ce vrei să vorbim?

Caroline ezită, căutându-și cuvintele. Jason îi era încă străin în atâtea feluri, iar acum o privea detașat și calm. Bărbatul din fața ei o cumpăraseră, și la ce preț! Avea să-i accepte oare alegerea acum?

Calmul pe care îl simțise după ce stătuse de vorbă cu tatăl ei începu să dispară. Caroline se întoarse cu spatele la Jason și se așeză la pian, mângâind clapele cu mâna dreaptă.

Începu să cânte sonata pe care o scrisese pentru Richard. Auzind melodia blândă, cristalină, Caroline simți din nou liniștea interioară pe care prezența lui Richard i-o aducea de fiecare dată. Jason înconjură pianul și rămase în partea cealaltă. Când ultimele note se stinseră, o întrebă încet:

- Ce este, Caroline?

Caroline își ridică încet fruntea și îl privi în ochii întunecați.

- Nu vreau să mă mărit cu tine. Și, continuă ea după ce inspiră adânc, cred că nici tu nu vrei să te însori cu mine.

Expresia lui Jason îngheță, iar Caroline se simți alarmată.

- De ce nu? întrebă el.

- Sunt îndrăgostită de altcineva.

Privirea lui Jason se luminează straniu, iar în vocea lui se strecură o urmă de bucurie.

- Doar atât? întrebă el. Nu e din cauză că am făcut eu ceva?

- Ce să fi făcut? întrebă mirată Caroline. Ai fost meu onorabil și generos cu mine. Nu e frumos din partea

mea să te refuz, însă nu vreau să ne condamn pe amândoi la o viață întreagă fără iubire.

Lui Caroline îi era teamă să nu-i dea ocazia să-și declare pasiunea lui pentru ea, însă Jason nu părea dispus să o facă. În schimb, spuse politicoasă:

- Desigur, trebuie neapărat să mă supun dorințelor tale. Și, adăugă el, zâmbind larg, îți doresc toată fericirea din lume.

Caroline rămase puțin descumpănită văzându-l atât de vesel. Îl privi cu ochii pe jumătate închiși, apoi suspină brusc dându-și în sfârșit seama ce se petrecea. Tensiunea stranie dintre Jason și Jessica, dorința bruscă a mătușii sale de-a pleca de la Wildehaven, aventura din tinerețe la care Jess făcuse aluzie...

- Știu de ce nu vrei să-mi devii soț! exclamă ea. Vrei să-mi fii *unchi*!

Jason râse. Arăta dintr-odată cu câțiva ani mai tânăr. Caroline nu-l mai văzuse niciodată așa.

- Ai dreptate, spuse el. M-am îndrăgostit de frumoasa ta mătușă acum paisprezece ani și niciodată nu mi-am revenit.

Caroline bătu cu degetele în bancă, gânditoare.

- Dar Jessica știa că nu sunt îndrăgostită de tine. De fapt, ea este cea care m-a convins să nu te refuz de la început.

- Chiar așa? întrebă amuzat Jason. Ce lovitură pentru amorul meu propriu! Ideea te îngrozea chiar atât de mult?

Caroline se înroși grațioasă.

- Nu era din vina ta, ci eu am fost cea prostituată. Ai... ai o personalitate impunătoare, și mă speria gândul de a-ți deveni soție.

Caroline își clătină capul mirată; copila temătoare care fusese părea să fi rămas cu ani și ani în urmă.

- Jess ar fi trebuit să-și dea seama că nimic nu m-ar fi făcut mai fericită decât să-i cedez locul, spuse ea.

- Ei bine, familia ta avea nevoie de banii de logodnă.

Caroline se întristă, dar Jason flutură neglijent o mână și continuă:

- Sunt sigur că tatăl tău a cheltuit deja ce i-am dat, dar nu e nevoie să mi-i înapoieze. Dacă nu ne-am fi logodit, nu mi-aș fi regăsit niciodată frumoasa mea roșcată. Pe lângă bani, mătușii tale i se părea că te-ai îndrăgostit de mine.

Caroline îi aruncă o privire nedumerită.

- Te-a auzit cântând cântece de dragoste într-o noapte, o lămuri Jason. Mi-a spus că n-ai fi cântat așa dacă n-ai fi fost îndrăgostită.

- Ah-h-h, spuse Caroline, dându-și seama despre ce vorbea. Dar nu le cântam pentru tine.

- Așa se pare. Spune-mi, continuă Jason curios, cine e norocosul?

Caroline zâmbi visătoare și răspunse:

- Richard Dalton.

- Chiar așa! Acum înțeleg că s-au întâmplat multe lucruri în absența mea. Pare un om de treabă, dar poate să te întrețină?

- Deja te porți ca un unchi! exclamă Caroline amuzată. Sunt sigură că da, dar i-aș deveni soție chiar dacă n-ar avea nici o para chioară.

Jason încuviință din cap.

- George avea dreptate - femeile chiar sunt romantice. Sper sincer că Dalton nu te va întreține doar cu o para chioară. Mă simt deja responsabil față de tine și voi sta de vorbă cu el. Cred că tatăl tău a renunțat la acest drept, adăugă el, privindu-i chipul plin de vânătași.

Caroline îi puse o întrebare la care se gândea deja de mai multă vreme:

- Spune-mi, Jason, de ce mi-ai cerut mâna?

Jason ezită. Nu voia să-i spună că fusese, de fapt, vorba despre un pariu de prost gust. O domnișoară atât de delicată ar fi fost, probabil, ofensată.

- Adevărul, te rog, îl îndemnă Caroline.

- Eu și George am pus un pariu, spuse Jason, hotărându-se să fie onest. Am făcut pariu că pot convinge o fată aleasă la întâmplare să-mi fie soție în mai puțin de șase luni.

Caroline îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Am extras numele tău dintre câteva duzini de domnișoare disponibile, adăugă Jason.

Caroline izbucni în râs, iar Jason o privi ușurat. Hohotind, Caroline spuse:

- La un moment dat i-am spus Jessicăi că probabil mi-ai extras numele dintr-o pălărie, dar niciodată nu mi-am închipuit că fusesem atât de aproape de adevăr!

- N-am folosit o pălărie, ci un bol.

Caroline râse din nou auzindu-l, și, după o clipă, Jason râse și el.

Când veselia li se mai domoli, Jason spuse gânditor:

- Știi, cred că nu am fi avut o căsnicie chiar atât de rea dacă n-ar fi fost și alții la mijloc.

Caroline zâmbi încântător și îi întinse mâna.

- Cred că ai dreptate. Însă știu că amândoi vom fi mai fericiți așa.

Jason îi strânse ușor mâna și zâmbi.

- Da, spuse el. Acum sunt sigur că vrei să-ți vezi viitorul logodnic. Se gândi o clipă, apoi adăugă: Și cred că veți vrea mai multă intimitate decât vă poate oferi această cameră. Suntem norocoși că nici o pereche nu s-a gândit să ne asalteze încă. Ieși pe ușa din spate, apoi mergi în stânga, pe coridor. Scara din capăt te va duce la sala armurilor. Acolo nu vă deranjează nimeni. Dar te avertizez, spuse el ferm, că nu veți avea parte decât de câteva minute, fiindcă apoi voi veni acolo cu mătușa ta. Onoarea ta avea de suferit pentru că te-ai despărțit de mine.

- Îmi pare rău, știu că gestul meu ți-ar putea dăuna, iar tu ai fost atât de bun cu mine, spuse Caroline, neli-niștită din nou.

- Am fost extrem de cuviincios în ultima vreme, replică Jason cu un gest plin de generozitate. A venit vremea să ofer lumii un subiect de bârfă. Mă duc să-ți caut căpitanul și să-l trimit la tine.

Caroline se ridică și merse la el, înălțându-se pe vâruri ca să-l sărute pe obraz.

- Mulțumesc, șopti ea, apoi ieși pe ușa din spate.

Jason își mângâie amuzat obrazul. Caroline semăna cu mătușa ei mai mult decât crezuse...

*

Reginald Davenport se plimba prin sala de bal fără să-și găsească locul. Uitase cât de plictisitoare era înalta societate. De regulă umbla cu sportivi ca el, cărora le plăcea să bea. Se distra puțin văzând mamele îngrozite ascunzându-și fiicele din calea lui; dacă el însuși ar fi avut o fiică, n-ar fi lăsat-o în preajma unui om ca el. Doar Reggie știa cel mai bine cât de periculos putea fi.

Îl revoltau însă femeile rapace care se aruncau în calea lui sau își îmboldeau fiicele să-l abordeze. Toată lumea știa că era pe cale să moștenească un titlu nobiliar și o proprietate importantă, chiar dacă era înglodată în datorii. Acum înțelegea pe undeva de ce Radford era așa arogant; încerca doar să se apere de toate femeile lingușitoare.

Reggie își dădu seama că era la o petrece la care nu putea să bea cum ar fi vrut. Plictisit, se hotărî să-și dea frâu liber curiozității și să exploreze puțin. Ieși printr-o ușă din colțul camerei și ajunse într-un pasaj liniștit. În fața lui zări niște scări. Din moment ce coridorul nu-i oferea nimic interesant, începu să urce.

Richard se ținea la marginea mulțimii, căutând-o pe Caroline, când se trezi cu gazda lui alături. Radford avea o sclipire misterioasă în privire.

- Fosta mea logodnică vrea să vorbească cu tine, spuse el.

- Fosta...?

Richard vorbea precaut, dar inima începuse să-i bată cu putere.

- A discutat cu tine?

- Mi-a spus cât de blând a fost în stare că nu se vede alături de mine. Dintr-un motiv oarecare, te preferă pe tine.

Deși cuvintele erau amare, Jason vorbise pe un ton amuzat. Richard respiră adânc, apoi întrebă:

- Ai de gând să mă biciuiești?

- Ar fi mult prea obositor. În plus, deși sunt devastat, cred că voi supraviețui.

Jason se întoarce spre ringul de dans, unde Jessica făcea piruete cu un gentleman în vârstă. Îi privi posesiv chipul răsător și părul roșu, splendid.

- Cred că înțeleg, zise Richard și zâmbi. Oare nu cumva am fost actori într-o comedie a erorilor?

- Se pare că da, admise Jason, strângându-i prietenos umărul lui Richard. Vă doresc amândurora multă fericire.

- Mulțumesc. Și dă-mi voie să spun că, dacă Jessica Sterling te acceptă, ești al doilea cel mai norocos bărbat din Anglia.

- Nu aș spune că sunt „al doilea“. Jason o privi din nou pe Jessica și adăugă încet: Am cunoscut-o și am pierdut-o când aveam douăzeci și unu de ani. Nu m-am gândit niciodată că voi fi din nou atât de fericit. Apoi se întoarce spre oaspetele lui și spuse: Ieși pe ușa din colț și urcă scările spre stânga. Caroline te așteaptă. Eu și Jess vă vom da zece sau cincisprezece minute să... - făcu o pauză delicată - discutați despre planurile de viitor.

Richard zâmbi, apoi se strecură prin mulțime. Jason îl privi îndepărtându-se și avu din nou senzația că îl mai văzuse undeva. Nu se gândi să-i spună despre rănilor lui Caroline.

După ce dansul se încheie, Jason o răpi din nou pe Jessica de sub nasul ofițerului de marină. Tânărul se gândi să-și provoace gazda la duel, dar nu reuși să-și dea seama dacă se cuvenea sau nu, iar perechea dispăruse deja. Ridică nedumerit din umeri; își petrecuse o bună parte vieții pe mare, așa că era obișnuit să iubească fără să fie iubit.

Jason nu îi spuse Jessicăi decât că avea nevoie de ajutorul ei. O conduse afară din sala de bal și pe scările care duceau spre camera cu arme. Jessica se opri însă în capul scărilor și întrebă:

- Pentru ce ai nevoie de ajutorul meu?

Jason stătea cu o treaptă mai jos. Buzele ei erau la același nivel cu ale lui, irezistibile. Nu răspunse, ci se aplecă, îi luă fața în mâini și o sărută cu grijă.

Amuzată și totodată iritată, Jessica se trase înapoi când Jason se opri să ia o gură de aer și întrebă:

- Ai înnebunit? Dacă ne găsește cineva? Și... Jessica suspină când Jason o cuprinse cu brațele și o lipi de el. Este prea crud să facem asta, spuse ea. Te rog, de fiecare dată când mă atingi, îmi e tot mai greu să-ți dau drumul.

- Dar asta intenționez, murmură Jason, iar buzele lui coborâră de pe gâtul ei înspre decolteul ei splendid.

- Jason, oprește-te imediat! Spune-mi cum rămâne cu Caroline?

Jason trecu la urechea ei, apoi spuse între două sărutări ușoare:

- Toate astea se întâmplă datorită lui Caroline. Adorabila ta nepoată s-a hotărât că nu ne potrivim și a rupt logodna.

- Ce?

Jessica sări înapoi.

- Jason, Caroline a aflat de noi? Vrea să facă pe martirul?

Din moment ce mâna Jessicăi îi era cel mai la îndemână, Jason o ridică și îi linse palma până la încheietură. Jessica tremură și încercă să se elibereze, dar el o ținea strâns.

- Jason! Te iubește...

Jason zâmbi, renunțând pentru o clipă la gesturile îndrăznețe.

- Dimpotrivă. Mi-a spus că inima ei îi aparține unui alt bărbat.

- Cui?

- Prietenului tău, căpitanul Dalton.

- Caroline e îndrăgostită de Richard?

- Da, și cred că a ales foarte bine. Nu ești de acord cu mine?

- Ba da, sigur că da! Richard e un bărbat minunat, este blând și amuzant și iubește muzica la fel de mult ca ea. Să nu mai spun cât e de chipeș. Jessica observă cu încântare că Jason se încruntă puțin auzindu-i ultima remarcă. Este perfect pentru ea, încheie satisfăcută.

- Dacă e atât de perfect, de ce nu te-ai gândit la asta mai devreme, draga mea lebădă frumoasă? Sau îndrăgostit unul de altul chiar sub nasul tău.

Jessica îi aruncă o privire inexpresivă.

- Nu m-am gândit că cineva s-ar putea îndrăgosti de un alt bărbat cu tine prin preajmă.

Jason râse fericit și o îmbrățișă din toate puterile, legănând-o dintr-o parte în alta.

- Dragă mea, dragă mea. De data asta te măriți cu mine, să știi. Nu te mai poți plânge că n-am spus că te iubesc. Iar dacă suferi vreun acces de generozitate de dragul altcuiva, te leg de un cal și te duc în Scoția! Mi se spune că preoții lor fac nunți chiar dacă mireasa e legată și are căluș. Ceea ce îți voi face și ție dacă este nevoie.

- Chiar așa? întrebă Jessica interesată. Și dacă mirele e cel legat?

Jason o sărută din nou. După câteva clipe, spuse:

- Vrei să ne căsătorim miercuri? Așa o să am timp să fac rost de un permis special și să o aduc pe Linda aici. Presupun că vrei să fie de față.

Jessica îi aruncă o privire strălucitoare, ceea ce îi confirmă bănuielile.

- Mă bucur că-ți dai seama că venim amândouă la pachet.

Jason auzi un pârâit și simți cum ceva i se freacă de picior. Cu instinctul lui de felină, Wellesley venise să-i decoreze pantalonii negri și imaculați cu fire de păr portocaliu.

- De fapt, credeam că toți trei veniți la pachet, spuse el.

Jessica îi urmări privirea și râse. Se aplecă să-l scarpine pe cap pe Wellesley, iar Jason întrebă:

- Lindei îi va plăcea de mine?

- Cred că da, spuse Jessica, îndreptându-se cu un chicotit. De un an de zile îmi tot spune să mă recăsătoresc. Singura ei cerință e ca viitorul meu soț să-i cumpere un ponei.

- Cred că asta se poate aranja.

Jason o îmbrățișă din nou, dar în clipa următoare din camera de deasupra se auzi un țipăt. Jason își întoarse brusc capul, și urechile lui deslușiră un sunet ritmic, metalic. Până acum fusese atent la Jessica și nu îi dăduse importanță.

Se încordă și spuse neliniștit:

- Săbii.

Apoi o luă la fugă în sus pe scări, cu Jessica pe urme.

Sala armurilor era luminată de câteva lămpi, dar cea mai mare parte din lumină venea direct de la luna plină. Armurile străluceau ca un șir de fantome argintii, iar armele de pe pereți și din vitrine licăreau din umbră, arătând mai degrabă a ornamente ireale decât a instrumente aducătoare de moarte.

Așteptându-l pe Richard, Caroline începu să danseze visătoare pe muzica pe care o auzea din sala de bal, cu brațele deschise și cu rochia mângâindu-i blând gleznele. Singura ei contribuție la pregătirile pentru bal fusese o orchestră bună. Deși picioarele ei descriau un ritm de vals, în mintea ei auzea o melodie mult mai veselă, denumită provizoriu *Marș de nuntă*.

Caroline auzi un sunet din direcția ușii. Fugi într-ocolo, aproape izbindu-se de bărbatul grosolan pe care îl întâlnise la Wargrave Park. Suspină, iar Reggie întinse o mână să o ajute să-și regăsească echilibrul. Apoi, privind-o, Reggie spuse apreciativ:

- Ia uite cât te bucuri să mă vezi, scumpo! Să îndrăznesc oare să sper că pe mine mă așteptai?

- Nu! Așteptam pe altcineva.

Caroline se trase înapoi, dar Reggie o urmă, ținându-se mult prea aproape de ea.

Nu trecu mult și Caroline ajunse la o vitrină cu pumnale. Nu mai avea unde să fugă. Reggie era atât de aproape, că nu putea să treacă pe lângă el. Respirația lui mirosea a alcool. Își ridică mâna, mângâind-o ușor pe obrazul rănit.

- Se pare că ai parte de o noapte interesantă, scumpo. Respectabilul tău logodnic ți-a făcut asta sau ai pe altcineva?

Caroline se făcu mică, gândindu-se cum să acționeze. Reggie era la fel de înalt ca Jason și mai voinic, ceea ce îl făcea să pară chiar mai amenințător.

Brusc, camera întunecoasă i se păru mult prea izolată. Înțelese în sfârșit de ce fetelor li se cerea să aibă mereu un însoțitor. Trebuiau protejate de bărbații ca Reggie.

- Îmi aștept logodnicul, spuse ea, străduindu-se să i se adreseze cu calm.

Reggie o măsură insolent cu privirea. Chiar era frumoasă. Sâni ei dulci și fragezi erau pe jumătate dezveliți de rochie, iar mătasea diafană ascundea și alte forme. Caroline era senzuală fără să vrea. Se vedea după cum dansase fără să se știe privită. Reggie era sigur că inocența ei angelică ascundea o fire pasională.

Și era femeia lui Radford...

Reggie își trăise mereu viața la marginea înaltei societăți. Nu avea o poziție solidă și nu moștenise nici o avere. Dintotdeauna îl urâse pe Jason - aroganța lui, averea, aerul lui calm de superioritate. Cât de bine era să guste ceva ce-i aparținea lui Radford cel nesuferit.

În plus, se gândi el, probabil fetița asta se culcase deja cu cineva, la halul în care arăta. Poate tocmai se ridicase din pat.

Reggie se aplecă și o sărută, încântat să o simtă cum se zbate. Caroline încercă să scape, dar Reggie o prinse între trupul lui și vitrină cu întreaga lui greutate.

Felul în care se zbătea începea să-l excite, așa că Reggie îi prinse un sân moale într-o mână și îi forță buzele cu limba. Se simțea atât de bine, că nu observă sosirea unui al treilea actor al dramei decât când se simți apucat și tras în spate.

Pasiunea lui Reggie lăsă loc furiei, mai ales când văzu că persoana care îl atacase nu era Radford, ci Dalton cel plictisitor și pașnic, care servea la Wargrave.

Ce drept avea țaranul ăsta să-i stea în cale? El era contele de Wargrave! Lovindu-se de perete, Reggie întinse o mână și atinse mânerul unei săbii.

După mii de ore de exerciții și câteva dueluri, Reggie trase sabia cu ușurința cu care un tâmplar

își mânuiește ciocanul. Urlând de furie, se repezi spre atacatorul lui.

Richard se feri de lovitura care îi țintea inima și păși pe piciorul bolnav, care cedă sub greutatea lui. Caroline îi strigă numele, iar sabia coborî asupra lui. Cu repeziciunea unei pisici, Richard își transformă căderea într-un rotogol și reuși să se ferească.

Până să se ridice, căpitanul își dăduse jos haina și apucase deja sabia care îi era la îndemână. Își aruncă haina și trase sabia, dar abia reuși să intre în gardă înainte ca vărul lui să îl atace din nou.

- Caro, fugi! țipă Richard.

Caroline se retrase încet, temându-se că, dacă fugea, Richard avea să fie omorât.

Furia lui Reggie nu avea nimic de-a face cu regulile formale ale unui duel. Reggie voia să se bată; nu mai judeca și cu siguranță nu-i păsa dacă lupta era dreaptă sau nu. Laudele lui nu erau departe de adevăr. Era un spadasin excelent. Sabia lui se rotea ca un călugăr derviș aducător de moarte.

Lupta ar fi trebuit să se termine în câteva secunde - dar Richard își mânuia sabia la fel de bine, parând fiecare lovitură într-o apărare imposibil de penetrat. Arma lui era o spadă veche de sute de ani, mai lungă și mai grea decât sabia adversarului, iar dimensiunea ei îl ajuta să compenseze brațul mai lung al celuilalt.

Richard era scandalizat de vânătaia de pe fața lui Caroline și de scena la care tocmai asistase, dar lupta cu o virtuozitate controlată și cu un calm glacial în timp ce Reggie era cuprins de furie. Era cu o jumătate de cap mai scund și cu câțiva ani mai tânăr decât adversarul lui și se simțea ca un David față în față cu Goliat.

Când Reggie se întinse în față, sperând să încheie lupta cu o lovitură decisivă, Richard răspunse parând cu măiestrie. Săbiile li se întâlniră, și amândoi apăsară din toate puterile, rămânând nemișcați, față în față, câteva clipe.

- Ai vrut să știi ce mă înfurie, spuse Richard gâfâind. Acum ai aflat. Oricum nu te-aș fi lăsat să rănești

o femeie, dar, pentru că te-ai atins de Caroline, ar trebui să teucid.

-Deci tu ești iubitul pe care îl aștepta fecioara de gheață? Minunat! Atunci probabil ne luptăm pentru privilegiul de a fi primul bărbat care-i pune coarne lui Radford.

Râsul lasciv al lui Reggie se dovedi a fi ultima picătură. Richard explodează într-un vârtej de fente și lovituri; lăsă o tăietură lungă pe braț vărului său și îl forță să se tragă înapoi, lovindu-se de o armură din secolul al XV-lea. Armura se prăbuși cu un sunet asurzitor, iar casca și mănușile se rostogoliră mai departe.

Caroline se răsuci și fugi spre ușă, sperând să găsească pe cineva care putea opri lupta înainte să fie prea târziu. Se lovi de pieptul lat al lui Jason, care tocmai intra în fugă. Jessica era la un pas în spatele lui.

- Te rog, suspină Caroline, oprește-i!

Jason ghici imediat ce se întâmplase. Oricine s-ar fi amestecat ar fi distrus echilibrul fragil dintre cei doi dueliști și ar fi riscat să fie omorât.

O prinse pe Caroline cu un braț, ținând-o în loc, și întinse cealaltă mână ca să o oprească pe Jessica.

- Nu putem face nimic, spuse el. Rămâi aici.

Caroline se zbătea frenetic, dar Jason o scutură și spuse ferm:

- Controlează-te! Dacă îi distragi atenția căpitanului, s-ar putea să-l omori chiar tu.

Așa că rămaseră toți trei nemișcați lângă ușă. Jason nu putea să nu admire cu oarecare detașare talentul celor doi spadasi. Era ca și când ar fi privit un dans exotic; săbiile se retrăgeau și atacau într-o serie de mișcări complicate, care duceau cu gândul la artă mai degrabă decât la moarte. Orice greșală le putea fi fatală.

Jason îl văzuse pe Davenport luptându-se într-unul dintre saloanele de spadă și îl știa drept unul dintre cei mai buni spadasi din Anglia. Dar Dalton era cel puțin la fel de bun și începuse să-l împingă spre celălalt capăt al camerei.

Furia lui Reggie începea să se potolească. Acum lupta ca să supraviețuiască, știind instinctiv că furia

letală din privirea celui alt fusese văzută de doar câțiva oameni înaintea lui - și nici unul dintre ei nu mai era în viață.

Uitase că bărbatul liniștit pe care îl provocase era de fapt un soldat călit de ani întregi de război. Remarca răutăcioasă pe care o făcuse despre Caroline dezlănțuise un demon feroce, iar moartea cu care flirta de atâția ani îl ajungea acum din urmă. Sângele i se scurgea prin tăietura din braț, iar puterile începeau să îl părăsească. Simțea cum mânerul sabiei devenea alunecos.

Își strânse toate puterile într-un ultim atac disperat, deși știa că nu putea decât să dea greș. Cu o mișcare ca de șarpe, Dalton își schimbă direcția atacului și îl lovi cu toată puterea, aruncându-i sabia din mână. Reggie nu-și mai simțea încheietura și nici degetele.

Spada lui Richard era la gâtul lui acum, rece și cenușie ca ochii care îl priveau fără milă. Reggie se gândi puțin nostalgic ce viață ar fi putut să aibă dacă ar fi ales o altă cale, apoi se pregăti să moară.

Mânia care îl animase pe Richard la începutul du-elului dispăru cu câteva secunde înainte să-i taie gâtul vărului său. De când aflase de ce părinții lui plecaseră din Anglia, se simțise plin de furie.

Dar tatăl lui îl răzbunase deja, și bărbatul care îl privea în ochi fără teamă nu avusese nimic de-a face cu asta. Nici o sabie nu-l mai putea atinge pe bunicul care își dezmoștenise fiul.

Furia provocată de gestul lui Reggie pornea din trecut. Vărul său avea să-și găsească sfârșitul înainte de vreme, fără îndoială, însă nu merita să moară pentru ce făcuse în seara asta.

Deși nu-l putea ucide pe Reggie cu sânge-rece, Richard se hotărî că nu putea să-i lase lui domeniul Wargrave.

Cu gândurile limpeзите, Richard își alungă fantomele și dădu drumul furiei care îl animase până acum. Își acceptă viitorul pe care încercase să îl refuze. Nu întâmplarea îl adusese la Wargrave, ci soarta; nu-și mai putea nega responsabilitățile.

Gâfâind din pricina luptei, Richard reuși totuși să i se adreseze cu un glas puternic, ferm:

- Sunt două lucruri importante pe care nu le știi despre mine. Tatăl meu a fost un maestru spadasin care nu și-ar fi lăsat niciodată fiul să fie mai prejos. Iar celălalt lucru... Richard respiră adânc înainte să facă un pas într-o direcție de unde nu mai exista cale de întoarcere. Tatăl meu a fost Julius Davenport.

În cameră se lăsă o tăcere înghețată, ca și când toți cei de față ar fi așteptat să explodeze o bombă. Radford exclamă încet:

- Desigur!

Una din femei suspină adânc.

Richard își privi vârul în ochi, dar Reggie izbucni brusc și neașteptat în râs. Richard își trase sabia ca să nu-l rănească din greșeală, apoi îi coborî vârful spre podea când înțelese că vârul său era sincer amuzat și nu încerca vreun truc.

- Dacă te-ai fi supărat mai devreme, te-aș fi recunoscut imediat, spuse Reggie când se mai liniști. Așa e orice Davenport când se enervează.

- Ai văzut ce se întâmplă când mă enervez, spuse sec Richard. Acum înțelegi de ce prefer să mă abțin.

- Foarte adevărat. Dintotdeauna m-am gândit că cineva o să mă omoare, dar n-am crezut că va fi din cauza unui sărut.

- Și vânătăile? întrebă Richard iritat.

- N-am fost eu. De obicei conving doamnele cu sărutări dulci. Nu-i frumos să lovești o femeie.

Fără să se uite în spate, Richard întrebă:

- Spune adevărul, Caroline?

- Da.

Radford n-ar fi lovit-o, deci nu putea fi decât vina tatălui ei. Deranjat de vocea ei stranie, Richard îi aruncă o privire, apoi se întoarse spre Reggie, ca să aranjeze lucrurile o dată pentru totdeauna.

- Va trebui să am grijă cât timp ești în viață?

- Sigur că nu, răspunse jignit Reggie. Nu se cade să încerc să-l omor pe capul familiei. Văzând expresia îndurerată a lui Richard, Reggie adăugă: Fie că-ți place, fie că nu, acesta e contele de Wargrave, lordul meu. Nu îmi stă în fire să înjunghii oamenii în spate și mă îndoiesc

că te-aș putea învinge într-o luptă dreaptă. Tatăl tău te-a învățat și să tragi cu arma?

Richard încuviință, iar Reggie oftă dramatic.

- Atunci n-am ce să-ți fac. Nu aș reuși niciodată să te omor. În plus, dacă încerc și dau greș, probabil o să mă lași fără alocație.

Richard clătină din cap. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Era însă prea obosit ca să mai aibă de-a face cu frivolitățile lui Reggie.

- Trebuie să te ocupi de brațul tău, spuse el.

Își dezlegă cravata ca să improvizeze un bandaj, dar Jessica veni lângă el și i-o luă din mână.

- Îl bandajez eu, spuse ea. Am destulă experiență. Te rog, pregătește-te, domnule Davenport. Cred că o să te doară.

Reggie își scoase haina, pregătindu-se să se lase bandajat. Pe chipul lui întunecat se citea o resemnare aproape comică. Era limpede că Jessica nu făcea nici un efort ca să îi ușureze durerea.

Richard se întoarse și merse încet până la ușă. Jason și Caroline erau încă acolo, nemișcați. Căpitanul șchio-păta destul de rău după ce căzuse la începutul duelului cu Reggie.

Jason vorbi primul, luându-l de umăr cu o mână:

- Ar fi trebuit să te recunosc din prima. Tatăl tău mă ducea uneori cu calul când mă găsea rătăcind prin pădurea lui. Aveam doar cinci ani când a plecat, dar mereu mi-am amintit de el cu drag.

Richard zâmbi puțin, dar o privea fix pe Caroline. Iubita lui avusese parte de o seară dificilă; fusese oaspetele de onoare fără să vrea, apoi fusese atacată, bătută și sărutată cu forța. Rupsese logodna, stătuse acolo îngrozită că avea să-și vadă iubitul murind sub ochii ei, iar acum aflase că același iubit nu era cine credea ea.

Confuză, furioasă și rănită, pentru prima oară în viață, Caroline Hanscombe ardea mocnit.

- Caro? întrebă ezitând Richard.

- Nu e nevoie să-mi dai explicații, lordul meu, spuse Caroline cu o politețe rece. Trebuie să fie ușor pentru

un bărbat de rangul dumitale să se joace cu inima fetelor prostuțe. Probabil te plictiseai până să înceapă sezonul de vânătoare.

Richard privi spre Jason.

- Scuză-mă, dar trebuie neapărat să discut cu logodnica mea înainte ca relația noastră să se termine înainte să fi început.

- Într-adevăr, lordul meu, spuse Caroline printre dinți. Am rupt o logodnă în seara asta și sunt perfect capabilă să mai rup una.

Richard o conduse rapid în cealaltă parte a camerei; Caroline îl urmă cu o expresie severă, fără să i se împotrivescă.

Jason îi urmări amuzat cu privirea.

- Crezi că poate să o convingă? întrebă el.

Jessica terminase cu Reggie. Veni lângă Jason și răspunse:

- N-am nici cea mai mică urmă de îndoială. Caroline are nevoie doar de câteva asigurări. A avut prea multe șocuri în seara asta. Apoi, privindu-l pe Reggie, întrebă: Poți ajunge la Wargrave Park sau vrei să îți se pregătească un pat aici?

- O să fiu în regulă. M-am întors în alte dăți acasă într-o stare mult mai deplorabilă. Radford, ai vreo ieșire pe care o pot folosi fără să-ți sperii oaspeții?

- În jos pe scări și la stânga. La capătul coridorului este o ușă pe unde ieși aproape de grajduri. Ești sigur că e totul bine?

Reggie zâmbi sardonice.

- Îmi pare rău să-ți nărui speranțele, dar voi fi perfect sănătos în două, trei zile.

- Ai o limbă ascuțită, Davenport.

- Asta o să mă omoare într-o zi. Dar nu în seara asta.

Reggie zâmbi autoironic, apoi dispăru în jos pe scări.

- Ce bărbat imposibil! spuse Jessica, clătinând din cap în urma lui. Dar mă bucur că Richard nu l-a ucis.

- Într-adevăr, mi-ar fi stricat petrecerea. Propun să încheiem seara fără să facem vreun anunț. Oaspeții noștri pot afla din ziare ce s-a întâmplat.

Jason se întinse și o îmbrățișă. Jessica oftă mulțumită și își lăsă capul pe umărul lui preț de o clipă, iar Jason o mângâie pe spate și o sărută ușor în creștetul capului.

Acum se simțea ca un bărbat însurat și la casa lui. Era minunat.

Jessica se trase înapoi și îi aruncă o privire stranie printre gene, apoi începu să-i netezească încetișor cravata. Cu vocea înăbușită, spuse:

- Vreau să te întreb ceva înainte să ne întoarcem la bal.

- Da?

- Ei bine, în ciuda reputației mele lugubre, am fost, de fapt, foarte decentă. Singurul lucru riscant pe care l-am făcut vreodată a fost să sărut un bărbat cu care nu eram căsătorită.

- Despre cine e vorba? întrebă Jason cu o privire periculoasă.

- Tu, desigur! Jessica încă își mai făcea de lucru cu cravata lui, fără să-l privească în ochi. Dintotdeauna mi-am dorit în secret să fac ceva provocator și indecent. Dacă ne căsătorim în cinci zile, îmi voi pierde șansa pentru totdeauna. Așa că...

Jessica se opri.

- Da? o îndemnă Jason.

- Așa că...

Jessica îi aruncă o privire pe jumătate jucăușă, pe jumătate timidă.

- Crezi cumva că în seara asta...?

Jason izbucni în râs, înțelegând în sfârșit ce voia să spună, apoi o ridică în brațe și o roti de două ori înainte să o pună jos.

- Datorită ție voi fi tânăr pentru totdeauna, neastâmpărata mea scumpă. O sărută tandru, apoi plin de pasiune. Îți voi îndeplini dorința cu mare plăcere, dragostea mea, șopti el. În seara asta și în toate serile de-acum înainte, cât mai trăim amândoi. Acum vrei să mergem jos? Poate ne convingem oaspeții să plece mai devreme.

Jessica îl îmbrățișă în semn că era de acord, însă un sunet ciudat din direcția ușii o făcu să se oprească. Amândoi își ridicară privirea, dar Jason nu îi dădu drumul din brațe.

- Bună seara, George, spuse el. Petrecerea merge bine?

George Fitzwilliam îi privea fascinat. Rămăsese fără cuvinte. În cele din urmă, bâigui:

- Lady Edgeware m-a trimis să vă caut. Spunea că se aud sunete ciudate de-aici.

- Probabil a auzit armura care a căzut, răspunse Jason zâmbind. Vrei să fii primul care mă felicită? Doamna Sterling tocmai a fost de acord să mă facă cel mai fericit dintre muritori.

- Dar... cum rămâne cu domnișoara Hanscombe?

- Domnișoara are alte aranjamente.

Jason privi o clipă spre celălalt capăt al camerei; apoi o luă de braț pe Jessica și porniră spre sala de bal.

- Îmi dai voie să te felicit pentru noii tăi cai? întrebă el.

George avu nevoie de câteva momente până să înțeleagă că tocmai câștigase pariul lor. Privirea i se luminează, și răspunse plin de reverență:

- Vrei să spui că mi-i dai mie? Cei mai buni cai din Anglia?

- Nu sunt chiar cei mai buni, îl corectă Jason. Locul lor va fi luat de o pereche de cai roibi pe care i-am crescut și i-am antrenat chiar eu. Vrei să ne întoarcem la oaspeții noștri, draga mea?

Richard o îndrumă pe Caroline spre un scaun de la fereastră, în celălalt capăt al sălii armurilor. Lumina lunii era atât de strălucitoare, că ai fi putut citi o carte, dar în același timp răpea din culorile calde, făcând totul să pară înghețat.

- Nici nu vrei să te uiți la mine, Caro?

Richard îi luă bărbia între degete și o întoarse spre el cu blândețe. Ochii ei mari erau plini de lacrimi pe care ea se străduia să și le rețină.

- Câte alte minciuni mi-ai mai spus, lordul meu? întrebă ea într-o șoaptă slabă.

- Nici una. Nici acum, nici în trecut și, cu siguranță, niciodată de-acum înainte. Te rog nu-mi mai spune „lordul meu“.

- Dar asta ești: un conte. Unul dintre cei mai puternici bărbați din Anglia, cu un titlu din moși-strămoși și cu proprietăți în toată țara. „O mică proprietate pe coasta de sud“, chiar așa!

Richard își trecu mâinile prin păr, oftând epuizat, apoi se ridică și se sprijini cu o mână de pervaz, privind afară la gazonul argintiu. Duelul îi consumase aproape toate resursele fizice și mentale, iar sentimentele năvalnice avuseseră grijă de restul. Postura lui era de om învins, nu de învingător. Bluza lui albă îi era lipită de trup din cauza petelor de sudoare. Avea umerii lați, dar șoldurile și talia îi erau subțiri. Caroline nu-l mai văzuse niciodată să arate atât de puternic - sau atât de vulnerabil.

- Când am aflat că am moștenit titlul de conte, acum două luni, am fost la fel de surprins ca tine, spuse încet Richard. N-am vrut nimic din toate astea. La douăzeci de ani am început să port răspunderea vieților altora. Eram mai tânăr decât ești tu acum. Șapte ani am dus pe umeri acea responsabilitate, trimitându-i la luptă și știind că mulți dintre ei vor muri din cauza deciziilor mele. Șapte ani lungi. Iar jumătate dintre bărbații pe care i-am avut în grijă sunt morți acum, au fost uciși pe câmpurile de luptă din Belgia. Știu că n-a fost vina mea - cu toții ne făceam datoria, și o făceam chiar bine. Dar după asta am simțit că nu mai vreau niciodată așa ceva. Richard se întoarse spre ea; ochii lui căprui erau umbriți de tristețe. Am venit aici numai pentru că nu doream să fiu nicăieri altundeva. Apoi te-am văzut pe tine și am știut cum e să renaști din propria cenușă. Ești o nestemată atât de rară, atât de talentată, atât de frumoasă. Am vrut să-ți dau orice te-ar fi făcut fericită. Nu-ți puteam oferi luna sau stelele de pe cer, dar am vrut să găsesc un loc unde să poți compune în liniște. Atât am vrut: să mă iubești și să compui muzică.

Se întoarse din nou; nu se simțea în stare să o privească în ochi. N-am vrut niciodată domeniul Wargrave. Va fi nevoie de ani de zile de muncă până să devină din nou profitabil. Ani de zile de călătorit prin Anglia, de învățat agricultură și drept, de aplanat conflicte și de avut grijă de oamenii mei. Știu că pot să o fac și știu că trebuie. Viața liniștită pe care o doream alături de tine îmi este pierdută acum pentru totdeauna. O contesă are și ea responsabilități de la care nu se poate eschiva. Chiar dacă îmi ierți titlul moștenit, tot vei avea multe de pierdut. Nu vei avea liniștea și intimitatea pe care le dorești și nici îndeajuns timp să compui și să scrii melodiile sufletului tău. În sfârșit, Richard se întoarse din nou spre ea, iar vocea îi era plină de nostalgie: Iar cea mai rea parte este că voi fi conte înainte de a fi om. Radford, Jessica, vărul meu – cu toții mă privesc altfel acum. Pot să îndur asta de la ei, dar nu și de la tine. Oare ai uitat că sunt Richard? Și că te iubesc?

Caroline simți o strânsoare în piept. Rugându-se ca de data asta să-și găsească cuvintele potrivite, se ridică și merse la el. Își sprijini palmele deschise de pieptul lui, simțindu-i fiecare bătaie a inimii.

– Dacă tu poți învăța să fii un conte, atunci pot învăța și eu să fiu contesă, spuse ea încet. Nu am nevoie de un turn de fildeș; adevărata artă se trage dintr-o viață împlinită, și știu că viața alături de tine ar fi mai bogată decât orice. Caroline îi căută privirea din umbră. Niciodată n-am crezut cu adevărat că m-ai mințit. Furia îmi masca lacrimile. Dintotdeauna ai fost puternic și sigur pe tine, iar eu nu sunt deloc așa. Nu-mi venea să cred că și tu ai nevoie de mine la fel de mult cât am eu nevoie de tine.

Richard o îmbrățișă, strângând-o la piept, tânjind după trupul ei ca după aer. Caroline regăsi sentimentul de liniște și siguranță pe care îl avea de fiecare dată când se afla alături de Richard. Acum știa că și el simțea același lucru, iar gândul ăsta o umplea de bucurie.

Uită toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră. Lumea ei începea și se termina cu Richard. Buzele lor se regăsiră într-un sărut, trupurile li se uniră și sufletele li se împletiră într-unul singur.

După mult timp, Richard vorbi din nou, cu umorul lui caracteristic:

- Știi, dragostea mea, nu ești talentată doar la muzică. Cred că ai abilitatea extraordinară de a te afunda cu toată ființa în orice faci.

Caroline închise ochii și își culcuși capul la pieptul lui, cu un zâmbet ce-i trăda mulțumirea profundă.

- Nu mă voi afunda niciodată atât de adânc încât să nu mă mai găsești, spuse ea. Și, oricât de ocupați vom fi, întotdeauna vom găsi timp pentru dragoste și pentru muzică.

Caroline Hanscombe și contele de Wargrave se căsătoriră în septembrie, în toiul zvonurilor scandaloase. Se spunea că ea își părăsise primul logodnic pentru un titlu mai bun, că Radford și Wargrave se bătuseră în duel și fuseseră amândoi la un pas de moarte, că Radford era atât de distrus, încât se căsătorise cu mătușa lui Caroline, ca să rămână aproape de ea.

Mamele fetelor bune de măritiș se plâneau că noul conte le fusese răpit înainte să apuce să le cunoască.

Fetele care își făcuseră debutul odată cu Caroline susțineau, îmboldite de gelozie, că o fată atât de plictisitoare nu merita să fie curtată nu de unul, ci chiar de doi nobili.

Vicarul de la Wargrave care oficiase cununia era încântat că soția lui avea un nou nepot, iar el însuși își găsisse o cântăreață la orgă atât de talentată pentru biserica lui.

Dar bârfele cele mai asidue apărură când mireasa fu dăruită nu de tatăl ei, așa cum se cuvenea, ci de către unchiul și fostul ei logodnic, Lord Radford. Curioșii încercară să afle explicația de la prietenul lui Radford, onorabilul George Fitzwilliam, dar gentlemanul nu spuse decât:

- Așa e cel mai bine.

Mary Jo Putney

UN BESO AL AZAR

Existen tres hombres en la vida de Caroline Hanscombe. Uno es su padre, el malhumorado y autoritario sir Alfred, que la ha obligado a casarse bajo la amenaza de malograr todas sus oportunidades de ser feliz si se negaba. Otro es Jason Kincaid, el irresistible barón Radford, que le propuso matrimonio por razones que ella desconocía y al que teme, pues sabe que él está fervientemente enamorado de otra. Y el tercero es el honorable capitán Richard Davenport, que ni siquiera en sueños puede imaginarse robándole la prometida a otro hombre, por mucho que la desee... Por mucho que ella le ame.

Mary Jo Putney se ha graduado en literatura del siglo XVIII y diseño industrial. Ha ganado numerosos premios por sus novelas, otorgados tanto por la crítica especializada como por el público.

El amor lo conquista todo...

PVP Z

ISBN-10: 84-8346-057-2

ISBN-13: 978-84-8346-057-3

9 788483 460573

www.editorialcisne.com

CISNE